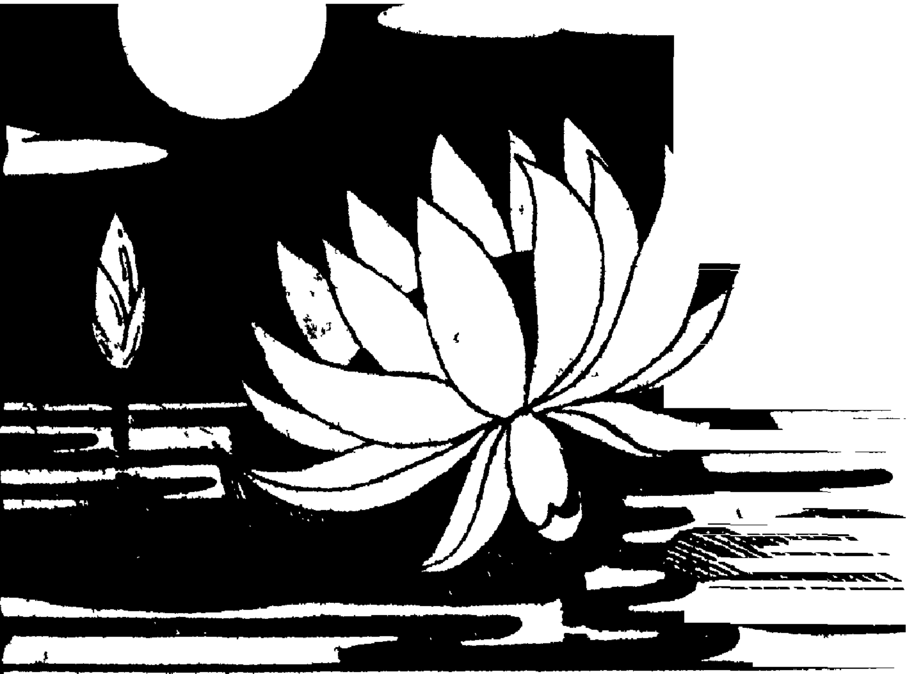

କେତେଦୂରେ ରନ୍ଧ୍ର

http://oaob.nitrkl.ac.in

ପ୍ରଗତି ସାହିତ୍ୟ ମନ୍ଦିରର ଅବଦାନ ନଂ ୨୦

କେତେ ଦୂରେ ଚନ୍ଦ୍ର

ଶ୍ରୀ ବ୍ରଜମୋହନ ମହାନ୍ତି

ପ୍ରକାଶକ—

ପ୍ରଗତି ସାହିତ୍ୟ ମନ୍ଦିର - ଦେଉଳସାହି, କଟକ - ୧

http://oaob.nitrkl.ac.in

ପ୍ରଥମ ପ୍ରକାଶନ—୧୯୫୪

ମୂଲ୍ୟ—ଟ ୧ ୴

✹

—ମୁଦ୍ରାକର—

ଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ରମଣି ଦାସ,

ପ୍ରଗତି ପ୍ରେସ

ଦେଉଳସାହି, କଟକ—୧

✹

—ପ୍ରକାଶକ—

ଶ୍ରୀ ଉମାଚରଣ ଦାସ,

ପ୍ରଗତି ସାହିତ୍ୟ ମନ୍ଦିର, କଟକ—୧

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଶ୍ରୀ ________________________________

____

http://oaob.nitrkl.ac.in

ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆକର୍ଷଣ

ନରୋଲା ଘାଟେ

ଲେଖକ—ଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ରମଣି ଦାସ,

*

ଅଭ୍ୟୁଦୟ

(ଚେତନା ମୂଳକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ନାଟକ)

ଲେଖକ—ଶ୍ରୀ କମଳ ଲୋଚନ ମହାନ୍ତି

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଗାଁ ଗହଳିର ନୁଖୁରା ଝାଉଁବଣ ଭିତରେ ପୁରେଇଁ [illegible] ଧୋବ ଫର ଫର ଜୋଛ୍ନା ଆଲୁଅ ଢ଼ିଲ ମିଳି ହୁଏ । ଫୁଲ [illegible] ଚଇତାଳି ପବନ ଗାଁ ତଳି ଦେଇ ବହି ଚାଲିଯାଏ ।

କଅଁଳ ଧାନର ସରସ ନିଖୁଣ ଛବି, ଦୂର ଆମ୍ବତୋଟାର [illegible] ଗହଳ ଭିତରେ ପବନର ସାଇଁ ସାଇଁ ସୁର, ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଦିନ ପାହାଡ଼ୀ ଝରଣାର ସୁଲଳିତ ଝଙ୍କାର—ଏତର ବାନ୍ଧି ରଖିଛନ୍ତି ମୋର [illegible] ମନକୁ ।

ଜନମ ମାଟିର ସୁଖ ଶରଧା ଭୁଲିବାକୁ ବହୁତ ଆଜି ଡେରି । ଏହି ମାଟିରେ ଜନମ ମୋର, ବୟସ ଅଛି ଶୋହଳ ଟପିଗଲାଣି ।

ଜୀବନ ତଳର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବନ୍ଧୁ ଅବୁଝା ରହସ୍ୟ [illegible] ଗଢ଼ନ୍ତା ଜୀବନ-ପଥରେ [illegible], ଜାଣେନା କାହିଁ ତାର ।

[illegible] ପଠା ଉପରେ [illegible] ଲୁଚି ଅଛି [illegible] ଲାଗିଛି, [illegible] ପିଲାବେଳେ [illegible] ପାଇଁ [illegible], ଆଜି ହୁଏ ତ [illegible] ମନେ ପଡୁନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମୋର ହୃଦୟ [illegible] ନୂଆ [illegible] ଜୀବନରେ [illegible] ପାରୁ ନାହିଁ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଧାନ ପରେ ଧାନ ଗଛ ଯାଉଛନ୍ତି, ସବୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ବୁଝୁଛନ୍ତି, ଦୂନିଆର ଗତି ସହିତ ନିଜକୁ ମିଳାଇ ମିଳାଇ ବାଟ ଚାଲିଛନ୍ତି ।

ଏହି କଣ ମୋର ଆଜି ଅନୁଭବ କରିବାର ଦିନ ? ମନଟା କେତେ ବେଳେ ଗୋଟେଇଘାଣ୍ଟି ହୁଏ ? ନିଃସଙ୍ଗ ଜୀବନରେ ମନ ଖୋଜି ବୁଲେ ଜୀବନର ନୂଆ ସାଥୀ ।

ଆଜିର ଏ ସଞ୍ଜଫୁଟା ଜହ୍ନପରି ତାଙ୍କର ସେଇ ସୁନ୍ଦର ଝଲକକୁ ମୁହିଁ ଏ ଅଭାଗୀ ଜୀବନରେ ସତେ କେବେ ହସି ଉଠିବ !

ବଣ ପାହାଡ଼ ଘେରା ଆମ ଶ୍ୟାମଳୀ ପଲ୍ଲୀ ଗାଁ ତଳେ ବହି ଯାଉଛନ୍ତି ଚିତ୍ରୋତ୍ପଳା ନଈ ଧାର । ଆମର ଏଇ ଛୋଟିଆ ଗାଁଟିର ସୁନ୍ଦର । ଦଶ କୋଶକୁ ବୋଲି ନାଁ ପଡ଼ୁଛି, କାରଣ ଥିଲା ।

କେତେ ଦିଅଁ ଦେବତା ପୂଜି, ଶିବ ଉପାସ କରି ଅଲୋଡ଼ା କରମକୁ ମତେ ପାଇଲେ ବୋଉ । ବାପାଙ୍କର ମନ ଆହୁରି ଆନନ୍ଦ, ସାତୁଟା ପୁଅର ଗୋଟିଏ ହେଲି ମୁଁ । ବାପା ମତେ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ଡାକନ୍ତି ନାଁ, ମୋ ନାଁ ଲୀଳାବତୀ ।

ଆମ ଗାଁ ପାଖକୁ ଦଶ କୋଷ ଦୂରରେ ମଧୁପୁର ରାଜ ନଅର । ବାପା ରଜାଘରେ ଗୁମାସ୍ତା ଚାକିରି କରନ୍ତି । ଆଠ ଦିନେ ମତେ ଥରେ ଆସି ନ ଦେଖିଗଲେ ତାଙ୍କୁ ଅନ୍ନ-ପାଣି ରୁଚେନାହିଁ ।

ଅତି ଗେହ୍ଲା ଅଳିଅଳରେ ବଢ଼ି ମୁଁ ଏତୁଟିଏ ହେଲିଣି । ଜିଦ୍ ମୋର ସବୁଠୁଁ ରହେ, ଯେତେବେଳେ ଯାହା ଅଳି କରେ, ସେହିକ୍ଷଣି ତା ପୂରଣ ନ ହେଲେ ଲହଲହୁ ମୁଁ ଦଶ ଖଣ୍ଡ କରେ । ବୋଉ କାଇଁକିରେ ମତେ କେତେବେଳେ ଚଟକଣିଟା ପକାଇଲେ, ବାପା ଆହା ବୋଲି କୋଳକୁ ଆଉଜାଇ ନିଅନ୍ତି । 'ତମେ ମୁହିଁ ଦଉଛ'

ବୋଲି କହି ବୋଉ କେତେ ଥର ବାପାଙ୍କୁ ଉଆର କରେ । ବାପା ଖାଲି ହସି ଦଅନ୍ତି, କୁହନ୍ତି ନାହିଁ କିଛି ।

ତେର ବରଷରେ ଘରେ ରହିଲି । ଲଜ ଘୁଅାଁ ଘୁଅାଁ ନଇଁ ଆସିଲା କୁଆଡୁ । ମଥାରେ ଓଢ଼ଣୀ ନ ଟାଣିଲେ ପଦାକୁ କେବେ ଗୋଡ଼ କାଢେ ନାହିଁ । ଅସଷ୍ଣା ଢଙ୍ଗ ଦେଖିଲେ ବୋଉର ନାଘା ପଡ଼େ ।

ମୋ ମାଇନର ସ୍କୁଲ ସପ୍ତମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପାଠ ପଢୁଥିଲି । ତା'ପରେ ବୋଉ ଆଉ ମତେ ସ୍କୁଲକୁ ପଠାଇଲା ନାହିଁ । ସେତିକିରେ ମୋର ସବୁ ଦନ ପାଇଁ ପୋଥିରେ ଦିଆଗଲା ଡୋର ।

ସ୍କୁଲରୁ ନାଁ କଟିଲା । ଘରେ ରହି ଏଣିକି ଘର କାମ କରି ଶିଖିଲି । ରନ୍ଧାବଢ଼ା ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ ବଖତରେ ସିଲେଇ କରେ, ହାରମୋନିୟମ ଶିଖେ ।

ସଞ୍ଜ ହେଲେ ମଝି ଦୁଆରେ ବସି ନିତ ଭାଗବତ ପଢ଼େ, ରାମାୟଣ ବୋଲେ । ରଜାଘରୁ ବାପା କେବେ କେମିତି ଫେରି ବୋଉ ସଙ୍ଗରେ କଥାନ୍ତି, ଏବ କାଲରେ ଝିଅମାନେ ଖୁବ ପଢୁଛନ୍ତି, ମୀଳ ଆମର ପଢୁ, ଅନ୍ତତଃ ମାଇନର ଖଣ୍ଡିଟା ଶେଷ କରି ଦଅନ୍ତା ! ବୋଉ ମୁହଁ ମୋଡ଼ି ଦିଏ । ବାପା ହାର ମାନନ୍ତି ।

ବାପା ଯେ କାହିଁକି ମୋ ବୁଦ୍ଧିକି ତାରିଫ୍ କରନ୍ତି, ମୁଁ କିଛି ବୁଝି ପାରେ ନାହିଁ ।

ତାଙ୍କ ଆଗରେ ଅନେକ ସମୟରେ ରାମାୟଣ, ମହାଭାରତ ପଢିଲା ବେଳେ ମତେ ଯେ ବୁଝାଇ ବସନ୍ତି, କହନ୍ତି—ମା, ପୁରାଣ ପଢୁଛୁ, ସୀତା ଦ୍ରୌପଦୀଙ୍କ ପରି ଆଦର୍ଶ ନାରୀ ହବୁଟି ? ଦେଖ୍, କା

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଅପାର ଆଦର୍ଶ ଗୁଣରେ ସେମାନଙ୍କର ଜୀବନ ଗଢ଼ା ହୋଇଥିଲା । ତୁମା, ତାଙ୍କର ଛାଞ୍ଚରେ ଜୀବନ ଗଢ଼ିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କର ।

ଛୁତତଲେ ବାପାଙ୍କର ନୀତି ଉପଦେଶ ଏବେ ସୁଦ୍ଧା ମୋର ଉକ୍କିମ ରେ । କିନ୍ତୁ କଥା ଗୁଡ଼ାକ ମୋର ଏ କାନେ ଫୁଟି ସେ କାନେ ବାହାରି ଯାଏ ।

ପୁରାଣ ଯୁଗର ସୀତା, ଦ୍ରୌପଦୀ—ଆଉ ମୁଁ ? ଆମ ଭିତରେ ତଫାତ୍ କେଉଁଠି ? ନିଜକୁ ନିଜେ ପଚାରେ ବସେ । ମନ ଭିତରେ କେତେ ଛୋଟବଡ଼ ଗୋଳମାଳିଆ ଚିନ୍ତା ଅହୋରାତ୍ର ଭାସି ବୁଲେ ।

ସତେ ତାଙ୍କର ଥିଲା ପତି, ଛାୟା ମନର ଦେବତା । ମୋର ଛୋଟ ଟିକି ସଂସାରଟିକୁ ରଙ୍ଗିନ୍‌ମୟ କରିବାକୁ ପତି କାହିଁ ? ମୋର ଏ ବିରାଟ ପ୍ରଶ୍ନର ଜବାବ କେହି ଦିଏ ନାହିଁ ।

ମନ କଥା ମନରେ ମରେ, ସାଙ୍ଗ ସାଥୀଙ୍କ ଆଗରେ କହିବାକୁ ଆପଣାକୁ ସରମ ଲାଗେ ।

ଦିନ ଅନେଇଁ ଅନେଇଁ କୁଆଡ଼େ ଚାଲି ଯାଉଛି । ବରଷକ ପରେ ପୁଣି ଆସିଲାଣି କୁଆଁର ପୁନେଇଁ ।

ଦଗଦଗା ମେଘ ମଣ୍ଡଳା ଆକାଶତଳ ସିନ୍ଦୁର ଫାଟି ଆସିଲା । ରକ୍ତ ପେଣ୍ଡୁଲା ପରି ଦଗ୍‌ଦଗ୍ ନରମ ଓଠରେ ନାଳିଛଟା । ତଳ ଫାଖ ଘରେ ଶୋଇଥିଲି, ଶୀତଳ ପବନ ଝିର ଝିର ହୋଇ ଝରକା ବାଟେ ବହି ଆସୁଥିଲା । କି ଶାନ୍ତ ସିଗ୍ଧ ସୁଶୀତଳ ମୃଦୁ ପରଶ । ଘୁମନ୍ତ ଆଖିପତା ମୋର ସଧୀରେ ନଇଁ ଆସୁଥିଲା ଯେମିତି ।

—ବଉଳ କାହିଁ ମାଉସୀ ?

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଘର ଓଳଉ ଓଳଉ ବୋଉ କହିଲା—ଡ଼ାକ, ସେହି ଘରେ ସେ ଶୋଇଛନ୍ତି ।

ବଉଳର ଭୁଣ୍ଡ ବାନ୍ଧୁଥିଲା । ଜାଣି ପାରିଲା ତଞ୍ଚଳ ଅଜା ସେ ଗାଧୋଇବାକୁ ବାହାରିଲେଣି ।

ଧୀରେ ଧୀରେ ବଉଳ ଯାଇଁ ସେ ପାଖ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲା । କିଛିକ୍ଷଣ ପରେ ଜଉ କାମୁଣ୍ଡ ମୋ ପାଖକୁ ଝପଟି ଆସି ମୋ ଦେହରେ ହାତ ମାରିଲା ।

ଅନେଇଲି ବଉଳର ମୁହଁକୁ । ଦେହଭାର ଥରୁଛି ଗୋଟିପଣେ, କହିଲା—ମୁଁ ନ ମଲି କାହିଁକି ଲୋ !

ତା' ହାତମୁଠା ଭିତରେ ହାତରଖି କହିଲି—କିଲୋ କଣ ? ଏମିତ ମରି ଯାଉଛୁ କାହିଁକି ?

ବଉଳ କହିଲା—ଛି, ଛି, ମୁଁ ଯାଉଛି ଲୋ । ଆଉ ତୋ ଘରକୁ ଆସିବି ନାହିଁ । କୁନା ପରି ଦାଣ୍ଡରେ ଛୁଡ଼ା ହୋଇଛି । ମୁଁ ନଈ ଭୁଠକୁ ଯାଉଛି । ଯିବୁ ଯେବେ ତୁ ଗୃଣ୍ଡେ ଆ ।

କହିଲି—କଥାଟା କଣ କହୁନୁ ? କିଏ ଅଛି ଆମଘରେ, ତତେ ଖାଇଗଲା ଏତେବେଳେ

ବଉଳ ମନେତ ଗୁହାଁ ପଚାରିଲା—ସେ ଘରେ କିଏ ଶୋଇଛନ୍ତି କିଲୋ ? ମୁଁ ସିନା ଭାବିଲି ତୁ ସେ ଘରେ ଶୋଇଛୁ ? ଗୁଦର ଖଣ୍ଡେ ମୁହଁଠୁ ଗୋଡ଼ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଢାଙ୍କିଛି, ଚିହ୍ନିବି କେମିତି କହ ! ପାଣି ଅଞ୍ଜୁଳାଏ ନେଇ ଯେମିତି ଉପରେ ଛିଞ୍ଚି ଦେଇଛି—

ତା' ପାଟିରୁ କଥା ଛଡ଼ାଇ ନେଇ କହିଲି—ସେମିତି ସେ ତୋ ହାତଟିକୁ ଧରି ନେଲେ, ନୁହେଁ ?

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବଉଳ ଲାଜରେ ମୋ ହାତ ଚିମୁଟି ଦେଲା । କହିଲା—ଛି, ଛି ମନେ ମରଣ ହୁଅନ୍ତା କି ? କହିଲି ବଉଳ, ସେ ଲୋକଟା କିଏ ତମ ଘରକୁ ଆସିଛି କି ? ଭାରି ଜବ ହୁନ୍ଦରିଆ ମରଦଟିଏ, ଏତେ଼ ଅଭଦ୍ର ! କିଏ ଲୋ ସିଏ ?

କିଛି ବୁଝିପାରିଲି ନି ତା' କଥାରୁ । ଏତେ ରାତରେ ଆମ ଘରକୁ ପୁଣି ଏମିତ କିଏ କୁଣିଆ ଆସିଲା ।

କହିଲି—ବୋଉ ପରା ଦୁଆର ଓଲଉଥିଲା । ସେ ତତେ କହିଲା ନାହିଁ କିଛି ?

ବଉଳ କହିଲା—ମାଉସୀ ଝାଟୁଆ ନେଇ ବାଡିପଟକୁ ଚାଲି-ଗଲେ, ମୁଁ ଏତେ କଥା ଆଉ ଜାଣିଛି ?

କହିଲି—କିଏ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ନାହିଁ । ହଉ, ହାତ ଗଣ୍ଠି ଫାଟିଗଲା । ମନ କାହିଁ କି ଖରାପ କରୁଛୁ ?

ବଉଳକୁ ଭାରି ଚିନ୍ତା ମାଡିଲା, କହିଲା—ହଉ ଭଲ ହେଲା ଯା । କହୁଦରୁ, ଏକା ମାଉଟକେ ଶୀତ ଚାଲି ଯାଉନି ମ । ବେଳ ପଡିଲେ ମୋଠୁ ବି ସେ ପାଠନ ପାଇଯିବେ ଯେ—

କହିଲି—ପାନ ନା ଗୁଆ ଲୋ ?

ବଉଳ ଯିବା ପାଇଁ ଠିଆ ହେଲା । ମୁଁ ତରବର ହେଲି ନଈ ତୁଠକୁ ଯିବାପାଇଁ । ସାବୁନ୍ କେସ୍‌ଟା ହାତରେ ଧରିଲି, ଦୁହେଁ ଖଞ୍ଜା ଭିତରୁ ଦାଣ୍ଡକୁ ବାହାରିଲୁ ।

ଦାଣ୍ଡ ପିଣ୍ଡାରେ ବୋଉ ଦାନ୍ତ ଘଷିବା ପାଇଁ ପାଣିଢାଳ ଆଣି ଥୋଉଥାଏ । ଆମ ଘର କୁଣିଆଟି ଘର ଭିତରୁ କେତେବେଳେ ଆସି ଦାଣ୍ଡରେ ଯାଇଁ ବସିଲେଣି, ଆମକୁ ମୋଟେ ଜଣାନାହିଁ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବୋଉ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଗପ ଯୋଡ଼ୁଥାଏ । ତାଙ୍କର ସେ ଖସଖସ ପରି ବଡ଼ ବଡ଼ ଡୋଳା ଦୁଇଟା ବୁଲୁଥାଏ, ଆମର ଗଡ ବସ୍ତି ଉପରେ ।

ସଙ୍କିତ ଭାବରେ ଓଢ଼ଣୀ ଝିଣି ଦାଣ୍ଡ ମାଙ୍କଡ଼ା-ପଥର ଉପରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସୁଥିଲି. ବୋଉ କହିଲା—ଯା'ଲୋ ସେଇବାଟେ ଚୁଲିପାଖ, ଲାଜ କରୁଛୁ କାହାକୁ । ଇଏ ପରା ତୋ ଶୋଭା ମାଉସୀ ପୁଅ, ତୋ ପରେଶ ଭାଇ, କଟକ କଲେଜରେ ବି. ଏ. ପଢୁଛି । ପିଲା ହେଇଥିଲା ଥରେ ଏଠିକି ଆସିଥିଲା । ଅଜିକାଲି ବଡ଼ ଲୋକ ହେଲା, ମାଉସୀ ଏଣିକି ଗରିବ ହେଲା, ପଚାରିବ କାହିଁକି ? ମା' ତାର ତାକୁ ମନା କରୁଛି କି କ'ଣ, ବାର ବରଷ ହେଲାଣି ଏଠିକି ତାର ଦିନେ ହେଲେ ପାଦ ପଡେ ନାହିଁ ।

ଗୋଡ଼ ଟିପି ଟିପି ଚାଲିଗଲି ସେହିବାଟେ । ଅନେକ ଥର ବାପା ବୋଉଙ୍କଠୁଁ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ଗପ ଶୁଣିଥିଲି, ପିଲା ବେଳର ଦେଖା ଚାହାଁ—ନ ଦେଖିଲା ପରି ।

ଯିବା ପଥରେ ମୁଁ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲି, ପରେଶ ଭାଇ ବୋଉକୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି—ଏଇ ମାଉସୀ, ମୀନ ?

ବୋଉ ସବାଗରେ ମୁଣ୍ଡ ଝୁଙ୍କାଉଥିଲା । କହିଲା—ମାଇନର ପରୀକ୍ଷା ଏ ବରଷ ଦେଇଥାନ୍ତା । ପଢ଼ା ତାର ମୁଁ ବନ୍ଦ କରି ଦେଲି, ଯେତେ ହେଲେ ମାଈକିନା ଝିଅ, ଚୁଲି ମୁଣ୍ଡକୁ ଯୋଗା ।

ପରେଶ ଭାଇ ବୋଉକୁ କହିଲେ—ତା' ପଢ଼ା ବନ୍ଦ କରି ମାଉସୀ ତମେ ଭଲ କଲ ନାହିଁ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଏ ପାଖରେ ବଢ଼ଲ ମତେ ଚିମୁଟି ପରେଶ ଭାଇଙ୍କି ପ୍ରକାରାନ୍ତରେ ଥଟ୍ଟା କରି କହୁଥିଲା—ମାଉସୀ ତ ପଢ଼ା ବନ୍ଦ କରି ଭଲ କଲେ ନାହିଁ, ତମେ ଏଥର ନେଇ ପଢ଼ାଅ । ହାରମୋନିୟମ୍ ତ ଶିଖିଛୁ, ଏଥର ନେଇ ବମ୍ବେ କି କଲିକତାରେ ସିନେମା ଷ୍ଟାର୍ କରିବ । ତା' ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତମର ବି ସ୍ୱାର୍ଥ ପୂରଣ ହୋଇଯିବ । ସୁନ୍ଦର, ଗୁଣରେ, ସବୁଥିରେ ପକ୍କା—

ବଢ଼ଲ ହାତକୁ ପରିହାସରେ ଗୁଟି ଦେଇ କହିଲା—ଛି, ଏଠା ଏଡ଼େ ଅଲଜୁକ, ମୋର ପରା ସେ ଭାଇ—

ରାସ୍ତା ଅଧରେ କୁନି ଆମ ସାଙ୍ଗରେ ମିଶିଲା । ସେ କିଛି ବୁଝି ନ ଥିଲା ଆମ ମଧ୍ୟର ଆଳାପ ରହସ୍ୟ ଭିତରୁ ।

ବଢ଼ଲ ସେହିକ୍ଷଣି ମୋ ଓଠଟିକୁ ତା' ହାତରେ ହଲାଇ ଦେଇ ଥଟ୍ଟାରେ କହିଲା—ଭାଇ ? ଆହା—ହା— !ମର ଯାଉଥାଏ ।···

ସେ ଦିନକ ଗଲା । ତହିଁ ଆର ଦିନ କୁଆଁର ପୁନେଇଁ । ବରଷ-କରେ ଗାଁ ଝିଅଙ୍କର ଏଇ ବଡ଼ ଉତ୍ସବ ।

ବାଟଘାଟ ମହକାଇ ଦେଉଛି ହେନା, ରଜନୀଗନ୍ଧାର ସୁରଭି କୁଆର । ଗାଁରେ ଆନନ୍ଦ ଚହଲ । ଗୃହଅଙ୍ଗନେ ହୁଳହୁଳି ଶୁଭ-ଶଙ୍ଖର ମଙ୍ଗଳ ଧ୍ୱନି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

କଲେଜ ପଢ଼ୁଆ ପରେଶ ଭାଇ ଆର ଘରେ ବସିଥାନ୍ତି । ଅଣ-ଓଦଆ ନଦରୁ ଉଠି ଗାଧୋଇ ପଣ ନୂଆ ଲୁଗା ଖଣ୍ଡେ ପିନ୍ଧି ପକାଇଲେ । ତା' ସାଥିରେ ନୂଆ ଚକଚକିଆ ବ୍ଲାଉଜ୍, ସାୟା, କାଚ ନାଇଛନ୍ତି । ଚନ୍ଦନ ପାଟୀ, କଜଳ, ସିନ୍ଦୁର, କସ୍ତୁରି, ଅଳତା ନାଇ ଦେଇଥିଲେ ଆମ ପଡ଼ିଶା ଘରର ନୂଆ ବୋହୂ । ଭାରି କୁଆଡ଼େ ମୁଁ ମାନୁଥିଲି । ସୁନ୍ଦରୀ ନୂଆବୋହୂ ହସି ହସି ବୋଉକୁ ଶୁଣାଉଥିଲେ ।

ତା' ପରେ ଖଇ ଅଞ୍ଜୁଳି ଦେଲି ମୁଁ ମଝି ଦୁଆରେ । ବୋଉ ଠିଆ ହୋଇ ମୁର୍କି ମୁର୍କି ହସୁଥିଲା । ନୂଆବୋହୂ ହାତରେ ମୋର ଖଇ, ନଡ଼ିଆ, କାକୁଡ଼ି, କଦଳୀ ଥରକୁ ଥର ଅଞ୍ଜୁଳି ଦେଉଥିଲେ ।

ଶଙ୍ଖ ବଜେଇଲେ ଆମ ଗୁକିଆ ନାଥିଆ । ନୂଆବୋହୂ ଲମ୍ବା ଗଳାରେ ହୁଳହୁଳି ପକେଇଦେଲେ ।

ଅଞ୍ଜୁଳି ଦିଆ ସରିଲା, ନୂଆବୋହୂ ଚାଲିଗଲେ ତାଙ୍କ ଖଞ୍ଜାଆଡ଼େ । କଟେଇ ଚାହିଁଲି ପରେଶ ଭାଇଙ୍କୁ, ମଝିଘର ଝରକା ଉହାଳରେ ଛିଡ଼ାହୋଇ ଆମ ଆଡ଼େ ଆଖି ପକାଉଛନ୍ତି ।

କାଲିଠୁଁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିଲିଣି, ପଦେ କଥା ତାଙ୍କୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କହିନାହିଁ । ବୋଉ ଯେତେ ଗାଳି ଦେଲେ ବି ମୋ ଗୋଡ଼ ଦୁଇଟା କାହିଁକି ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଚଳୁନାହିଁ । ମୋର ଆଜି କ'ଣ ହେବ ?

ଠିଆ ହୋଇଥିଲି ଏକ ପାଖିଆ ହୋଇ । ବୋଉ ମୋତେ ଆକଟି କରି କହିଲା—ଯା, ପରେଶ ଭାଇଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡବତ ହୋଇ ଆସିବୁ । ଏ ଖଇ ଟିକକ ଭୋଗ ନେଇ ତାଙ୍କୁ ଦେଇଦେ ?

ମନ ଯେତେ ଉଚ୍ଛନ୍ନ ହେଉ ଥିଲେ ବି ଦେହରେ ସାହସ କୁଳାଇଲା ନାହିଁ । କହିଲି—ତୁ ଏ ଭୋଗ ନେଇ ଦବୁ ଯା ।

ବୋଉର ସେହି ଏକା ଜିଗର । ମତେ ନେଇ ତାଙ୍କ ଗୋଡ଼-ତଳେ ପକାଇବା ପାଇଁ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଶେଷକୁ ଲାଜଲାଜ ହୋଇ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇଁ ସୁଧୀରେ ମୁଣ୍ଡିଆଟିଏ ମାରିଲି । ଭୋଗ ଥାଳିଆ ନେଇ ତଳେ ଥୋଇ ଦେଇ ନୀରବରେ ଛିଡ଼ା ହେଲି ।

ପରେଶଭାଇ ହସି ହସି କହିଲେ—ମୁଁ ଭଲେଇ ନୁହେଁ ମ, ମଣିଷ ପରା ! ହାତରେ ଦେଲେ ଦୋଷ ଲାଗିବାର କିଛି ସମ୍ଭାବନା ଅଛି କି ?

ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଶେଷକୁ ଭୋଗ ଥାଳିଆ ବଢ଼ାଇ ଦେଲି ତାଙ୍କ ହାତକୁ । ସେ ଥାଳିଆଟିକୁ ଖଟ ଉପରେ ଥୋଇ ମୋ ଶାଢ଼ୀର ଅଞ୍ଚଳଟିକୁ ହାତରେ ପରୀକ୍ଷା କରି ବସିଲେ । କହିଲେ—ଏଇଟା କଣ ଖାଣ୍ଟି ବନାରସୀ ?

ମୁଁ ମୁଣ୍ଡ ଟୁଙ୍ଗାଇଲି ।

କହିଲେ—ତୁ ମୀନୁ, ଏତେ ଲାଜ କରି ଶିଖିଲୁ କେବେଠୁଁ ? ଏ ବଦନ ପାଟୀ ଉତେ କିଏ ନାଇ ଦେଇଛି, ଏକାଥରକେ ଗଙ୍ଗା, ଯମୁନା, ସରସ୍ୱତୀ, ସାକ୍ଷାତ ତ୍ରିବେଣୀ ତୀର୍ଥ ।

ମୁହଁରେ ଟିକିଏ ମୁଁ ଖାଲି ଚୁପା ହସ ହସି ଦେଲି । ସେ ବି ମୁହଁରେ ମୃଦୁ ହସ ଫୁଟାଇଥିଲେ ।

ତା'ପର ମତେ ପଚାରିଲେ—ବାପା କେବେ ଆସିବେ ? ବାଧ୍ୟ ହୋଇ କହିଲି—ଶନିବାର ।

ମତେ ଶୁଣାଇ କହିଲେ—ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ମୋର ଆଉ ଦେଖା ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ଆଜି ଚାଲି ଯାଉଛି କଟକ ।

ତାଙ୍କ ଯିବା କଥାଟା ଶୁଣି ମତେ ଭାରି ଖରାପ ଲାଗିଲା । ତିନି ଦିନରେ ବନ୍ଧୁ ହେଲୁ ବା ଅଲକ୍ଷ୍ୟରେ କେମିତି ଗୋଟାଏ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋର ମାୟା ଲାଗି ଆସୁଥିଲା । କାରଣ ପଚାରିଲେ ମୁଁ ହୁଏ ତ କାହା ଆଗରେ ଖୋଲି କହି ପାରିବନି କିଛି ।

ଜୀବନ ତଳେ ଏ ଅହେତୁକ ମାୟା ଲଗିଲା କାହିଁକି ? ଏ ଟିକିକ ମାୟା, ଅସୀମ ମାୟା-ଦରିଆ ଭିତରକୁ ମତେ ଠେଲି ଦବ ନାହିଁ ତ !

ମୁଁ ନୀରବ ହୋଇ ଛିଡ଼ା ହେଲି ।

ପୁଣି ଥରେ ସେ କହିଲେ—ନୀଳୁ, କେବେ ପୁଣି ଦେଖା ହେବ ? ଆମ ଘରକୁ ଯିବୁ କେବେ ?

ନେଳକୁ ମୁହଁପୋଛି ଭୂଇଁ ଉପରେ ଡାହାଣ ଗୋଡ଼ ବୁଢ଼ା ଆଙ୍ଗୁଠି ଘର୍ଷଣ କରୁ କରୁ ସଲ୍ଲଜ ମୁହଁରେ ଶୁଣାଇ କହିଲି—ଯେତେବେ ତମେ ନବ ।

ପରେଶ ଭାଇ ହସିଲେ । କହିଲେ—ହଉ, ସେତକ ଆମ ଭାଗ୍ୟରେ ଥିଲେ—

କହିଲି—କାହିଁକି ?

ସେ ମୋତେ ଚୁମି କହିଲେ—ନାହିଁ ଯେତେହେଲେ ଆମର ଗରିବ ଘର । ଏମିତିକା ଠୋବ ଧାଉଳା ଘରେ ତ ଆମେ କରିନାହୁଁ ।

ଭାରି ମୁଁ ଲଜ୍ଜିତ ହୋଇଗଲି । ପହିଲି ଥର ତାଙ୍କ ସହିତ ମୁଁ ଆଳାପ କରୁଛି । କାଳେ କ'ଣ ଭାବି ଏଠିକି ଯେବେ ପୁଣି ପାଦ ନ ପକେଇବେ, ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ନୀରବ ରହିଲି ।

ତହୁଁ ସେ କହିଲେ—କିଛି କହିଲୁ ନାହିଁ ଯେ । ମୁଁ ଏଇ ଦାନ ଗାଡ଼ିରେ କଟକ ଯାଉଛି ।

ଧୀର ଗଳାରେ କହିଲି—ଆଜି ତମକୁ ରହିବାକୁ ହେବ··· ।

ପରେଶଭାଇ ମନେ ମନେ କ'ଣ ଭାବୁଥିଲେ ।

ଘର ଭିତରେ ପାଣି ଢାଳ ଥୁଆ ହୋଇଥିଲା, ହାତକୁ ଧରାଇ ଦେଇ ଭୋଗ ଖାଇବା ପାଇଁ ଇସାରା ଦେଲି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ସେ ଆଉ କିଛି କହିଲେ ନାହିଁ । ମନ୍ତ୍ରମୁଗ୍ଧବତ ଖଟ ଉପରେ ବସି ଭୋଗ ଖାଉଥାନ୍ତି । ମୁଁ ନୀରବରେ ତାଙ୍କ କଡରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥାଏ ।

ତା'ପର ।

ବୋଉ ମୋତେ ଡ଼ାକିବାରୁ ମୁଁ ଧୀରେ ଧୀରେ ତାଙ୍କ ପାଖରୁ ଖସି ଆସିଲି । ମନ ଭିତରେ ମୋର ଅସୀମ ପୁଲକର ଢେଉ ଉଠୁଥାଏ । ଆଜି ଦିନଟା ପୁଣି ପରେଶ ଭାଇ ଆମ ଘରେ ଅତିଥି ହେବେ । ଏଇ ହାତରେ ନଅ ଭୁଟି, ଛଅ ଭଜା କରି ତାଙ୍କୁ ମୁଁ ଖୁସିରେ ଖୁଆଇବି । ସେ ଆଜି କେଡ଼େ ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି ମତେ ଅନାଇଁ । ସେ ମତେ ଗୋଟେ ଭଉଣୀ ଆଖିରେ ଦେଖା କରୁଛନ୍ତି ତ ?

ସେ ବାସ୍ତବିକ୍ ମୋର ନମସ୍ୟ । ତାଙ୍କର ଚରଣ ତଳେ ମୋର ମଥା ଆଜି ନଇଁ-ପଡୁଛି କାହିଁକି ?

ଏଇ ପରେଶ ଭାଇ ସତେ କେତେ ଧୀର ସ୍ଥିର, ଭଦ୍ର, ଶାନ୍ତ-ଶିଷ୍ଟ । ଏ ଅଲକ୍ଷୁଣୀ ବଉଳଟା କାଲି ତାଙ୍କୁ ବୁଝି ପାରି ନାହିଁ । କଥା କହୁ କହୁ ମୋ ଆଗରେ ତାଙ୍କୁ ଅଭଦ୍ର ବୋଲି କହି ପକାଉଥିଲା । ଆଜି ମୋ ଦେହ ଚିଡ଼ି ଉଠୁଛି ।

ବାଡ଼ୀ ଦରଜା ବାଟେ ବଉଳ ଖଞ୍ଜା ଭିତରକୁ ହେଉଛୁଣି ପଶି ଆସି କହିଲା—ମାଉସୀ, ଝିଅ କଣ ଆଜି ତମର ପଦାକୁ ବାହାରୁ ନାହାନ୍ତି ! ତାଙ୍କୁ କଣ ଡ଼ାଆଣୀ ଖାଇ ଯାଉଛି କି ?

ବଉଳ କଥା ଶୁଣି ବୋଉ କହିଲା—ନାହିଁ ଲୋ ଝିଅ, ତା' ଭାଇପାଇଁ ରନ୍ଧାବଢ଼ା କରିବାରେ ଟିକିଏ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଛି ।

ଡାକିଲି—କି ଲୋ, ଆସୁନୁ ବଉଳ ?

ସେ ମୁରୁକି ହସି ହସି ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ଗୁଳିଗଲା ତାଙ୍କ ଘର ଆଡ଼କୁ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ପରେଶ ଭାଇ ମତେ ଡ଼ାକି ପଚାରିଲେ—ସେ ଝିଅଟି କିଏ କି ?
କହିଲି—ସେ ମୋ ବଉଳ ସଖି ।

ସେ ପଚାରିଲେ—ବଉଳର ନାଁ କଣ କିଛି ନାହିଁ ?

କହିଲି—ବଉଳର ନାଁ କୁହନ୍ତି ନାହିଁ ଆମ ଗାଁରେ ।

ସେ ମୋ କଥା ଶୁଣି ହସିଲେ, କହିଲେ—ଯାଙ୍କର ନା ଭଳ ?

ହସି ହସି ଘୋଡ଼ାଘର ଭିତରକୁ ପଶିଗଲେ । ଭାବିଲି, ପୁରୁଷ ଜାତି କମ୍ ନୁହନ୍ତି । ଆଙ୍ଗୁଠି ଦେଖାଇଲେ ଏମାନେ ବାହା ଗିଳି ଦେବେ । ସାମାନ୍ୟ ଟିକିଏ ପାଣି ଛୁଇଁ ଦେଇଥିଲି ବୋଲି ଏ ଏଇଠି ବସି ସବୁ ତାର ଖବର ଅନ୍ତର ନେଇ ସାରିଲେଣି । ଆଜ ପାରୁ ହେବ ନାହିଁ ଯାଙ୍କୁ ?

ଘର ପାଇଟିରେ ଲାଗି ପଡ଼ିଲି ତା' ପର । ବୋଉ ରନ୍ଧା ସରଞ୍ଜାମ ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ମୋ ପାଖରେ ଖଞ୍ଜିଇ ଦେଉଥାଏ ।

ଖିଆ ପିଆର ଲୀଳାଖେଳା ଭିତରେ ଦିନ ଅଧେ ଗଲାଣି । କିନ୍ତୁ ସବୁନାହିଁ ମୋ ମନର ଚିନ୍ତା । କି ରହସ୍ୟ ଏହା ଭିତରେ ଲୁଚି ରହିଛି କେଜାଣି !

ଦିଆ ନିଆର ଦୁନିଆ ଏଇ । ଧନ ସମ୍ପଦ ହାତରେ ଧରାଇଲେ ଜନ ଜଗତ ଦେଖନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁଠି ସ୍ନେହ ସହିତର ସଦ୍ୟ ଦିଆନିଆ କାରବାର ତାକୁ ଦୁନିଆରେ କେହି ଦେଖିପାରେ ନାହିଁ । କିଏ ଦେଲା, କିଏ ନେଲା, ତାକୁ ଜାଣିବାକୁ କେହି ନାହିଁ । ଏ ମାଟି ଉପରେ, ମାଟିର ମଣିଷ ଦେହରେ ଏଇ ଏତିକି ଲୋଭ, ମାୟା । ମମତା ଏକାଧାରେ ଫୁଲ ହେଉଛି ବୋଲି ମଣିଷ ଦୁନିଆରେ ବଞ୍ଚିଛି । ଦୁନିଆରେ ସବୁରି ଭିତରେ ସ୍ନେହ ମମତା ବସା ବାନ୍ଧି ରହିଛି ।

ଦିନ ଦୁଇଟା ଭିତରେ କଣ ମୁଁ ଦରିଦ୍ର୍ୟ ନେଇ ସାରିଲେଣି ତା' ମୁଁ ନିଜେ ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ । ଖାଲି ଆଖିରେ ଯାହା ମୁଁ ଦେଖୁଛି, ପରେ ଅଧେ ଲାଜ ମିଶା କଥା ପଦେ ପଦେ ତାଙ୍କୁ କହୁଛି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ମନ ଶିଖଉଛି ମତେ ଭଲପାଇବା । ଭଲପାଇବା ମୋ ଭିତରେ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ରାତିରେ ସମୁଦ୍ର ଜୁଆର ପରି ଫୁଲି ଉଠୁଛି । କେତେବେଳେ ସେ କୂଳ ଲଂଘି ହୃଦୟକୁ ମୋର ବନ୍ୟା ପ୍ଲାବିତ କରି ଦେବ ତାହା କହି ହେଉନାହିଁ । ତାଙ୍କ ଉପରେ ମୋ ଭଲ ପାଇବା ଏତେ ନ୍ୟସ୍ତ ହେଉଛି କାହିଁକି ?

ଭାଇ ବୋଲି ଡାକୁଛି, ଲେଖାଲେଖି ସମ୍ପର୍କ ହେଲେ ବି ତ ଗୁରୁ ସ୍ଥାନୀୟ । ତଥାପି ଭଲପାଇବା ଭିତରେ ମୋର ଚଞ୍ଚଳତା ରହୁଛି କେଉଁଠି ? ମୋର ଭଲପାଇବା ତେବେ କ'ଣ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ, ଅମଳିନ ନୁହେଁ ?

ନା, ସେପରି ଭାଇ ଏଠୁ ଶୀଘ୍ର ମେଲାଣି ନେବା ଭଲ । ତାଙ୍କର ଏଠାରେ ଦୀର୍ଘକାଳ ରହଣିକୁ ମୁଁ ଅଦୌ ପସନ୍ଦ କରୁନାହିଁ । କାହିଁକି ତାଙ୍କୁ ମୁଁ ତେବେ ଏଠାରେ ରହିବା ପାଇଁ ସଙ୍କେତ ଦେଲି । ସେ ଏଠୁ ଚାଲିଯିବା ଶ୍ରେୟସ୍କର । ନା, ନାଁ, ସେ ଏଠୁ ଶୀଘ୍ର ବାହାରି ଯାଆନ୍ତୁ । ମୁଣ୍ଡଟା ମୋର ବିନ୍ଧି ଉଠିଲା ।

ରୁହୁଁ ରୁହୁଁ ପୁନେଇଁ ରାତିର ସଞ୍ଜୁଆ ଜହ୍ନ, ପାହାଡ଼ ତଳ ଗଛ ଗହଳି ଭିତରେ ଆମ ଟିକି ଦାଁ ଟିକି ରୁହୁଁ ହସି ଉଠିଲା । ରୂପଆଡ଼ ଧୋଇ ଘର ଘର । ବୁଦୁବୁଦିକିଆ ବଣ, ଅରମା ଉପରେ ଜେମିତି କିଏ ବାସି ଲୁଗା ଖଣ୍ଡେ ପାରି ଦେଇଛି । ରୁପା ଟିକିଲି ପରି ଆକାଶରେ କି ସୁନ୍ଦର ଜହ୍ନ । କିଏ ସେ ? ଶୂନ୍ୟ, ଖାଲି ସ୍ୱପ୍ନର ଧୂସର କୁହେଳି । ଚାହିଁ ଯାଉଛି ମନ ଗହନର ଧୂଆଁଳିଆ ପଥ ଭେଦ କରି । ଭାସି ଯାଉଛି ନୂଆ ଚନ୍ଦ୍ର-ମୁହଁରେ ହସ ଫୁଟାଇ ପନ୍ଦାଳି, କ୍ଷଣେ ଲିଭି କ୍ଷଣେ ଦେଖା ଦେଉଛି ଧୂଆଁଳିଆ ପରଦା ଆଢ଼ୁଆଳରେ । ହାତ ଠାରି ସଙ୍କେତ ଦେଇ ମୋ ଆଡ଼େ ନଜର ପକାଉଛି । ପୁଣି ଆଉ ଦେଖି ପାରୁନାହିଁ । ହଜି ଗଲାଣି ମୋର ସୁନାର ଚନ୍ଦ୍ର, ହଜି ଗଲାଣି ମୋର

http://oaob.nitrkl.ac.in

ନୂଆ ଦୁନିଆ । ବିରହ ବେଦନାରେ ଝରି ପଡ଼ିଲାଣି ଆଖିରୁ ମୋର ତପତ ଲୁହ ଧାର ।

ଦିନ ମୋର କେବେ ଆସିବ ସତେ ? କେଉଁଦିନ ଏ ପାପ ନୟନରେ ସେ ଅଜଣା ଅଚିହ୍ନା ନୂଆ ଦେବତାଙ୍କୁ ଦେଖିବ ? ସେଇ ହାତରେ ଛ ତୁଣି, ନଅ ଭଜା ଦେଇ ଖାଇବାକୁ ଦେବ । ପ୍ରବାସ କରି ଯିବାବେଳେ ଏମିତି ଅଭିମାନରେ ଏକ ପାଖିଆ ଠିଆ ହୋଇ ଉତ୍ତର ଦେବ, ମୋ ବଣି, ତମେ ଆଜି ଯାଅ ନାହିଁ । ମନ ମୋର ଭାରି ଦୁଃଖ ହେବ । ଠିକ୍ ଯେମିତି ପରେଶ ଭାଇଙ୍କି କାହ୍ନୁ ତାଙ୍କୁ ଅଟକାଇଲା, ଅବିକଳ ସେମିତି କାହ୍ନୁ ତାଙ୍କୁ ଅଟକାଇ ରଖିବ ?

କିନ୍ତୁ ସେ ଦିନ ଆସିବାକୁ ବହୁତ ଡେରି । ସବୁ ସ୍ୱପ୍ନ, ସ୍ୱପ୍ନର କୁହେଳି........ ।

ଆଜି କୁଆଁର ପୁନେଇଁ ବୋଲି ଝିଅମାନେ ଖେଳିବା ପାଇଁ ଆସି ହୁଣ୍ଡ ହେଲେ । ମତେ ଖେଳିବା ପାଇଁ ଭଲ ଲାଗିଲା ନାହିଁ । ମୁଁ ଖଟିଆଟି ଉପରେ ନିରୋଳାରେ ଶୋଇ ରହି ଭାବୁଥିଲି ଜୀବନରେ କେତେ ଗୋପନ ରହସ୍ୟ ।

କୁଆଁର ପୁନେଇଁ ଖେଳ ଖେଳି ଝିଅମାନେ କେତେବେଳେ ଆମ ଦାଣ୍ଡରୁ ଚାଲି ଗଲେଣି, ତା ବି ମୁଁ ଜାଣି ପାରି ନାହିଁ । ନିଦ କେତେବେଳୁ ମତେ ଆକ୍ରାନ୍ତ କରି ସାରିଲେଣି ।

ତା' ଆରଦିନ କଥା ।

ସକାଳୁ ପରେଶ ଭାଇ ଆମ ଘରୁ ବିଦା ହୋଇଲେ । ସତରେ ଭୀଷ୍ମ ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପାଣିପରି କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଗଲେ । ଅଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଆଖିରୁ ମୋର କାହିଁକି ବିଦାୟ କାଳୀନ ଅଶ୍ରୁ ଦି' ବୁନ୍ଦା ପୁଣି ନିଗିଡ଼ି ପଡ଼ିଲା ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଏଇ ଘର ଛାଡ଼ିବା ପାଇଁ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କର ସତେ ଯେମିତି ଇଚ୍ଛା ନ ଥିଲା । ଗଲାବେଳେ ପାଦ ଦୁଇଟି ତାଙ୍କର ଯେମିତି ବାନ୍ଧି ହୋଇ ପଡୁଥିଲା । ଦାଣ୍ଡ ଦୁଆର ମୁହଁରେ ମୁଁ ନିରେଖିଲାରେ ଲୁଚାହୋଇ ତାଙ୍କ ଗନ୍ତବ୍ୟ ପଥକୁ ଚାହିଁ ରହିଥିଲି । ମୋ ଛବି ନଭିଯିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ନାଲିମାଟିର ବନ୍ଧୁର ପଥ ଉପରେ ମତେ ବାର ବାର ଚାହୁଁ ଚାହିଁ ଚାଲିଆନ୍ତି ।

ଗଛ ବୁଦୁ ଛ, ବଣ ପାହାଡ଼ ଭିତରେ ହଜି ଗଲେଣି ପରେଶ ଭାଇ, ଆଉ କାହିଁକି ଦିଶୁନାହିଁ ତାଙ୍କର ସୁନ୍ଦର ମୁହଁ । ଆଉ କାହିଁ ତ ଶୁଭୁନାହିଁ ତାଙ୍କ କଣ୍ଠର ଲଳିତ ସ୍ୱର ! ମନଟା ମୋର ଅତି ବିକଳ ହୋଇ ଉଠୁଛି । ଅଶ୍ରୁଳ ନୟନରେ ଘର ଭିତରକୁ ଯାଇ ତକିଆଟି ଉପରେ ମୁହଁମାଡ଼ି ଶୋଇ କାନ୍ଦି ଉଠିଲି । ଅଜଣା କୋହ ଛାତି ଭିତରେ ଲହଡ଼ି ଭାଙ୍ଗୁଥାଏ ।

ସାରା ଦିନଟା ମତେ ଲାଗିଲା ଶୂନ୍ୟ, ନିରସ, ହା-ହୁତାଶପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନରେ ଆଉ ମୋର କୋଉଥିରେ ଶାନ୍ତି ନାହିଁ ।

ଆଜି ଆଗଳେ ବିରାଟ ମେଘନାଦ ପାଚେରୀ ଏଇ ମଣିଷର ସମାଜ । ମଣିଷ ଖାଏ ମଣିଷର ରକ୍ତ, ମାଂସ । ମଣିଷ ମଣିଷର ଟିଟିରେ ନିର୍ମମ ଦୋରଡ଼ ମାଡ଼ ଦିଏ । ହୃଦୟରେ ଲବେ ଦୟା ମାୟା ଆଦୌ ନାହିଁ ତାର ।

ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପ୍ରୀତି ସ୍ନେହ ପ୍ରଣୟ କଣ ଲୌକିକତାର ଆଦର୍ଶ ? ସମାଜର ପରଦା ଉଠାଇଲେ ବ୍ୟଭିଚାରର ତାଣ୍ଡବ ନୃତ୍ୟ ଆଜି ଘରେ ଘରେ ଚାଲିଛି, କେହି ଦେଖି ତାର ତ ପ୍ରତିବାଦ କରିବାକୁ ଚାହାଁନାହିଁ ?

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଜୀବନ ହେଉଛି ଯେଉଁଠି ଜୀବନର କାମ୍ୟ, ଉପଭୋଗ୍ୟ ବସ୍ତୁ । ଷୋଡ଼ଶ ଉପଚାରରେ ଯେଉଁଠି ପ୍ରକୃତ ପୂଜା କରୁଛି ତାର ଅନ୍ତରର ନିଭୃତତମ ପୁରୁଷ ଦେବତାଙ୍କୁ ।

ମୁଁ ସେହି ସମାଜକୁ ଲଜ୍ଜା ଖୋଲି ପଚାରେ, ମନ ଘେନା ଘେନିରେ ପାପ ରହୁଛି କେଉଁଠି ? ମନର ମେଳ, ଭାବନାର ମେଳ ଯୋଉ ନାରୀ, ପୁରୁଷ ଦୁନିଆରେ ଏକ ରଶ୍ମି ପାଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ସମାଜରେ କାହିଁକି ଉଚ୍ଚସ୍ଥାନ ଦିଆ ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ? କାହିଁକି ଏଭଳି ନାରୀଙ୍କୁ ଦୁନିଆରେ ପରକୀୟା, ବ୍ୟଭିଚାରିଣୀ ବୋଲି ଆଖ୍ୟା ଦିଆ ଯାଉଛି ।

ଏ ସଂସାର ବଡ଼ ସ୍ୱାର୍ଥପର, ଅନ୍ଧାରୁଆ, ବାଟ ଘାଟ ସହଜରେ ଚାରି ହେଉ ନାହିଁ । ଖସଡ଼ା ବାଟରେ ଥରେ ଗୋଡ଼ ଖସିଗଲେ ଏକା-ବେଳେକେ ଯାଇଁ ରସାତଳେ ।

କିଏ ପରଦା ଉହାଡ଼ରୁ ବାହାର ମୁକ୍ତ ଆଲୋକରେ ସ୍ୱାଧୀନ ଭାବରେ ବିଚରଣ କରିବା ପାଇଁ ଚାହିଁଲେ ସମ୍ଭବ ଠେଲିଦେବ ନରକକୁ । ସରଳ ଜୀବନ ହେବ ବିପନ୍ନ, ସଂସାରଟା ଲାଗିବ ସାହାରା ମରୁଭୂମି ଠାରୁ ଆହୁରି ଶୁଷ୍କ—ଆହୁରି ନୀରସମୟ !

ପରଦା ଉହାଡ଼ରେ ରହି ପହିଲିଥର ପାଇଁ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ଉପରେ ମୋର ନଜର ପଡ଼ିଲା । କାହାଠେଁ ଜୀବନରେ ଏତେ ଆନନ୍ଦ ମିଶା କଥା ପଦେ ଶୁଣି ନ ଥିଲି । କି ଅମୃତ ଥିଲେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଆଳାପ ଭିତରୁ ଆସ୍ୱାଦନ କଲି କେଜାଣି !

ସେ ପରଙ୍କୁ ମୁଁ ପର । ତଥାପି ମନ ସବୁବେଳେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଗୋଟେଲଇଯାଉଛି ହେଉଛି, । ଏମିତ ତ ଜୀବନରେ କେବେ ମୋର ଦେଖା ଦେଇ ନ ଥିଲା । ଏ ପରିବର୍ତ୍ତନ କାହିଁକି ମୋର ଜୀବନରେ ସୃଷ୍ଟି ହେଲା ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ମୁଁ ଯେ କାହିଁକି ଏତେ ଭୁଲ୍ କରୁଛି ତା ହୁଏତ ମୁଁ ନିଜେ ଜାଣି ପାରୁ ନାହିଁ । ସନ୍ଦୁ ସନ୍ଦୁ ଭୂତ ଯୋଉ ଦେଖୁଛି, ଡାଲିରେ ଲଣ୍ଠ ପକାଉ ନାହିଁ, ତରକାରି ଗୁଡ଼ାକ ଲଣ୍ଠରେ ପାଟିରେ ଦେଇ ଦେଉ ନାହିଁ ।

ବୋଉଠୁଁ ମୁଁ ବହୁତ ଗାଳି ଶୁଣୁଛି । ତାର ମା ହୃଦୟ ମୋ ମନକଥା ହୁଏତ ବୁଝିଥିବ କି ନାଇଁ ତା' ମୁଁ ତ କାହିଁକି ଜାଣି ପାରୁ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମୋର ଯେ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ପାଇଁ ଏ ଭୁଲ୍ ହେଉଛି, ତା' ମୁଁ ମର୍ମେ ମର୍ମେ ଅନୁଭବ କରୁଛି ।

ଏ ଭୁଲ୍ ପାଇଁ ଦାୟୀ କିଏ ? ଦାୟୀ ମୁଁ ନା ମୋ ବିକଶିତ ଭରା ଯୌବନ ? ଛନ ଛନ ଛବିଲ ମନ ଭିତରେ ପୁଣ୍ଡ୍ର ସୁନ୍ଦର ଛାୟାପାତ କରୁଛି କିଏ ? ନୂଆ ଆଶା ଆଲୁଅରେ ବାଟ ଚାହିଁ ଚାହିଁ ମନ୍ତ୍ରମୁଗ୍ଧ ହୋଇ ମୁଁ ସୁଦୂର ପଥରେ ବସି ରହୁଛି । ହାତରେ ମୋର ବରଣ ଡୁଙ୍ଗା ଡାଲା—ପ୍ରଣୟ ପୁଷ୍ପ ମାଲ୍ୟ ।

ସଞ୍ଜ ଲାଗି ଆସିଲା । ତୁଳସୀ ପାଖରେ ବୋଉ ସଞ୍ଜବତୀ ଆଣି ଥୋଇ ଦେଲା । ମନ ଭଲ ଲାଗିଲା ନାହିଁ । ଘର ଭିତରକୁ ଯାଇ ହାରମୋନିୟମ୍ ଟା କୁଁ କୁଁ କଲି ।

ନିଜକୁ ଖୁବ୍ ସଂଯତ କରିନେଲି । ଯାହା ମୁଁ ଭାବିବାକୁ ବସିଛି ସେ ମୋର ଦୁଷ୍ଟ ଭୁଲ୍, ଘୋର ଅଧର୍ମ । ଚୁଲିଯାଉ ଏ ଦୁର୍ବଳ ମୁହୂର୍ତ୍ତ । ଆଉ ଏ ଅସ୍ଥାୟୀ ଜୀବନଟାକୁ ପଙ୍କିଲ ବାଟରେ ଘୋଷାରି ଘୋଷାରି ଦୁନିଆରେ ଏତେ ଅପକୀର୍ତ୍ତି ଅର୍ଜିବି ନାହିଁ ।

ମନ ଭୁଲାଇବା ପାଇଁ ରସରସିଆ ଗୀତଟିଏ ଗାଇ ବସିଲି । ସଙ୍ଗୀତ ଜୀବନରେ କୁଆଡେ ଶାନ୍ତିବାଣୀ ବହିଆଣେ । ସେଥିପାଇଁ ଏବେ ସଙ୍ଗୀତର ସାଧନା ଚଳାଇଛି । ଏ ମରୁ ଅନ୍ତରରେ ସଙ୍ଗୀତ ହେଉଛି ମୋର ମରୁ-ମନ୍ଦାକିନୀ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

କିନ୍ତୁ କାହିଁ ସେ ଶାନ୍ତି ! ତେବେବ ମନରୁ ନିଶ୍ଚିହ୍ନ ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ ଜଣକର ସ୍ନେହ ସରାଗ ।

ଏଇ ହସ କାନ୍ଦର ଅନ୍ତରତଳେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖି ପାରୁଛି ଏକ ଅନିଭା ରୂପକାନ୍ତି—କନ୍ଦର୍ପ ଠୁଁ ଆହୁରି ତେଜୀୟାନ୍, ବୃହସ୍ପତିଠୁଁ ଆହୁରି ବିଦ୍ୱାନ୍, ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟରେ ସାଗରଠୁଁ ଆହୁରି ଗରୀୟାନ୍ ।

ଅପାସୋରା ମନ-ପ୍ରତିମାଙ୍କୁ ପାଶୋରି ପକାଇବାକୁ ଅନବରତ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ବି କାହିଁକି ମୁଁ ସହଜରେ ପାଶୋରି ପାରୁ ନାହିଁ । ଏଥିପାଇଁ ଦାୟୀ କିଏ ?—ମୁଁ ନା, ମୋ ଭରା ଯୌବନ ?

ତା' ପରଦିନ ନିଚ୍ଛଟ ଖରାବେଳ । ଦୁଆର ଓଳିତଳ ଛାଇ ଧୀରେ ଲମ୍ବି ଆସିଲଣି ସରୁ ପିଣ୍ଡା ତଳକୁ ଲାଗି । ବୋଉକୁ ଟିକିଏ ଛାଇ ନିଦ ଲାଗି ଯାଇଛି ।

ଖଞ୍ଜା ସେ ପଟରୁ ନୂଆବୋହୂ ଡାକି ଡାକି ଆଇଲେ—'ନୀଳ' ।

ଉତ୍ତର ଦେଲି—କ'ଣ ନୂଆବୋହୂ ?

କହିଲେ—କୁଣିଆ ପରା ବଡ଼ା ହୋଇ ଚାଲେଣି, ଆଉ ଜଗିଛ କାହାକୁ ? ଆସମ, ଢ଼ ଗୁର ବାଜ ବନ୍ତ୍ର କ ଚୌଣ୍ଡି ନାଇକ୍ ଖେଳିବା । ଆଉ ଦିନ କେଇଟା ଯେ, କିଏ କୁଆଡ଼େ କୋଉଠି ରହି କାହାଘର ହାଣ୍ଡିରେ ପୁଣି ଚାଉଳ ପକାଇବ । ଆଉ ଏ ନୂଆବୋହୂ କଥା ମନେ ପକାଇବାକୁ ତର ପାଇଲେ ତ— ।

ନୂଆବୋହୂଙ୍କ କଥା ମନରେ ହେଜି ବି ନାହିଁ କେମିତି ! ଗୁହୁଁ ଗୁହୁଁ ଷୋଳଟି ବସନ୍ତ ଏଇଟି ଜୀବନରେ ପାରି ହୋଇ ଆସିଲଣି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଦୁନିଆରେ ବାପ, ମା ଆଉ ଝିଅଙ୍କୁ କେଉଁଠି ଦରସ୍ତ ବେଳକରୁ ବାନ୍ଧିବେ ? ମିଛ ତ ସେ କିଛି କହୁ ନାହାଁନ୍ତି ।

କହିଲି—ନୂଆବୋହୂ, ମୁଣ୍ଡଟା ବଥଉଛି ଆଜି । କାଲିଠୁ ମୁଁ ବଗିଚାର ଝାଡ଼ର ଦେଖିବ ପଡ଼େ ।

ନୂଆବୋହୂ କହିଲେ—ଶୁଣୁଛ ନୀଳ । ଠିକ୍, ଆଉ ତମ ରଙ୍ଗ ଏ ବାହାଙ୍କି ପରି ମୁଁ ବଢ଼ାଇ ଅଛନ୍ତି । ଶୁଣୁଛ ନା ପରି ମଉ ବଉଳର କାଲିଠୁ ମନ ଫାଟି ଯାଉଛି । ତମେ ଏ ସବୁ କଥା କିଛି ବୁଝିବ ନା ?

କହିଲି—ନାହିଁମ ନୂଆବୋହୂ ।

ସେ ମୋତେ କହିଲେ—ହେଲା କ'ଣ ହେଲା ! ଏତେ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ତମକୁ ସେ କିଛି କହୁ ନାହାଁନ୍ତି । ସେ କଣ ମୋତେ କିଛି କହୁ ଥିଲେ କି, ଉଡ଼ା ଚଢ଼େଇଠୁ ଶୁଣିଲା ପରି କଥା ଠଉରେଇ ତାଙ୍କଠୁ ସିନା ମୁଁ ଭେଦ ପାଇଲି । ତମ ଆଗରେ କମିତ ସେ କହୁ ନାହାଁନ୍ତି ସ ! ଏକା ଆମ୍ବା, ଯୀର ନୀର ଠୁଁ ବାଲି ପରି !

କହିଲି—କାହିଁକି ଏବେ ନ କହିଥିବ ! ନର କଥା ତ ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଅଗୋଚର । ସେ ବା କାହିଁକି କହନ୍ତା ?

ନୂଆବୋହୂ ମୋ ପତ୍ତାତ ଠାଣି କହିଲେ—ତମେ ଆଗେ ବସିବଟି ; ଧରୁ ମୁଁ ଧୀରେ ଧୀରେ କହିବି ।

କହିଲି—ତମେ ନ କହିଲେ ମୁଁ କି ସହଜେ ଯାଉଛି ।

ନୂଆବୋହୂ ତହୁଁ ଗଢ଼ିଲେ—ତମେ କାହା ଆଗରେ କହିବନି, ନୀଳ ! କିଣ କହିବି ଗୋ, ଏସବୁ ମୋର ଅଙ୍କିଲ କାର୍ତ୍ତି । ତମ କୁଣିଆ କାଲି ବେଳବୁଡ଼େ ସେ ଖଞ୍ଜାଅଡ଼େ ଯାଉଥିଲେ । ମୋତେ ଦଣ୍ଡ...ତି ଦେଲେ । ପାଖରେ ବସି କେତେ ଦୁଃଖ ସୁଖ ହେଲେ । ଭଲ ଆଗ... ଯାଇଁ ମୋ ପାଖରେ ବସିଥିଲେ । ତମ ଘରେ ପହରଦାକ ଯୋଉ ପା... ଫୋପଡ଼ା କଥା, ସେ ଘଣ୍ଟାଏ ସାଥେ ସାଥେ ମୋ କାନରେ ...

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଯାଇଥିଲା । ତାଙ୍କୁ ଭଲ ଯେମିତି ଦେଖି ପକାଇଲା, ତରତର ଦୌଡ଼ି ଯାଇଁ ରନ୍ଧାଘରେ ଲୁଚିଗଲା । ମୁଁ କଥାରେ କଥାରେ ପରେଶବାବୁଙ୍କ ଆଗରେ ଭଲର ବାନ୍ଧାଘର ପ୍ରସଙ୍ଗ ପକାଇଲି, ଭଲଟି କ'ଣ ଅସୁନ୍ଦରୀ ?

ପଚାରିଲି—କଣ ହେଲା ସେଇଠି ?

କହିଲେ—ଛି, ଛି କଣ ଆଉ ଗାଇବି ତାଙ୍କ ଗୁଣ ? ପଢ଼ାଶୁଣା କରି ଏ ଯୁଗରେ ପାଠୁଆ ପିଲାଙ୍କର ପୁଣି ଏତେ ବିବେକ ? ସାମାନ୍ୟ କଥାଟାରେ କାଲି ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଭଲକୁ ଧୋଇ ଯାଇଛି ।

କହିଲି—କାହିଁକି ?

ନୂଆ ବୋହୂ କହିଲେ—ପରଶୁ ପିଲାଟାକୁ ପାଖକୁ ଟାଣି ଓଠାରେ ନେଇ ମୁହଁ ଦେଖାଇଲି । ଭଲ ହାତ ଭଙ୍ଗା ପାନ ଦି' ଖଣ୍ଡ ନେଇ ତାଙ୍କ ହାତରେ ଗୁଞ୍ଜିଲି । ଖାଇଲେ କି ନ ଖାଇଲେ ସେ କଥା ମୁଁ ଆଖିରେ ଦେଖି ନାହିଁ, ଭଉଣୀ ।

ପଚାରିଲି—ତା'ପର ?

ନୂଆ ବୋହୂ ପୁଣି କଥାର ଖିଅ ଧରିଲେ, କହିଲେ—ଅସଲ କଥାଟା ମୁଁ ତମକୁ କହି ନାହିଁ । ଭଲ ତମ ସାଙ୍ଗରେ ବସି ରୁମାଲରେ 'ଭୁଲନା ପ୍ରିୟ' ବୋଲି ଗୋଲାପ ଫୁଲ ଅଗରେ ଯୋଡ଼ ଅକ୍ଷର କେତୋଟି ଅଙ୍କି ରଖିଥିଲା, ସେହି ରୁମାଲ ଖଣ୍ଡିକ ମୁଁ ନେଇ ତାଙ୍କ ହାତକୁ ଦେଲି । କହିଲି ତାଙ୍କୁ, ଏ ଖଣ୍ଡିକ ପରେଶବାବୁ ତମକୁ ସବୁ ଦିନ ପାଇଁ ଭଲ କଥା ମନେ ପକାଉଥିବ । ଭୁଲିବ ନାହିଁଟି ତାଙ୍କୁ, ତମ ଗୁରୁ ଆଖି ରାଣ । ଏଇଟି ଭଲଙ୍କର ପହିଲି ଉପହାର ତମକୁ ।

ମୁଁ ଆଉ ତାଙ୍କୁ କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲିନି । ଚାହୁଁଥିଲି ତାଙ୍କର ଭାବବିଭୋର ମୁଖଶ୍ରୀଟିକୁ । କେମିତି ଉପନ୍ୟାସ ଢଙ୍ଗରେ ମିଳନଟିକୁ ସେ ଗଢ଼ିବାକୁ ବସିଛନ୍ତି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ତା'ପର ନୂଆ ବୋହୂ କହିଲେ—କ'ଣ ଗୋଟାଏ ମୋର ଜାଣି ପଡ଼ିଲା ଯେ ମୁଁ ସେତିକିବେଳେ ଅନ୍ୟଆଡ଼େ ଟିକିଏ ଉଠିଗଲି । ଏ ନିଶମନ୍ତ୍ର ଜୁଣିଆ ତମର 'ରୁମାଲଟା ପସନ୍ଦ ହେଲାନି' ବୋଲି କହି ଛଳ ଯୋଉ ଘରେ ଲୁଚା ହୋଇଥିଲେ ସେହି ଘରେ ସେ ପଶେଇ ହେଇଗଲେ । ଏ ଦୋକାନ ତା'ପର କଣ ଦେଖିବ କାନ୍ଦଣା । କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ଆଖି ଦୁଇଟା ଏତେ ଫୁଲି ଗଲଣି । ବୁଝେଇ ବୁଝେଇ ମୁଁ କାଲିଠୁ ଥକି ଗଲିଣି । ଭାଗ୍ୟକୁ ଏ କଥା ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ଶୁଣି ନାହାନ୍ତି । ତମ ଭାଇ ଶୁଣିଥିଲେ କି ଛଳ ବୋଉ ଶୁଣିଥିଲେ ମୋର ଆଉ କି ଚୁଟି ପିଠି ରହିଥାନ୍ତା । ଯେହର କଥାଟା ତମକୁ ସିନା ଖୋଲି କହିଲି, ଜୁନି ହେବକାଙ୍କ ଆଗରେ କହିଥିଲେ ଏତେ ବେଳକୁ କଥା ସବୁ ସାଆନ୍ତାଣି !

ଶୁଣି ଶୁଣି କହିଲି—ନୂଆ ବୋହୂ । ଏତେ ବଡ଼ ରହସ୍ୟ ଘଟିଗଲା ମୁଁ ଏ କଥା ଶୁଣିବି କାହାଠୁଁ ? ଜାଣିବାର ମୋର ବା ଆବଶ୍ୟକ କଣ ?

ନୂଆ ବୋହୂ ମଟେ ପୁଣି ଚୁପ୍‌ଚାପରେ କହିଲେ—ଦେଖ ମାଲ, ଏ ସବୁ କଥା ଛଳକୁ କିଛି ପଚାରିବନି । ବେଶୀ ମନ ଭାର ଦୁଃଖ ହେବ । ମୁଁ ବା ଏତେ କଥା କାହିଁକି କରଥାନ୍ତି, ଛଳର ରଙ୍ଗ ଢଙ୍ଗରୁ ବୁଝି, ଏତେ କଥା କରାଇ ଶେଷକୁ ପୁଣି ଏଭଳି ଫଳ ପାଇଲି ।

କହିଲି—ବଉଳକୁ କହିଲେ ମୋର ବା ଲାଭ କ'ଣ ଅଛି ?

ନୂଆ ବୋହୂ ପୁଣି ହସି ହସି କହିଲେ—ହଉ, ଯାହା ହବାର ତ ହେଲଣି, ବଉଳକୁ ତମର ନୂଆ ଭାଉଜ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ଅଛି କି ନାହିଁ କହିଲ ?

ମୁହଁରେ ଟିକିଏ ଶୁଖିଲା ହସ ଫୁଟାଇ କହିଲି—ଇଚ୍ଛା କାହିଁକି ହବ ନାହିଁ ? ଯୋଉଟି ଏତେ କରି ତମ କଥା ରହିଲା ନାହିଁ, ସେଠି ଆମ କଥା ବା କେତେ ମାନ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

କହୁ କହୁ ନୂଆ ବୋହୂଙ୍କ ହାତ ଧରି ମୁଁ ତାଙ୍କ ଖଞ୍ଜା ଆଡ଼େ ଚାଲିଲି ।

ଶପୁଡ଼ି ନୂଆ ବୋହୂଙ୍କର ଅସରନ୍ତି ଗପ ସରୁ ନାହିଁ ।

ତା'ପରେ ଦୁହେଁ ଯାଇ ଖଞ୍ଜାରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ ।

ବଉଳର ମୁହଁକୁ ନିରେଖି ଅନାଇଲି, ହସ ମଉଳା ମୁହଁଟି ତାର ପ୍ରକୃତିରେ ଝାଉଁଳି ପଡ଼ିଛି । କାଲି ସକାଳର ଫୁର୍ତ୍ତି ଆଉ ନାହିଁ ତାଠିଁ ।

ମନ ଖୋଲି ତାକୁ କିଛି ପଚାରିବା ପାଇଁ ହୃଦୟରେ ମୋର ସ୍ପୃ ଆସୁ ନ ଥିଲା । ମନରେ ମୋର ଘନ ଘନ ପରଶ ଲାଗୁଥିଲା ଯେମିତି ।

ଖାଲି ଉପରେ ଧର୍ମବନ୍ଧାଗତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିଥିଲା ତାସ୍ ଫେଣ୍ଟା, ନାଲି କଳାର ହାରଜିତ୍ ଖେଳ କିନ୍ତୁ ଭିତରେ ଭିତରେ କୁହୁଳି କୁହୁଳି ମୋର ଜଳୁଥିଲା ମନଗହ୍ୱରର ଅନଭ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟୁ ଶିଖା ।

ସଂସାର ମଣିଷର ଆଖି ପଡ଼ିବା ପାଇଁ ଆଜ ବହୁତ ଡେରି । ଗୋଡ଼ ଚପି ଚପି ବାଟ ଚାଲିଲେ ଆଗକୁ କିଛି ଦଅସତ୍ ନାହିଁ । ବୁଝି ବୁଝି ମୁଁ ପହରି ଚାଲିଛି ।

ଅଶାନ୍ତି ପାଇଁ କାର୍ତ୍ତିକ ବି ଠେପିଲା ।

ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମେଘର ଚିହ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣ ନାହିଁ । ଚାରିଆଡ଼େ ଝଲସାଟି ଅଁ କଲାଣି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

କାଲି ସଞ୍ଜବେଳେ ବାପା ଆସିଛନ୍ତି । ଦାଣ୍ଡରେ ବସି କାହା ସାଙ୍ଗରେ କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ଏ ବରଷ ନିଶ୍ଚୟ ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ହେବ । ଦେଶରେ ମଡ଼ୁକ ହେବ । ଅଭାବ ଅନାଟନ ତ ଦେଶ ସାରା ଲାଗି ରହିଲା । ଘର ସଂସାରର ଗୁଜୁରାଣ ଚାଲିବ କେମିତି । ଗୃହୀ କୂଳ ଉଚ୍ଛନ୍ନ ହେଲେଣି । ଯେ ଯେଉଁଠି ମୁଣ୍ଡରେ ହାତ ଦେଇ ବସିଲେଣି । ଧାନ ଗଣ୍ଡାକ ସିନା ତେଲ ଲୁଣ ସଂସାର ତାଙ୍କର ତୁଲେଇ ନେଉଥିଲା । ସିଏ ତ ଆସି ଶେଷ ହେଲାଣି । ଯେଉଁ କଥା ଏବେ ଯେଉଁଙ୍କୁ ଅସମ୍ଭାଳ, ଏ ନିଅଣ୍ଟିଆ ଦୁଟରେ କିଏ କାହାକୁ ଚଳାଉଛି ।

ଇମିତି କେତେ ଆଉ କେତେ ଅଛିଣ୍ଡା ଗପ । ସେ ଗପ ଯେପରି ଆଉ ଶେଷ ହେବ ନାହିଁ ।

ଘଣ୍ଟାକ ପରେ ଦାଣ୍ଡରେ ବସିଥିବା ଲୋକ ଦି' ଜଣ ଉଠିଗଲେ । ବାପା ଖଞ୍ଜା ଅଡେ ପଶି ଆସିଲେ । ସିଧାଡୁ ବୋଉକୁ ଡାକିଲେ, କାଳି ବୋଉ ?

ବୋଉ କହିଲା—ମୁଁ ଏଠି ପରିବା କାଟୁଛି ।

ବାପା କହିଲେ—ସେତିକ କଣ ଝିଅକୁ ଶିଖେଇ ପାରୁନାହିଁ ? ଘର ପାଇଛି ହେଲେ ତାକୁ ଟିକିଏ ଟିକିଏ ଶିଖା ! ନୋହିଲେ ଦାଣ୍ଡରେ ତମର ନାଁ ପଡ଼ିବଟି !

ବୋଉ କହିଲା—ସେଇଥିପା ଟିକିଏ ଝିଅକୁ ତମର ଶିଖେଇ ଦେଇ ଯାଅ । ଇଏ ବାପ ଘର ବୋଲି ସିନା ସବୁ ଚଳି ଯାଉଛି, ଆଉ ଶାଶୁ ଶଶୁର ଯାଆ ଯେଉଁଳା ପାଞ୍ଚ ପରସ୍ତି ହେବେ କୁଟୁମ୍ବରେ ଦୃଢ଼େ ଇଏ ସେଠି ଚଳିବ କେମିତି ?

ବାପା କହିଲେ—ହିଁ ଅଡ଼ ଅ ର ମୁର୍ଖ ନୁହେଁ । ଯା' ହେଉ ଦି' ଅକ୍ଷର ତ ପଢ଼ିଛି । ସେ କଣ ଭଲମନ୍ଦ ବୁଝି ପାରୁ ନାହିଁ ? ଏଇଟି ଭଲକୁ ଦେଖିଲ, ସେ ଏତେଟା ମାଇନର ଖଣ୍ଡେ ପାଶ କରିଛି,

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଏଇଠି ରହିଲୁ ଦେଖିଲି, ସେ ଏକେଲା ମାଇନର ପରୀକ୍ଷା ପାସ୍ କରିଛି, ଘରେ ରୋଷେଇବାସ କରୁଛି, ଅରଟରେ ବସି ସୂତା କାଟୁଛି, ଟିଲେଇ ଶିଖୁଛି, ଯାହା ପର ଗୀତ ବି ଗାଇ ପାରୁଛି।

ତା'ପରେ ବୋଉ କହିଲା—ଖାଲି କଣ ସେତିକି। ଏବେ ପରା ହୋମିଓପ୍ୟାଥି ଔଷଧ କଣ ସବୁ ଧରାଣିଅ କଲାଣି। ଏଇ ଗାଁରେ କେତେଜଣଙ୍କୁ ଔଷଧ ଦେଇ ଆରାମ କଲାଣି। ଏତିକି ସେ ଭାରି ଭଲ ମୁହଁ। ଅସଲ ଚୁପ ଶଇତାନୀ······।

ବାପା କହିଲେ—ସେ ଯା'ହେଉ, ଏକାଥରେ କେହି ଲୋକ ଜଗତରେ ଭଲ ହୋଇ ପାରେ ନାହିଁ। ତଥାପି ଲୋକର ଭଲ ଗୁଣଟା ସବୁବେଳେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଦରକାର।

ବୋଉ ନୀରବ ରହିଲା।

ତା' ପରେ ଟିକିଏ ସେ ଭାବିଚିନ୍ତି କହିଲା—ଆମ ଝିଅ ଏଡ଼େ ଅପରିଚିଆଣୀ ଯେ କାହାରି କଥା ପଦେ ହେଲେ ସହି ପାରିବେ ନାହିଁ। ପଦେ କଣ କହିଦେଲେ ସେ ଦିନଟା ଖାଡ଼ା ଖାଡ଼ା ଭୋକ ଉପାସରେ କଟିବ। ସେଇଥିପାଇଁ ଭାବୁଛି, ଏ ଯାଆ ସେଜଲା ଶାଶୁ ନଣନ୍ଦଙ୍କ ପାଖରେ ଚଳିବ କେମିତି? କିଛି ନ ହେଲା ବେଳକୁ ଏ ନିଷ୍ଟୟ କନିଅର ମଞ୍ଜି, ଗୁଞ୍ଜି ଖାଇ ଦେବ।

ବାପା କହିଲେ—ଖୁବ୍ ଭଲ କଥା ଝିଅକୁ ତ ଶିଖେଇଛ! ତୁମ ଝିଅ, ତୁମରି ଝିଅ। ତାକୁ ଯେତେ ସୁ-ଶିକ୍ଷିତା ମାଆ ନା, ସେ ତମଠୁ ଶିଖି ପାରୁନାହିଁ ବୋଲି ସେଇଟା ହେଲା ତାର କସୁର। ଏ ଯୁଗର ପଢ଼ା ଶୁଣା ଝିଅଟା ହେଇ ସେ କାହିଁକି କନିଅର ମଞ୍ଜି ଖାଇବ।

ବୋଉ ଆଉ ବାପାଙ୍କୁ କିଛି ପ୍ରତିଉତ୍ତର ଦେଲା ନାହିଁ। ତଥାପି ବି ଦିନର କଥା ସେ ମନେକରି କହିଲା—ମୁଁ ଏବେ କେତେ

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଶୁଆ ସାରଙ୍କୁ ପଢ଼ାଇଲା ପରି ତାଙ୍କୁ ଶିଖେଇବ । ଖାଲି, ଖାଲି, ଭୁଲ ସୁଧାରି ଦେଉଛନ୍ତି, ଡାଲି ଅଲଗା କରୁଛନ୍ତି, ତରକାରୀ ଲୁଣ କାହିଁକି କଲା ସେ, ପାଟିଂରେ ଟିକିଏ ଦେଇ ହେଲା ନାହିଁ ସେ ଦିନ ।

ବାପା କହିଲେ—ନାହିଁ, ଏମିତି ଜଦୋସିଆ ହେଲେ କେତେ-ଦିନ ଚଳିବ । ଏ ଯୁଗରେ ନିଜ ହାତରେ ସବୁ କରିବା କଥା । ଖୁଦ୍ରକର ଚାକରଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବା ନିହାତି ଅସୁନ୍ଦର ।

ଖଣ୍ଟ ଉଚାଳରେ ଛୁଆଡ଼େଇ ମୁହଁ ତଳକୁ ପୋତି ମୁଁ ସବୁ ଶୁଣି ଯାଉଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଆଜ ଉତ୍ତର ଦବାପାଇଁ ମତେ ବାଟ ନାହିଁ । ଯାହା ଏଠି ଗପ ପଡ଼ୁଛି ସବୁ ମୋ ଭଲ ପାଇଁ । ଛଳ ବା କହିବି କାହିଁକି ?

ତା' ଘରେ ବୋଉ କହିଲା—ଯା' ଭିତରେ ପରେଶ ଆସିଥିଲା ତମ ଘରକୁ । ବେଶ୍ଭରି ଅନ୍ତର କିନ୍ତୁ ତାକୁ କରିପାରିଲି ନାହିଁ । ଘର-ସାର କରି ଲୁଗାପଟା ଖଣ୍ଡେ ତା ଘରେ ରଖିବ ନାହିଁ !

ବାପା ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ଭାରି ଖୁସି ହେଲେ । କହିଲେ—ପରେଶର ଏତେଦିନକେ ମଉସା ମାଉସୀଙ୍କ କଥା ମନେ ପଡ଼ିଲା କେମିତି ? କେତେଦିନ ଏଠି ରହିଲା ?

ବୋଉ କହିଲା—ଦିନ ଗୋଟିଏ ତ ।

ବାପା ପଚାରିଲେ—ଶୁଣି ସେ କେବେ ଆସିବାକୁ କହୁଛି ?

ବୋଉ କହିଲା—ଛୁଟି ଫୁଟି କେବେ ମିଳିଲେ । ବି. ଏ. ପଢୁଛି କଲେଜରେ ।

ଶୁଣି ଶୁଣି ବାପା କହିଲେ—ସେ ଖବର ମୁଁ ଅନେକ ଦିନରୁ ରଖିଛି । ହଉ, ଏଥରକ ଆସିଲେ ବେଶ୍ଭରି ଅନ୍ତର କରି ଦବ । ଘରର ପୁଅଟା, ଏଥିରେ ପୋଷା ଭାବିବାର କ'ଣ ଅଛି ?

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବୋଉ କହିଲା—ତା' ସତ ଯେ, ତଥାପି ଦେଶାଚାରକୁ ଅପଶାର ତ ଗୋଟାଏ ବିବେକ ଅଛି ।

ତା' ପର ବାପା ମନକୁମନ ଖାଲି ହସିଲେ । ବୋଉ ବାପାଙ୍କ-ଆଡ଼େ ଅନାଇ କହିଲା—କାହିଁକି ହସିଲ ଯେ —

ବାପା ଅନ୍ୟ କଥା ବୁଲାଇ କହିଲେ ।

ବୋଉ ଜିଦ୍ ଧରି ପୁଣି ସେହିକଥା ପଚାରିଲା ।

ବାପା ଟିକିଏ ରହି କହିଲେ—ଜାଣିଲ, ନୀଳ ବୋଉ ! ମୁଁ ଯାହା ଭାବୁଥିଲି ତା ଯେବେ ଦୁନିଆରେ ସତ ହୋଇ ପାରୁଥାନ୍ତା, ତା' ହେଲେ ମୁଁ ଏତେଦିନ ଧରି ନୀଳ ପାଇଁ ଭାବୁଥାନ୍ତି କାହିଁ ? ଏ ସବୁ ସମାଜ ବିରୋଧ-ସମାସ୍ୟା । ଶୁଣିଲେ ଘଣ୍ଟାରେ ଲୋକେ ନାକ ଟେକିବା କଥା । ତେଣୁ କାହାକୁ ଏ ସବୁ କଥା ନ କହିବା ଭଲ । ନିଜକୁ ଆଗେ ପରି ଭୁଲାଇବା ଲାଗୁଛି ।

ବୋଉ କହିଲା—ହଁ, ଏତେବେଳେକେ ମୁଁ ତମ କଥାଟାକୁ ଧରିଲି । ଯେତେଗଣ କଥା ତୁମ ମୁଣ୍ଡରେ ଢୁକିଲାଣି କି ? ଛି, ଛି !

ଆଉ ମୁଁ ଦଣ୍ଡେ ସେଠି ଛିଡ଼ା ହେବା ପାଇଁ ଉଚିତ ମନେ କଲି ନାହିଁ । ଲାଜ ଛଳନାରେ ଘର ଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲି ।

ବୋଉ ମୁହଁରେ ହସ ଫୁଟିଲା ଏଥର । କଥାଟା ସେ ଆଦୌ ପସନ୍ଦ କଲା ନାହିଁ ।

ବାପା ତା'ପର ଅନ୍ୟ କଥା ଗୋଟାଇଲେ, କହିଲେ—ହଉ, ଛାଡ଼ ସେ ସବୁ । କଥାରେ କହନ୍ତି, ବସିବା ଠୁଁ କାଟିବା ଭଲ । ଦାଣ୍ଡରେ ବସିଥିଲି, କଣ ଗୋଟାଏ ମୁଣ୍ଡକୁ ମୋର ଉଠିଗଲା । ହଉ, ଏତେ ଆଜି କଅଣ କହୁଛି ?

ବୋଉ କହିଲା—ଆଉ କ'ଣ ହେବ ଆସୁଛି ? ଝିଅଟାକୁ ପରି ଅନାଇଁ ହେଉ ନାହିଁ । କେତେଦିନ ତାକୁ ଏମିତି ଆଉ ବେକରେ

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବାନ୍ଧିବ ? ଯା ପାଇଁ ପୁଣି କେଉଁଠି କୁଆ ହଉଛି ନାଁ ଲଙ୍କା ଘରେ ବସିଲେ ଯୁ'ଢ଼ଙ୍କା କଥା ପ'ଚଯାର ପକାଉଛ ?

ବାପା ଉତ୍ତର କଲେ—ତମେ ସେଥିପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅ ନାହିଁ । ମୁଁ ମୋ ସୁବିଧାରେ ରହିଛି । ଏକାବେଳେ ଦୁଇ ବାଧାଘରୁ ଛୁଟି, ଚାକିରିରୁ ଛୁଟି ।

ବୋଉ ପ୍ରତିବାଦ କରି କହିଲା—ମଲା, ଏ କି ଅଖାଡୁଆ କଥା ମ ! ଚାକିରି ପୁଣି ତମର କି ଅପରାଧ କଲା ।

ବାପା ହସି ହସି କହିଲେ—ଛୁଇ ଶୀତଳ ଧୂଳିଆ ଗାଁ ଗୋହିରି ଭିତରେ ରହିଲ । ବାହାର ଦୁନିଆର ହାଉଆ ତମ ଦେହରେ ବାଜିବ କେଉଁଠୁ ? ଦୁନିଆ ଆଜି ଟଳମଳ ହେଲାଣି, ଲୋକେ କହୁଛନ୍ତି ମେଘ ଦୁଲୁକୁଛି ।

ବୋଉ ଅତି ଆଗ୍ରହରେ ପଚାରି ବସିଲା—କଣ କହୁନା ? ମାଇପଙ୍କ ପରି ଠଙ୍ଗ ଢମାଲୀ କଣ ମିଶିପେ ଏତେ କୁହନ୍ତମ ! ଦୁନିଆ ହାଲଚାଲ କଣ ଏବେ ଟିକିଏ କହୁନା ? କୋଡ଼ିଏ ପଚିଶି ବରଷର ଚାକିରିଟା କାହିଁକି ଆମର ଛଡ଼ା ହେଉଛି ? ଏ ଯୁଗରେ ଟଙ୍କା କଣ ଆମକୁ ପିତା ଲାଗୁଛି ?

ବାପା ତାଙ୍କର କାହାଣୀ ପେଡ଼ି ପିଟାଇ କହିଲେ—ହଉ ଶୁଣ, ଗୋରା ସାହେବଙ୍କର ଏ ଦେଶରୁ ସତଚାଳିଶ ସାଲରୁ ଆସନ ତ ଉଠିଥିଲା; ଏଥର ରଜା ରାଜୁଡ଼ା ଜମିଦାର, ସାହୁକାର ସଭିଏଁ ମୂଳ ପୋଛ ହେଉଛନ୍ତି । ଏ ଦେଶ ସରକାର ଏଥର ବୁଝିଲେଣି, ଏଇମାନେ ଦେଶର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅମଙ୍ଗଳ ଧୂମକେତୁ । ରଜା ରାଜୁଡ଼ା ଗଲେ ଆମ ଦାନକନା ବି ଲୋପ ହେବା ଉପରେ । ଏତିକି ତୁଅଁ ହେବ ପରି ମୁହିଁ ଚୁହାଁଚୁହିଁ ହୋଇ ରହିବା କଥା ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବୋଉ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମନରୁ ଦୁଃଖ ପାଡ଼ି କହିଲା—ତା' ହେଲେ ଏଣ୍ଡିକାବେଳେ ରଜାଙ୍କଠୁଁ ସୁବିଧା ଆମର ହାସଲ କରିନବା କଥା । ଏତେ ବରଷ ରଜାଘରେ ମୁଣ୍ଡ ଝାଳ ତୁଣ୍ଡରେ ମାରି ଦେଇ ମେହନତ କରି ଖଟିଲ, ଝିଅ ଆମର ବାହା ହେଇ ନାହିଁ, ଆମର ମୂଳ କଣ ବୁଝିଯିବ ?

ବାପା ବୋଉ କଥାକୁ ହସରେ ଉଡ଼ାଇ ଦେଇ କହିଲେ, ଏତେ କରିକି ମନର ଓରମାନ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମେଣ୍ଟିଲା ନାହିଁ ଯେ ପୁଣି ରଜା ମୁଣ୍ଡଟି ଉପର ଆଖି ପଡ଼ିଲାଣି । ଧନ୍ୟ କହିବି ତମକୁ ।

ବୋଉ ମୁହଁ ମୋଡ଼ି ଦେଲା, କହିଲା—ବସି ଖାଇଲେ ନଈ ବାଲି ସରେ । ଏମିତ କି ରୋଜଗାର ଯେ, ଦଶଟା ବର୍ଷକୁ ତ ନାହିଁ ।

ବାପା କହିଲେ—କ'ଣ ମୁଁ ରୋଜଗାର କରି ନାହିଁ ? ସମୁଦ୍ର ଲହଡ଼ୀ ଗଣା ବଂଶର ବଂଶଧର ଆମେ କି ? ଜାତର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ସହଜେ କି ଭୁଲିଗଲୁ ? ଜମିବାଡ଼ି, ଘରଦ୍ୱାର, ବ୍ୟାଙ୍କ୍ ତହବିଲ ସବୁ ମନେ ମନେ ହିସାବ କରିନିଅ । ଆଚ୍ଛା, ତମ ଦେହରେ ଏ ଗହଣାଗାଣ୍ଠି ଏତକ କେତେ ଟଙ୍କାର ହେବ କହିଲ ?

ବୋଉ ବିରକ୍ତ ହୋଇ ଉଠି ଯାଉଥିଲା କହିଲା—ଥାଉ, ମୁଁ ଏଇଥି ଯାଉଛି ଶୁଣିବାକୁ ।

ତା'ପର ବାପା କଥାର ଖିଅ ଧରି କହିଲେ—ତା' ଛଡ଼ା ଝିଅକୁ ମୋର ଯାହା ଦେବାର କଥା, ତା' ମୁଁ ଠିକ୍ କରି ନେଇଛି । ତିରିଶି ଭରି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୁନା, ସ୍କୁଟର ସାଇକେଲ, ଘଡ଼ି, ବସ୍ତ୍ରାଦିରେ ସାତଶହ ଟଙ୍କା, ଆଉ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଖରଚ ବାରଚ କଥା ଛାଡ଼ିଦିଅ । ଗୋଟିଏ ମଧ୍ୟବିତ୍ତ ଶ୍ରେଣୀର ଭଦ୍ରଲୋକ, ଏ ଯୁଗରେ ଏହା ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ କଣ ଆଉ ଦେଇପାରେ ? ଖାଲି ତା' ଭାଗ୍ୟକୁ ସୁପାତ୍ର ଗୋଟିଏ କୋଉଠି ମିଳିବକି ?

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବୋଉର୍ ପୁଣି କଥା—ଲହସରେ ବସି ପଡ଼ିଲା । କହିଲା ଭଲଲୋକ କାହାକୁ ଦେଖି ହଉଡ଼ା ଧାପଡ଼ା କରାଉନେ ସିନା ହେବ । କରଣ ଘରେ ପାଣ ଯେମିତି ମିଳୁଛନ୍ତି ନାହିଁ ? କି ଗାତ ଯଉତୁକ-ରୋଗ ଦେଶରେ ଏବେ ବ୍ୟାପିଲା ଯେ ଚୂଲିଆ ବରଚୋପମାନେ ଖାଲି କହୁଛନ୍ତି ପୁଅଙ୍କୁ ଏତେ ପାଠ ପଢ଼େଇ ଶୁଣେଇ ଗୁଣିଆର କଲୁ, ଆମକୁ ଘରର ଯାନଆସନ ବନ୍ଦୀ ସବୁସ୍ୱ ବୋଝ ଦିଅ । ଏବକାର କଲେଜ ପଢ଼ୁଆ ପୋକାଙ୍କର ଏବେ କୋଉ ବୁଦ୍ଧିଶୁଦ୍ଧି ଅଛି ? ମୁଣ୍ଡରେ ଯଦି ସେତକ ଅକଲ ଘଷାଇ ପାରୁଥାନ୍ତେ, ତାଙ୍କ ଘୁଟୁଣା କାଳିଆ ବାପ ମାଙ୍କୁ କଣ ସେତକ ବୁଝାଇ ପାରନ୍ତେ ନାହିଁ ? କ'ଣ କାହାକୁ କହିବ ଏ ଯୁଗରେ । ଏକା ନାଉରୁ ସମସ୍ତେ ମଞ୍ଜି ପଡ଼ି ।

ବୋଉ କଥାଟା, ବାପାଙ୍କ ମନକୁ ଖୁବ୍ ପେଣିଲା, କହିଲେ—ଠିକ୍ କହୁଛ—ନୀଳ ବୋଉ । ଏ କଲେଜ ପଢୁଆ ପିଲାଙ୍କର ସେହି ଦୁବୁଦ୍ଧି । ବାପ ଟଙ୍କାରେ ପଢ଼ି, ଅଜ୍ଜୁରେ ସମୟ କଟାଇବାକୁ ଏ ଯୁଗର ଅଧିକାଂଶ ପିଲା ଧନ ପାଇ ନ ଥାନ୍ତି । ମୁଁ ଏଇ ଆଖିରେ ଦେଖିଛି, ଖରା ତରରେ ଯା ଓଳି ତା ଓଳି ଚୂଲି ଟିଉସନ ଖଟେଇ ଖଟେଇ କରି, ଦରଶୁଖିଲା ବଗଡ଼ା ଚାଉଳର ଭାତ ମୁଠା ମୁଠା ଖାଇ କେତେ କଲେଜ ପିଲା ବହୁକଷ୍ଟରେ ବି. ଏ. ଖଟେଇ ଖଟେଇ ପାସ୍ କରୁଛନ୍ତି । ଦେହରେ ଖଣ୍ଡିଏ ଧୋତି, ଖଣ୍ଡିଏ ଫଟାଖଣ୍ଡ, ହଳଏ ଯୋତା କିଣି ପିନ୍ଧିବାକୁ ଅଣ୍ଟାରେ ପଇସାଟିଏ ନାହିଁ । ବାହାଘର-ବେଳେ ଦେଖ ତାଙ୍କର ଯଉତୁକ ଫର୍ଦ୍ଦ । ଖବର କାଗଜରେ ଯଥା ତଥା ନାଁ ଟିଏ ବାହାରିଗଲେ ନିଜକୁ ତ ସହଜେ ବୃହସ୍ପତି ମଣିଲେ । ତାପର ବି ସ୍ତ୍ରୀ ଖର୍ଚ୍ଚ ଜନସମନ ବଢି ଚାଲିଲା । ଏଇଥି ଚୁଙ୍ଗ, ଅଟେଇବାକୁ ଶଶୁରଘର ଅର୍ଥରେ ମଜଲି ମଜଲିସ୍‌ରେ ସମୟ କାଟିବା ନୀତି । ତା ପରେ ଶୁଣିବ ବାହାଘର ପଛେ ପଛେ କେଇଟା ଦିନରେ

http://oaob.nitrkl.ac.in

କାହାର ସାଇକଲ୍‌, ବନ୍ଧା ଘଡ଼ି, ଟିଅର ସୁନା ଅଳଙ୍କାରତକ କୋଉ ମାରୱାଡ଼ି କମ୍ପାନିଆ ଦୋକାନରେ ଲୁଚ ଛପା ଭାବରେ ବନ୍ଧା ରହିଥିବ । ଏ ବ୍ରାହ୍ମଣ, କରଣ ସମାଜରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୌତୁକ ପ୍ରଥା ସଂକ୍ରାମକ ରୋଗ ଭଳି ବ୍ୟାପି ଗଲାଣି । ଏହାର ସଂସ୍କାର କରିବାକୁ କେତେଜଣ ପାଠୁଆ ଟୋକା ଆଗଭର ହେଉଛନ୍ତି ? ଯୁକ୍ତି ଛଳରେ କୁହନ୍ତି, ଆମର କେବଳ ସୁଯୋଗ୍ୟା ଝିଅଟିଏ ଦରକାର, ଯୌତୁକର ପକ୍ଷପାତୀ ଆମ୍ଭେମାନେ ନୋହୁଁ । ବିବାହର ପ୍ରସ୍ତାବ ଠିକ୍ ହୋଇଗଲେ ପୁଣି କଥା ବଦଳାଇ କୁହନ୍ତି—ଆମେ କିଛି ଚାହୁଁନା, ବାପା ଯାହା କରିବେ । ଏ ଗୋଟାଏ ଏ ଯୁଗର ପାଠୁଆ ବରଙ୍କର ଏକପ୍ରକାର ରାଜନୈତିକ ଚାଲ୍‌ବାଜି । ଶଶୁର ଯେତେବେଳେ ପର ମଣିଷ, ତା ଅର୍ଥ ପ୍ରତି ଏ ଯୁଗରେ କେଉଁ ହୃଦୟବାନ୍ ଟୋକା ଦାନ ଯୌତୁକ ନ ନେବାପାଇଁ ସମାଜକୁ ସୁପରାମର୍ଶ ଦେଉଛି !

ବୋଉ ଉତ୍ତର କଲା—ଝିଅ, ଆମ ଜୀବନରେ ଆମର ଖାଲି ପରଘରକୁ ଦଉଡ଼ ସାର୍ । ପଇସାଟିଏ କାହା ଘରୁ ପାଇବା ଆମ ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ।

ତା ପରେ ବାପା ବୋଉକୁ ବୁଝାଇ କହିଲେ—ଝିଅ ସେ ସବୁ ନୀଳ ବୋଉ । ଏଇ ଆମର ପୁଅ ଝିଅ । ଠାକୁର ଆମକୁ ଯେଉଁ ଜମିବାଡ଼ି ଦେଇଛନ୍ତି ସେତକ ଝିଅ ନାଁରେ ଉଇଲ କରିଦବା । ତା ପରେ ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କର ଶେଷରେ ହରଦ୍ୱାରଠି ଶେଷ ଆଶ୍ରା । ଯୋଉ ମଠରେ ବସିବା ସେଇ ଆମର ମୁକ୍ତି ତୀର୍ଥ । ସେଥିପାଇଁ ତମର ଚିନ୍ତା କଅଣ ?

ବୋଉ ଆଖିରୁ ଲୁହ ଗଡ଼ି ପଡ଼ିଲା, କହିଲା—ସତେ ନୀଳର ଦୋଳିମୋକଣି ଦେଖି [illegible] ଆଗରେ ମୋର ଧନ ସରିବ । ଆଉ ଭାଗ୍ୟରେ ମୋର ହରଦ୍ୱାର ଥିଲେତ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବାପା ବ ହିଁ କଏ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ପକାଉଥିଲ ।

ଯାଉଁଳି କବାଟ ପାଖରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ତାଙ୍କୁ ଅନାଇ ରହୁଥିଲି । ମନେ ପଡ଼ୁଥିଲେ ଆଜି ମୋର ପରେଶଭାଇ । ଅଜି ନିଷ୍ଠୁର ତଣ୍ଟିରେ ତାଙ୍କର ଭୂତ ଗୁଣ୍ଡାଟା ଲାଗୁଥିବ କି କଅଣ, କାଶି କାଶି ବେଦମ୍ ହେଉ-ଥିବେ କାହିଁକରେ ।

ଦୂର ବାସିନୀ ଅଧାରାତ୍ରିକା ଗହ୍ୱର ଉଉଁ ଶୀତ କଥା ସତେ କଅଣ ସେ ମନେ କରୁଥିବେ ? ସାମାନ୍ୟ ଟିକୋଇ ଛିଣ୍ଡିଏ ତାଙ୍କଠୁଁ ଆଶା କରିବା ତ ସାତ ସପନ ।

ଭିତର ପରଦାର କୋହ ଆଖିରେ ମୋର ଲଟେଇ ଦେଉଥିଲା ଆଖିଏ ଲୁହ । ଖାଲି କଟେପାଟା ପର ଝୁରି ହେବା ପାଇଁ କଣ ମୁଁ ଦୁନିଆରେ ଦୁଃଖିନୀ ଜନମ ପାଇଥିଲି ।

ମୋର ଏ ନୀରବ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଏ ପାହାଡ଼ୀ ଗାଁରେ ମୁଁ କାହାରଠୁଁ ପାଏ ନାହିଁ ।

ଦିନ ପରେ ଦିନ ବିତି ଚାଲିଛି ।

ପାହାଡ଼ ଆରପାଖ ଦିଗବଳୟ ତଳେ ଜହ୍ନ ନାଚି ହସି ହସି ମୋ ସହିତ ଲୁଚକାଳି ଖେଳୁଛି । ଟାଙ୍ଗୋପୁଲା ନଈ ପାରି ଭଣ୍ଡୀବେଟା ଅରମା ଡହାଡ଼ରୁ କଳକଳ ହୋଇ ଗୋଡ଼େଇ ଆସୁଛି ସଞ୍ଜବୁହା ଶିହ-ଶିହ ପବନ । ବାହାର ନିସ୍ତବ୍ଧତା ବୁକୁ ଚିରି ଭାସି ଆସୁଛି ସଜନିଟର ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କର କଳକୂଜନ । ଦୁଆରେ ନିଟସିଲାରେ ବସି ଉପଭୋଗ କରୁଛି ମୁଁ ହେନା ରଜନୀ ଗନ୍ଧାର ସୁରଭି ସୁଆର ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଗାଁ ଦାଣ୍ଡରେ ପିଲା ବେଳର ପଲା ଖେଳଠୁଁ ବଉଳ ମୋର ସାଙ୍ଗ। ତାଙ୍କ ସାହି ଆମ ସାହି ଲାଗିଛି, ଏକାଠି ବସାଉଠା, ଖିଆପିଆ। ଦୁହେଁ ଗାଁ ମାଇନର ସ୍କୁଲରେ ଏକାଠି ପଢିଲୁ। ସିଏ ମାଇନର ପାସ୍ କଲା, ମୋ ଫଟା କପାଳକୁ ମାଇନର ଖଣ୍ଡ ପାସ୍ କରିବା ତ ଦୂରର କଥା, ପରୀକ୍ଷା ହଲ୍‌ରେ ଥରେ ବସିବା ପାଇଁ ବି ଏ ଜୀବନରେ ସୁଯୋଗ ମିଳିଲା ନାହିଁ।

ବଉଳକୁ ଦିନେ ନ ଦେଖିଲେ ମୋତେ ଅନ୍ନ ପାଣି ରୁଚେ ନାହିଁ। ବଉଳ ବି ମୋର ସ୍ନେହ ଛାଇରେ ଗଢ଼ା ହୋଇଛି। ଘରେ ଭାତ ଖାଇ ସେ ଆସି ଏଠି କୁଳକୁଆଁ ପକାଇବା ମଣିଷ। ଏଇ କେତେଦିନ ହେଲା ତାର ଆମ ଘରେ ପାଦ ପଡୁ ନାହିଁ। ମନେ ମନେ ମୁଁ ସବୁ ଦୋଷବୋଝ ତାର ଉପରେଇ ଦେଲିଣି।

କ'ଣ ମୁଁ ବଉଳର କରିଛି? ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ସହିତ ତା'ର ମନୋମାଳିନ ଦିନୁ ସେ ଏକ ପ୍ରକାର ଉଦାସୀନ ରହୁଛି।

ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଚିନ୍ତା ସହଜରେ ମନରୁ ପାଶୋରି ହୁଏ ନାହିଁ। ଆଖିରୁ ଅଜାଡ଼ିବାର ଲୁହ ବୁହେ, ହୃଦୟରେ ଘନଘନ ସ୍ପନ୍ଦନ ଉଠେ, ଶୂନ୍ୟ ଆକାଶକୁ ଅନାଇ ମଣିଷ ଅନିଶ୍ଚିତ ଆଶାର ଆଶାୟୀ ହୋଇ ନୈରାଶ୍ୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ କେତେ ସୁନେଲି କଳ୍ପନା ଗଢ଼ିବସେ। ଏ ଦୁନିଆରେ କେହି ତାର ଖବର ରଖେ ନାହିଁ।

ଆଜି ମନ ଗମ୍ଭୀରର ଗହନ ଗୁମ୍ଫା ତଳେ ଅବୁଝା ଚିନ୍ତାଧାରା ରହସ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରି କରି ଚାଲିଛି। ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭେଦ ପାରିନାହିଁ ଦୁନିଆ ମଣିଷର ସନ୍ଦେହଭରା ଚାହାଣି।

ଖଣ୍ଡଦ୍ୱନେ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ସଞ୍ଜ ବଳୁଥିଲି ଜଣା ଭୂଅର ଅଗଣାରେ । କୁନା ଆସି କହିଲା—ସଞ୍ଜ ବଳୁଛୁ, ନାନୀ ଅପା ? ଏ ପିଲା ଏତେବେଳ ଠିକ ତମ ଯାଗାରେ ପୂରାଇ ମତେ ଥାଳଟିଏ ଦଅନ୍ତୁକି ?

ଶୀତ ପଡ଼ିଲାଣି ଖୁବ୍ । ବଡ଼ ଓଷା ଘଞ୍ଜ । ବାପା ବୁଢ଼ା ବାପାଙ୍କ ଅମଳରୁ ଆମ ଘରେ ବଡ଼ ଓଷା ହୁଏ ନାହିଁ । ଗାଁ ରେ ସବୁରି ଘରେ କିଏ କେତେ ଓଷା କରଛନ୍ତି । କୁନା ଘର ଓଷା କରଛନ୍ତି ଯେ ଖାଇପାକ ବୁଲି ସେ ଭୋଗ ବାଣ୍ଟୁଛି ।

ତା' ପର କୁନା କହିଲା—ହେ ମୋ ଶ୍ରୀଣୀଠା ପରି । ତୋ ଗୋଡ଼ତଳେ ପଡ଼ୁଛି, ଟିକିଏ ଏ ଭୋଗ ରଖ ଭଲା । ତୋର ସଞ୍ଜ-ବଳା ସରିଲାଣି, ମୁଁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସଞ୍ଜ ବଳି ନାହିଁ । ଏଣେ ସଞ୍ଜବେଳ ଉଛୁରିଗଲେ ବୋଉ ଖପା ହେବ ମୋ ଉପରେ ।

ମୋତେ ଭାରି ହସ ମାଡ଼ିଲା ତା' କଥାରେ । କହିଲି—ଏତେ କାମିକା କୋଉଦିନଠଁ ହେଲୁଣି ମ ? ବସ୍ ଟିକିଏ ।

ତା' ପରେ ସେ ହସି ହସି ମୋ ପାଖରେ ନଥକର ବସି ପଡ଼ିଲା । କହିଲା—ହଅ, ବୋଉ ତାର ସଞ୍ଜ ବଳିବ ନାହିଁ କି ?

ମୁଁ ସଞ୍ଜବତୀ ଲଗାଉ ଲଗାଉ କହିଲି—ସେଇଥି ତ କହୁଚୁ, ଏଠିକି ଆସିଲେ ଏଠେ କାମର ପଡଆରି ଦେଖେଇ ମରୁ କାହିଁକି ?

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସଞ୍ଜ ଦେଇ ଆସିଲି ।

କୁନା ଖୁବ ଭାବି କହିଲା—ଭୁଲି ଯାଇଥିଲି ନାନୀ ଅପା । ଚାଲି ଯାଇଥିଲେ ତ ଅବକା ସରିଥାନ୍ତା ସବୁ । ଆଜି କହୁଥାନ୍ତି କାହାକୁ ?

ପଚାରିଲି—କଣ ମ ?

କହିଲା—କାଲି ପରା କାର୍ତ୍ତିକ ପୁନେଇଁ । କପିଳେଶ୍ୱରଙ୍କ ପାଖରେ ପରା କାଲି ବଡ଼ ଯାତରା । ହଜାର ହଜାର ଲୋକ କୁଆଡ଼େ

http://oaob.nitrkl.ac.in

ସେଠି ଚୁଣ୍ଡ ହୁଅନ୍ତି । ବାପାଙ୍କୁ ଟିକିଏ ଲଗାମ, ଝିଅ-ଝିଅଣୀ ସଭିଏଁ ଯାଇଁ ସତେ ଦେଖି ଆସନ୍ତେ । କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ୱର ମେଢ଼ସବୁ ଆଖ ପାଖ ଗାଁ ମାନଙ୍କରୁ ଆସନ୍ତି । ଜାକ୍‌ଜମକ୍ ରୋଷଣୀ, ବାଣ ଫୋଟା ଢ଼ା ଢଠା ଠାରେ ଯାନା ପଞ୍ଜିଆ ପୁରି ଉଠେ ।

ଟିକିଏ ଭାବି କହିଲି—ତୁଉ ବାଠ, ବାପା ରାଜି ହେବେ କି ନାହିଁ କେଜାଣି ।

ଲୁନି କହିଲା—ହଁ, ବାଠ ଏଇ ଥର ଚଇତ କୋଣ ଯାତ୍ରା । ବଳଦ ଗାଡ଼ିରେ ସଭିଏଁ ଚାଲିଯିବା । ସକାଳୁ ଏଠୁ ବାହାରି ଗଲେ ସଞ୍ଜ ଘଣ୍ଟାଏ ଛ ଘଣ୍ଟାକ ସେଠି ପହଞ୍ଚିବା । ଚିନ୍ତା କଣ ? ମୁଁ ଯାଉଛି, ଅବଶ୍ୟ ତାଙ୍କ ଆପା କୁ ଲଗାଇବି । ସେ ଏସବୁ କଥାକୁ ଅଣ୍ଡିରି ଚାଣ୍ଡୀ ଯେ ଆଗେ ବାହାରିବ । ତା' ପରେ ଗାଡ଼ିବାଲା ଠିକା ଯାହା ନବ ସଭିଏଁ ଭେଦା କରି ଦବା । ତୋ ହାତରୁ ଏକା ପଡ଼ୁ ନାହିଁ ମ ।

ହସି ହସି ମୁଁ ତାକୁ ଫୁସୁଲାଇଲି—ତୁ ଯା' ବୋଉକୁ କହିବୁ ।

ଲୁନି ତା' ପରେ ମୋ ବୋଉକୁ ଡ଼ାକିଲା । ମୁଁ ତାଙ୍କ କଥା କାନଡେରି ସବୁ ଶୁଣୁଥାଏ ।

ବୋଉ ଆସି କହିଲା—କ'ଣ କଲେ ଝିଅ ?

ଲୁନି କହିଲା—ଖୁଡ଼ୀ, ତୋ ଝିଅ ତ ଆଉ କେଇ ଦିନେ ପର ଘରକୁ ଚାଲିଯିବ । ତାକୁ ଟିକିଏ କପିଳେଶ୍ୱର ମେଲଣ ଦେଖାଇବୁ ନାହିଁ ?

ବୋଉ ଟିକିଏ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କହିଲା—ମେଲଣ କେବେ କି ? ଇଲେ ସତେ ଲୋ । ପୁନେଇଁ ତ କାଲି, ମେଲଣ କାଲି ପରା ? ତୋ ବୋଉ ଖୁଡ଼ୀ ଯାଉଛନ୍ତି ? ଯୋଉ ଖୁଡ଼େଇଛ ଆଗ, ଦାଦା ଦି' ପଇସା ରୋଜଗାର କରୁଛି ବୋଲି ମନକୁ ତାର ଲଙ୍ଗଳ ଦଉଡ଼ ପାଉ ନାହିଁ ଆଉ ତୋ ଭାଇ ତ ଯେମିତି ସେ ଦେଖୁଥିବ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

କୁନି ମୁହଁ ମୋଡ଼ି କହିଲା—ଛାଡ଼ ତା କଥା । ଯାବା ଶ୍ରାର୍ଦ୍ଧ କଥା ପଡ଼ିଲେ ମୋ ବୋଉ ନିଶ୍ଚୟ ବାହାରିବ । ଆଜ ଖରାବେଳେ ପରା ଆମର କଥା ପଡ଼ିଥିଲା । ଯିବା କଥା ମସୁଧା ହେଲେ ଏଇ ଗାଁରୁ କେତେ ନୂଆ ବୋହୂ ବାହାରିବେ, ତୋ କଥା କଣ କହୁଛୁ ଆଉ ।

ବୋଉ କହିଲା—ମୁ କଣ ଯିବାପାଇଁ ନାହିଁ କରୁଛି ।

ଦାଦା ନଈ ଆଡ଼େ ଯାଇଛନ୍ତି, ଅବଶ୍ୟ ଫେରୁଥିବେ । ସେ ତମକୁ ସଙ୍ଗରେ ନବା ପାଇଁ ନିଶ୍ଚୟ ରାଜି ହେବେ ।

ମୁଁ କହିଲି—କୁନି, ଦି' ଖଣ୍ଡ ଗାଡ଼ି ଯେମିତି ବନ୍ଦୋବସ୍ତ ହବ । ତୁ, ମୁଁ, ନୂଆ ବୋହୂ ବଉଳ ଅପା ସବୁ ବସିବା ଗୋଟାଏ ଗାଡ଼ିରେ । ବୋଉ, ବଡ଼ ମା' ହେଲେ ତାଙ୍କର ଆଉ ଗୋଟା ଗାଡ଼ିରେ ବସିବେ ।

ବୋଉ ମୋ କଥା ଶୁଣି ହସିଲା ।

କୁନି କହିଲା—ଖୁଡ଼ୀ, ମୁଁ ତା' ହେଲେ ଭଲ ଅପା ଘରକୁ ଯାଉଛି । ତା'ପର ନୂଆ ବୋହୂକୁ କହିବ ।

କହିଲି—ବଗିରୁ ସାହି ବସନ୍ତକୁ ଟିକିଏ କହି ଦେଇ ଆସିବୁ । ନଇଲେ ପଛରେ ସେ କେତେ ଅପସନ୍ଦ ମାରିବ । ହଁ, ତୁ ଯାଆ । ବାପା ଆସିଲେ ଗାଡ଼ି ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରିବେ, ଯେମିତି ଖରା ପଡ଼ିବା ପୂର୍ବରୁ ଆମେ ନଈ ମୁହଁ ପାର ହୋଇ ଯାଇଥିବା । ଦୂର ବାଟ, ମଠ କଲେ ଚଳିବ କେମିତି ।

କୁନି କହିଲା—ନୀଳ ଅପା, ବାଟକୁ ପେଟରେ କ'ଣ ଜଳଖିଆ ତିଆରି କରି ନବା ନା ନାହିଁ ?

କହିଲି—ତୋ ପେଟ ତ ଆଗେ ଯୋଗିବ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବୋଉ କହିଲା—କାହିଁକି ତାଙ୍କୁ ଏମିତି କହୁଛୁ ଲୋ । କାଲିଠୁଁ ତୁଅ ତମେମାନେ । ଏତେ ଗୁଡ଼ା ବାଟ, ଭୋକ କରିବ ନାହିଁ କେମିତି ମ !

ତା'ପର କୁନି ବେ ଉଙ୍କୁ ପିଠା ଦେଇସାରି ଥାଳ ଧୋଇ ଚାଲିଲା ବାହାରିଗଲା ।

ବାପାଙ୍କୁ ଲଗାଇ ସେଇ ରାତି ରାତି ଗାଡ଼ି ଧ' ଖଣ୍ଡେ ଠିକଣା କରାଗଲା ।

ମନ ଖୁସିରେ ସାରା ରାତି ମୋ ଆଖି ପିଛୁଡ଼ା ପଡ଼ିନାହିଁ । ଏତେ ବଡ଼ ରାସ୍ତା କେମିତି ଯାହିବ, ଆମେ ସବୁ ଯିବୁ କପିଳେଶ୍ୱର—ଏଇ ଗାଁ ଠଁ ଚଉଦ କୋଶ ଦୂର ।

ତା'ପର ।

ଭାବୁ ଭାବୁ ରାତି ପାହିଲା ।

ପାହାନ୍ତି ରାତିରେ ଫିକା ଆଲୁଅ ଯୋଛନା ଦେହ ଭିତରେ ମିଳାଇ ଯାଉଥିଲା । କି ସୁନ୍ଦର ଧୂସର ଆଲୁଅ ବାଟ । ଘର ସାମ୍ନା ତାଳଗଛ ସୁଉ ସବୁ ଇଦ୍ଧ ତଳକୁ ଗଡ଼ି ପଡ଼ିଲଣି । ପାହାନ୍ତିଆ କାଲିଆ ପବନରେ ଶୀତ ହୁଛୁ ଥୁରୁ ଦେହ ହାତ ମୋର ଶିର ଶିର ହୋଇ ଯାଉଛୁ ।

ଶୀତୁଆ ପାଟରେ କଅ ମୁଲେ ବୋଉ, ମୁଁ ସେହି ଶୁଣି ଗାଧୋଇ ପଡ଼ିଲି । ଦାନ୍ତ ପତର-ଘଷା ରାତି ଥାଉଁ ଥାଉଁ ଆମର ସରି ଯାଇଥିଲା । ଶୀତ ପାଟରେ ବାପା ଗାଧୋଇ ପଡ଼ ପୂଜା ସାରିଲେଣି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

୪୯ ।

ସତ ଥାଉଁ ଆଉଁ ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡାଇ ସଙ୍ଗ ବାଙ୍କ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ଝଟ୍‌କେଠ ଶାଢ଼ୀ ଖଣ୍ଡିକ ସାୟା, ବ୍ଲାଉଜ ଉପରେ ପିନ୍ଧି ପକାଇଲା । ବୋଉ ହାତରେ ମୋର ସୁନା କାଚ, ପିନ୍ଧେଇ ଦେଲା । ଗଳାରେ ମୋର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପଦକ ଦିଆ ସୁନା ହାରଟି ଦୋଳାୟିତ ହେଉଥିଲା ।

ବୋଉ ଯାଇତାଇ ତାʼ ଶାଢ଼ୀ ଖଣ୍ଡିକ ବଦଳି ପକାଇଲା ।

ଦାଣ୍ଡରେ ଗାଡ଼ିବାଲା ହୁର ଗୁଡ଼ାଇଲା ।

ବାପା ହଁ, କହି ଦାଣ୍ଡକୁ ବାହାରିଗଲେ ।

ଗାଡ଼ି ଭିତରୁ ବଉଳ ହୁର ପକାଇଲା—କାଲେ, ବଉଳ । ତୋର କଣ କାମ ସରିବ ନାହିଁକି ? ସଭିଏଁ ପରା ଆମେ ଆସି ଗାଡ଼ିରେ ବସିଲେଣି ।

କହିଲି—ସବୁ କାମ ସରିଲଣି ଆମର । ନୂଆ ବୋହୂ, କୁନି, ବସନ୍ତ ସଭିଏଁ ଆସିଛନ୍ତି ତ ?

ବଉଳ କହିଲା—ହଁ, ସମସ୍ତେ ପରା ଗାଡ଼ିରେ ବସିଛନ୍ତି । ମାଉସୀ କାହାନ୍ତି ?

ବୋଉ ଘରେ ଶିକୁଳି ପକାଉ ପକାଉ କହିଲା—ଯାଉଛି ଲୋ ଝିଅ ।

ମେଲା ଘରେ ଅମର ନାଥିଆ ଶୋଇଥିଲା । ବୋଉ ନାଥିଆକୁ ଉଠାଇ କହିଲା—ନାଥିଆ, ଆମେ ସବୁ ଯାଉଛୁ, ଘର ଦ୍ୱାର ତୋତେ ଲାଗିଲି ।

ନିଦ ମଳ ମଳ ଆଖିରେ ନାଥିଆ କହିଲା—ମା, ସଭିଏଁ ଗଲ, ମତେ ସାଙ୍ଗରେ ନେବ ନାହିଁ ।

ବାପା କହିଲେ—ହଉ, ତୁ ଏ ବରଷ ଘର ଜଗି ରହ । ଆର ବର୍ଷକୁ ଯିବୁ ପରେ । ତୁ ଚାଲିଗଲେ ଘରେ ପରା ରହିବାକୁ କେହି ନାହିଁ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବୋଉ ନାଥିଆକୁ ଦାଣ୍ଡ ଘର ଗୁହାଟା ବତାଇଲା । ଖାଇବା ସରଞ୍ଜାମ ଦେଇ ଝୁଲଣା ପାଇଁ ଖଞ୍ଜି ଦେଇଗଲା । ନାଥିଆ କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହେଲା । କାନ୍ଦୁଲା ନାହିଁ କହୁ ।

କପିଳେଶ୍ୱର ମୁହାଁ ଗାଡ଼ି ଗୁଳିଲା । ଗାଁ ଗୋହିରୀ, ପାଠ ବାଲି ଭଇଁ ପୋଖରୀ, ମଶାଣି ଭୂଇଁ, ଧୋବା ଦାଣ୍ଡି, ଗାଈ ଦଣ୍ଡା ସବୁ ଟପି ଆସି ଗଲାଣି । ଶଗଡ଼ ଗୁଳା ଗୁଳା ଗାଡ଼ି ଗୁଳୁଛି, ଆଗରେ ଦିଶୁଛି କୁଞ୍ଜବନ ତୋଟା ।

ଗୁହିଆଡେ ଫରଚା ହୋଇ ଗଲାଣି । କାଉ କା' କା' ରାବ ଦେଇ ଆକାଶ ପଥରେ ପଞ୍ଝା ପଞ୍ଝା ହୋଇ ଉଡ଼ି ଗଲେଣି । ଦୂରରେ ପୂର୍ବ ଦିଗବଳୟ ତୀରେ ସିନ୍ଦୁରା ଫାଟି ଗଲାଣି ।

କେଁ କେଁ ଶବ୍ଦ କରି ବଳଦ ଗାଡ଼ି ଗୁଳୁଛି । କ୍ରମେ ତୋଟା ମୁଣ୍ଡ ଟପି କେନାଲ ବନ୍ଧକୁ ଗାଡ଼ି ବାଙ୍କିଲା ।

ରାସ୍ତା ଦି' ପାଖରେ ଘାସ ଗଛ ନଟେଇଛନ୍ତି, ଗୁହିଆଡ଼େ ଗୁଗୁଚ୍ଛିଆ ଭେଣ୍ଟୁଦୁବ, କୋଳିଇଖିଆ, କଣ୍ଟାମାଳ । ମାଇଲ୍ ଖୁଣ୍ଟ ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ ପୋତା ହୋଇ ଯାଇଛି ସେ ଯୁଗର କୋଉ ଗୋରା ସାହେବ । ଧୋବ ଫର ଫର ବଗମାନେ ଦଳ ଦଳ ହୋଇ ଉଡ଼ି ବୁଲୁଛନ୍ତି ନାଳ କୂଳ ଫୁଙ୍ଗୁଳା ପାଠ ବାଲି ମଝିରେ । ନାଳ ଭିତରେ କି ସୁନ୍ଦର ପହଁରୁଛନ୍ତି ବତକ ଚଢ଼େଇ । ଚେଙ୍ଗ, ପୋକ ଯୋଗ ତାଙ୍କର ହେଉଛି ଆହାର ।

ଗାଡ଼ି ଢଂ ଖଣ୍ଡ ଗୁଳୁଛି ନାଳ ଉପର ଶଗଡ଼ ଗୁଳା ମଝିଏ ମଝିଏ । ଆମର ଗାଡ଼ି ଭିତରେ ଗୁଳୁଛି ଆନନ୍ଦର ଧୁମ !

କେନାଲ୍ ବନ୍ଧରେ ଖଜୁରି ଗଛର ଧାଡ଼ି । ଗାଁ ଚମାର ଟାଙ୍ଗି ଦେଇଛନ୍ତି, କେତେ ଖଜୁରି ଅଗରେ ମଦ ମାଠିଆ । ଆଗ ଗଛରେ ଚମାର ଗୋଟାଏ ମଦ ମାଠିଆ ଧରି ଧୀରେ ଧୀରେ ଗଛରୁ ଓହ୍ଲାଉଛି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଗୁହ୍ନିଁ ଗୁହ୍ନିଁ ଗାଡ଼ି ଦଶ ମାଇଲ ରାସ୍ତା ଡେଇଁ ଆସିଲା । ଆଗରେ ପୁଣି ଦଶ୍‌ଟି ମାଇଲ ଖଣ୍ଡ ।

ଆମ୍ବ ଗଛ ଡାଳରେ କୋଉ ଗାଁର ଜଡ଼ା ଚୁଆଣି ଘର ଗୁଡ଼ାଏ ଝୁଲୁଛି । କେନାଲ କୂଳରେ ଗାଧୋଉଛନ୍ତି ଗାଁର ଝିଅ ବୋହୂ । ପଛାଏ ଗାଧୁଆ କୂଳରେ ଗଦା, ମାଟିଆ କେତେ ଥୁଆ ହୋଇଛି । ଥଟ୍ଟା ପରି-ହାସରେ ସମ-ବୟସୀ ଝିଅ ବୋହୂଏ ଗାଧୁଆଠଦେଲେ ରହସ୍ୟ ଲଗାଇଛନ୍ତି ।

ସେ ପାଖ କୂଳରେ ଗାଁର ଟୋକାଦଳ । କି ସୁନ୍ଦର ଛଇ ଛଟକ ତେରଛା ତେରଛା ଚାହାଣି । ଝିଅ ଦଳଙ୍କୁ ଗୁହ୍ନିଁ ଲହୁଛନ୍ତି ପଲକହୀନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ।

ଆମ ବଳଦ ଗାଡ଼ି କଡ଼ାଇ ଗୋଟାଏ ସାଇକଲ ଝାଲ ଘଣ୍ଟି ଦେଇ ଚାଲି ଯାଉଛି । ଫେରା ଚାହାଣିରେ ବାବୁଙ୍କର କଷାରୁ ଫୁଲିଆ ରସିକତା ଖୁବ୍ ବାହାରକୁ ଫୁଟି ପଡ଼ୁଛି । ମନେ ମନେ ଭାରି ପ୍ରଶଂସା, ସତେ ଯେମିତି ଏ ଗାଡ଼ି ଭିତରୁ ଝିଅଙ୍କର ଗୋଟା ପଣ୍ଡି ମନ ଚୋରି କରି ନେଲାଣି । ଦଶଥର ରୁମାଲରେ ମୁହଁ ପୋଛୁ ପୋଛି ହେଉଛି, ମଝି ବାଟରେ ସାଇକଲ ଛିଡ଼ାକରି ଟେରି ବାଗା ହେଉଛି, ସିଗାରେଟ୍ ଖଣ୍ଡେଟା ସ ଦ୍ୱହବା ପାକିଟରେ ଖିଆ ହେଉଛି । ପର ଘର ବୁଢ଼ା ଏମିତିକା ଚହଟ ଚିକ୍କଣ ମହାକାଳ ଫଳ ରସିକ ନାଗରଙ୍କ ଗାଲରେ ଝିଅମାନଙ୍କର ଛିଣ୍ଡା ଚପଲର ଝପୁମ ଚୁମ୍ବନ ଖାଲି ଦରକାର । ତା’ ହେଲେ ପ୍ରେମ ଭାରି ମିଠା ଲାଗିବ ତାଙ୍କୁ ଏ ମୁଆଢ଼ିଆ ପ୍ରେମ ଥରେ ‘ଚାଖିଲେ କାଳ କାଳ ପାଇଁ ମନେ ରହିବ ତାଙ୍କର ।

ଗାଡ଼ି ଭିତରେ ଆମେ ଲୋକଙ୍କଠାର ଏ ଭଳି ଢଙ୍ଗ ରଙ୍ଗ ଦେଖି ଆମେ ସବୁ ମୁସ୍କି ପାସ୍ ହେଉଥାଉ । ଗାଡ଼ି ମନ୍ଥର ଗତିରେ ରାସ୍ତା ରାସ୍ତା ଚାଲିଛି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ରାସ୍ତା ତଥାପି ସରୁ ନାହିଁ, ଖରା ଝାଣରେ ବଳଦ ଧକେଇଲେଣି ଅଉ ଯୋର୍‌ରେ ବାଟ୍ ଚାଲ୍ ପାରୁ ନାହାନ୍ତି ।

ଙ୍‌ସେଇ ଗାଡ଼ିବାଲାଙ୍କର ସେହ୍ଥିରେ ବଳଦ ପିଠିରେ ନିର୍ଘାତ ଆ ପାହାର । ଗୋସାଇଁଖିଆ ଡ଼ାକରେ ରାସ୍ତା ମଝିରେ କାନ ଅତିଷ୍ଠ ପଡ଼ୁଥାଏ ।

ବୋଉ ବଡ଼ମା ଗାଡ଼ିବାଲାଙ୍କ ଉପରେ ଭାରି ଚିଡ଼ୁଥାନ୍ତି । ଏ ପାଖରେ ଆମେ ସବୁ ହସୁ ଥାଉ ।

ଗାଡ଼ି ଚାଲିଛି ଆମର ଶଗଡ଼ ଗୁଳା ଗୁଳା । ଗାଡ଼ି ଛାଟି ସ୍କନ୍ଧରେ ପଛ ଗାଡ଼ିକୁ ଅନାଇଲି, ବାପା ବସିଛନ୍ତି ସେଠିରେ ।

କୋଡ଼ିଏ ମାଇଲ୍ ରାସ୍ତା ଆସି ସରିଲା । ଆଗରେ ବିରୁପା ନଈ ଧାର । ନାଲ ଉପରୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ତଳକୁ ଗାଡ଼ି ଦୁଇଟା ଗଡ଼ ଗଲାଣି ।

ଆଗରେ କମଳପୁର ଗାଁ ମୁଣ୍ଡ ।

ଖିଆ ପିଆ, ହସ ଖେଳ, ରଙ୍ଗ ପରିହାସରେ ବାଟ କଷ୍ଟ ପାସୋରି ପକାଉଛୁ । କୁନି ମୋଠୁଁ ଜଳଖିଆ ଛଡ଼େଇ ନେଇ ପାଟିରେ ପକାଇବାକୁ ଭୁଲି ଯାଇନାହିଁ । ଏତୁ ରଙ୍ଗ ରସ ଭିତରେ ଆମର ଅମାପ ଆନନ୍ଦ । ବଜଲର ମୋ ସହିତ ମନ ଅମେଳ ନାହିଁ । ଏକାଠି ଖିଆ ପିଆ, ହସ ଖେଳରେ ସମୟ କଟି ଯାଉଛି । ତଥାପି ତାର ମନ ଭିତରେ କୋଉ କ୍ଷୀଣ ଆଶାର ଅପାରେଶାରି ସୂତ ଉଙ୍କି ମାରୁଛି କି କଅଣ; ହୃଦୟ ତାର କାହିଁକି ଭଲ ଲାଗିବ ନାହିଁ ମୋ ଜିଦ୍ଧିଳ ହୃଦୟ ସାଥୀରେ ।

,ଡ଼ାକିଲି—ବଜଲ !

,ସେ ମୋ ମୁହଁକୁ—ଚାହିଁଲା ।

ସଙ୍ଗରେ ପୁରୀ ଖଣ୍ଡକରୁ ଖଣ୍ଡେ ଛିଣ୍ଡାଇ ତା ପାଟିକି ଦେଲି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଖାଉ ଖାଉ କେଉଁ ଅଜଣା ପ୍ରେରଣାରେ ନୟନ ଭିତରେ ତାର ଲୁହ ଜକେଇ ଆସୁଥିଲା ।

ଖିଆ ପିଆ ଶେଷରେ ପୁଣି ତା ଓଠ ଧରି ପଚାରିଲି – 'ବଉଳ, ରାଗିଛୁକି ମୋ ଉପରେ । ଏଇ କେତେଦିନ ହେଲା ତୋର ମୋ ସହିତ ଯୋଉ ମିଳାମିଶା ଢଙ୍ଗରେ କିଛି ଜୀବନ ଥିଲା ପରି ତ ଜଣା ପଡୁନାହିଁ ।

ବଉଳ ମୁହଁରେ ଶୁଷ୍କ ହସ ଫୁଟାଇ କହିଲା—କିଛିନାହିଁ ବଉଳି । ମୁଁ ତ ବେଶ୍ ମିଶୁଛି । ବରଂ ତୋର ମୋ ଉପରେ କୌଣସି କାରଣରୁ ମାନ୍ ଅଭିମାନ ହୋଇପାରେ ।

କହୁ କହୁ ବଉଳ ଅନ୍ୟ ଆଡେ ମୁହଁ ବୁଲାଇଲା । ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଜ୍ଞାତରେ ମୁଁ ତା'ହାତର ଆଙ୍ଗୁଠି ଗୁଡ଼ିକ ଧରି ସାଉଁଳୁ ଥିଲି ।

ସିମୂଣୀ ନୂଆବୋହୂ ମୁର୍କି ମୁର୍କି ହସି ଆମ ଗତିବିଧି ନିରୀକ୍ଷଣ କରୁଥିଲେ ।

ପାଖ ଧାଡି ପରି ମହିଷ ଚାଲିଛନ୍ତି ବାଟରେ । ସବୁରି ମୁହଁରେ ହସ ଭରପୂର ।

ପିଲା, ଯୁବା, ବୁଢ଼ା ସଭିଙ୍କର ଯାତ୍ରା ଦେଖିବାରେ ଆଗ୍ରହ । ନାଲି-ନେଳି, ହଳଦୀ ରଙ୍ଗର ଶାଢ଼ି ଖଞ୍ଜି ଖଞ୍ଜି ପିନ୍ଧି କେତେ ମାଈପେ ବାଟ ଚାଲିଛନ୍ତି—ଲମ୍ବ ପଣତ ଲୋଟି ଯାଉଛି ଭୂଇଁ ଉପରେ ।

ଦିନ ଚାରିଟା ବେଳକୁ କମଳପୁର ଗାଁ ମୁଣ୍ଡରୁ ଗାଡ଼ି ଛାଡ଼ିଲା । ଖରାଟିକେ ନଇଁ ଆସିଲାଣି, ତଥାପି ଆଗୁଆ ଖରାଟା ମୁହଁ ଉପରକୁ ବୁଲି ପଡିଲାଣି ।

ବାପା ଆଗ ଗାଡିରେ ବସିଛନ୍ତି । ଗାଡ଼ିଆଳ ଗାଡ଼ି ଅଡ଼ାଉଛି ।

ଆଗରେ ଦିଶୁଛି ଘନ ଗୁନ୍ଥା ତାଳ ଖଜୁରି ମାଳ, ବଡ ଘୁମୁରି ପାହାଡର ଘନ ନୀଳିମା ଦୂର ଆକାଶର ମେଘ ରଙ୍ଗ ସହିତ ମିଶି ଯାଉଛି । ଭାରି ସୁନ୍ଦର, ବାସ୍ତବିକ୍ ଦୂର ପର୍ବତ ସୁନ୍ଦର ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଏଣିକି ଖାଲି ପଡ଼ିଲା ବିଲମାଳ, ଗାଁ ଗଣ୍ଡା, ରାସ୍ତା ଘାଟ, ଗାଡ଼ି ଦ'ଖଣ୍ଡ ଧୀରେ ଧୀରେ ଚାଲିଛି ।

ଆମ ଗାଁ ଶଗଡ଼ିଆର ବାଟରେ ଗୀତ ଲହର ଚାଲିଛି । ଛାଡ଼ି ଦେଇଛନ୍ତି ଗୀତ କେତେ ରାଗ ରାଗିଣୀ ଧରି । ଗାଡ଼ିରେ ବସି ଶଗଡ଼ିଆ ଗୀତ ଆଡ଼େ ମୁଁ କାନ ଡେରିଥିଲି । ଶଗଡ଼ିଆ ଗୀତ ଗାଉଥିଲା—

ବୋଇଲା ରେ........

ବେଳ ରତ ରତ ମନ୍ଦ ମରତ ବନ୍ଧୁଲାଣି ଧୀରେ ଧୀରେ,
ହମ୍ବାରଡ଼ି ଦେଇ ଗୋଧନ ପଲ ଯେ ବାହୁଡ଼ି ଆସନ୍ତି ଘରେ ଲୋ
ମାଣିକ ।
ସନ୍ଧ୍ୟା ଚମ୍ପା ଗୋରୀ ଚିନ୍ଧି ରଙ୍ଗ ଶାଢ଼ୀ ବାଟେ ବାଟେ ଯାନ୍ତି ଚାଲି ।
ମଡ଼କ ମରୁଛି ଅବାଡୁଅଙ୍କର ମରୁଛନ୍ତି ହୋଇ ଭାଲ ଲୋ
ବଉଲ ।

ଗାଡ଼ି ଭିତରେ ଆମେ ସବୁ ହସୁ ଥାଉ ।

ଏଥିଭିତରେ ଚାଲି ଆସିଲୁଣି ତେରକୋଶ ବାଟ । ସଞ୍ଜ ନଇଁ ଆସିଲାଣି । ପୁନେଇଁ ଢଙରେ ବି ଚାରିଆଡ଼ କୁଟିକାଟି ଅନ୍ଧାର ଦୁଉଛି, ଘନ ଜଙ୍ଗଲ ଗଛ ଗହଳି ଭିତରେ ।

ଚୁହୁଁ ଚୁହୁଁ ଅନ୍ଧାର ବାଟ ଛପିଗଲା ।

ପୁନେଇଁ ରାତିର ଧୋବ ଫର ଫର ଜହ୍ନ ଆଲୁଅର ଛାଇ ମିଶି ପଡ଼ିଛି ଜଙ୍ଗଲ ରାସ୍ତାରେ । ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ଗଛ ଗହଳି ମଝିରେ ମନ୍ଦାଏ ମନ୍ଦାଏ ଆଲୁଅ ଛାପ । ତଥାପି ଲଣ୍ଠନ ଆଲୁଅ ଆମକୁ ଆଗରେ ରାସ୍ତା କଢ଼ାଇ ନେଉଛି ।

ଜହ୍ନ ଆଲୁଏ ଆଲୁଏ ଗାଡ଼ି ଦ'ଖଣ୍ଡ ଚାଲିଛି । ଶହ ଶହ ଲୋକଙ୍କର ବାଟରେ ଯାତାୟତ । ଟାଙ୍ଗି, ଘୋଡ଼ା, ସାଇକଲ୍‌ର ସୁମାର ନାହିଁ । ତାରାପୁଞ୍ଜ ଆକାଶର ତାରା ମାଳା ପରି ରାସ୍ତା ଉପରେ ଖାଲି ଅଗଣିତ ମଣିଷ । ଆମର ଘର ସମସ୍ତେ କପିଳେଶ୍ୱର ପଥର ଯାତ୍ରୀ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଅଧ ମାଇଲ୍ ରାସ୍ତାରୁ ଦିଶୁଛି ମେଳଣ ଆଲୁଅ !

ଅନେକ ଅନେକ ଗାଡ଼ି ଆମର ଆସିଗଲା ମେଳଣ ପଡ଼ିଆକୁ ।

ପେଟ୍ରୋମାକ୍ସ ଲାଇଟ୍‌ର ଆଲୁଅ ମାଳା ସଜେଇକି ଦେଉଛି ପଞ୍ଚାୟତିକ । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଲୋକ ସମାଗମରେ ଯାଗାଟା ସରଗରମ ହୋଇ ଉଠୁଛି । ଚାରିଆଡ଼େ ଖାଲି ହୋ ହୋ, ଘୋ ଘୋ, ଚିତ୍କାର ।

ଗାଡ଼ି ଠିଆ ହେଲା ଆମର ପଡ଼ିଆ ମଝି ଝାଂପୁରା ବୁଢ଼ା ବରଗଛ ତଳେ । ସଭିଏଁ ଗାଡ଼ିରୁ ଓହ୍ଲାଇଲୁ ।

ଲୋଗାଏଁଟା ସଜାଡ଼ି ସୁନ୍ଦର ଗାଡ଼ି ପାଖରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଠିଆ ହୋଇଥାଉ ।

ବାପା ଆମକୁ ସବୁ କହିଲେ—କ'ଣ ଅବକା ବୁଲି ଚାଲି ଦେଖିବ ନା ନାହିଁ ? ଟିକେ ଡେରି କରିଯିବା ।

ବୋଉ କହିଲା—ଟୁଆ ଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ନେଇ ଆସିଛ, ଅବକା ଭିଡ଼ ଲାଗି ନାହିଁ । ଟିକିଏ ନେଇ ବୁଲେଇ ଆଣ ।

ମୁଁ କହିଲି—ନାହିଁ ବାପା । ଚାଲ ଅବକା ଯାଇଁ ବୁଲି ଆସିବା ।

ବାପା କହିଲେ—ହଉ ଆସ ସମସ୍ତେ । ଧୀରେ ଧୀରେ ସଭିଏଁ ବାଟ ଚାଲିବ । ଛଡ଼ାଛଡ଼ି ଯେମିତି କେହି ନ ହୁଅ । ଦେଖୁଛ କେମିତି ଭିଡ଼ ଲାଗି ଗଲାଣି ।

ବଉଳ କହିଲା—ନାହିଁ ମଉସା, ଆପଣ ଆଗରେ ଚାଲନ୍ତୁ । ଆମେ ସବୁ ଆପଣଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଯିବୁ ଯେ—

ବାପା ଶଗଡ଼ିଆଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣକୁ ଆମ ପଛେ ପଛେ ଚାଲିବାକୁ କହିଲେ । ଆଉ ଜଣକ ଗାଡ଼ି, ବଳଦ ଜିନିସପତ୍ର ସବୁ ଜଗି ରହିଲା ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବଡ଼ ଆଗ୍ରହରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ବାପାଙ୍କ ପଛରେ ଭିଡ଼ ଭିତରେ ଖୁବ୍ ସାବଧାନତାର ସହିତ ବାଟ ଚାଲୁଥାଉ । ନୂଆବୋଉ ଚାଲିଛନ୍ତି ମୋ କରେ ଭରି ।

ଦୋକାନ ବଜାର ଦିଶୁଥାଏ । କାଚ, ଅରସି, ପାନିଆ, ସ୍ନୋ, ପାଉଡ଼ର, ସାବୁନ, ଅତର, ଅଳତାଶିଶି ଦେଖି ଲୋଭ ହେଉଥାଏ କିଣିବାକୁ ।

ବାପା କହିଲେ—ଆସ, ଆଗେ ମେଢ଼ ଗୁଡିକ ଦେଖି ଆସିବା । ଗାଧୁଆ ପାଧୁଆ ସାରି ଶିବ ଦର୍ଶନ କରିବା । ତା ପରେ ଯେ ଯାହା ଘେନିଛି କିଣାକିଣି କରିବା ।

ସମସ୍ତେ ତହିଁରେ ରାଜି ହେଲୁ ।

କାର୍ତ୍ତିକେଶ୍ୱର ମେଢ଼, କି ସୁନ୍ଦର ଗଢ଼ଣି । କଟକ କାରିଗର ଗଢ଼ିଛନ୍ତି ବୋଲି ବାପାଙ୍କ ଠୁଁ ଶୁଣିଲୁ ।

ଆଉ ଯାଇ ହେଲା ନାହିଁ ଆଗକୁ । ପାଦ ପକେଇବାକୁ ଆଉ କେଉଁଠି ଟିକିଏ ଜାଗା ନାହିଁ । ଖୁବ୍ ଭିଡ଼ ହେଇ ଗଲାଣି ।

ବାପା କହିଲେ—ପଛକୁ ଫେରି ଚାଲ । ଆଉ ଯାଇ ହବ ନାହିଁ । ଗାଞ୍ଜ ଖେଲ, ବନେଠି ଖେଲ ଚାଲିଛି । ମେଢ଼ ଯିବା ଆଗ ପଛ ନେଇ ଲୋକଙ୍କ ଭିତରେ କଳିକଜିଆ ଲାଗି ଗଲାଣି ।

ବୋଉ କହିଲା—କୁନିବୋଉ ଅପା, ଝିଅଙ୍କୁ ଟିକିଏ ନଜର ରଖିଥା । ମିଶିପ ଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ଅନେଇଛ ତ । ଯାଙ୍କ ଘରେ ଝିଅ ବୋହୂ ଅଛନ୍ତି ନା ନାହିଁ ?

କୁନି ବୋଉ ବଡ଼ମା କହିଲା—ଚାଲନ୍ତି ସାନ ବୋହୂ, ଏ ଭିଡ ଭିତରକୁ ପଶିବା ଆମର ଆଗେ ପୂରା ଭୁଲ୍ ହେଇଛି ।

ବୋଉ କହିଲା—କିଏ ଜାଣିଥିଲା ଏତେ ଭିଡ଼ ହେବ ବୋଲି । ଖାସ୍ ଏଇଥିପାଇଁ ଟିକୋଉ ଯାନାତୀର୍ଥକୁ ଆସିବାକୁ ମୁଁ ମନ କରେଁ,

http://oaob.nitrkl.ac.in

ନାହିଁ । ଏଇ ବଜାର ଲମ୍ପଟଙ୍କର ଏମିତିକା ଫ୍ରେଞ୍ଚକାମି ଧୁଆଁର ଆସ୍ର, ଚଞ୍ଚଳ ଏଠୁଁ ପଳାଇଯିବା କେମିତି ।

ବାପା ଚଞ୍ଚଳ ଭିଡ଼ ଭିତରୁ ଆମକୁ ବାହାର କରି ଆଣିଲେ । ଠେଙ୍ଗାବାଡ଼ି ଧରାଧରି ହେଲେଣି, ଗୁଣ୍ଡା ଶ୍ରେଣୀର ଲୋକ ଗୁଡ଼ାକ । ଦେହରେ ଯେମିତି ଆମର ପୋଷେ ରକତ ନାହିଁ । ସେହି ଠେଲା-ପେଲା ଭିତରେ ଜୀବନ ନେଇ ସଭିଏଁ ଅନେ ଗାଡ଼ି ଭିତରକୁ ପଳାଇ ଆସିଲୁ ।

ବାପା ଝାଳନାଳ ଅଣ୍ଟିଏ ହୋଇ ପଚାରିଲେ—ସମସ୍ତେ ଆସିଲତ ?

ବୋଉ ଘୁରିରୁ ଅତଡ଼ା ଖସି ପଡ଼ିଲା । ଘୁନିଆ ହୋଇ କାନ୍ଦି-ପକାଇଲା—ଇଲେ ମୋ ଟୁଅ କାହିଁ ?

ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ମୁଁ ଖୋଜି ପକାଇଲି ବଉଳକୁ । କହିଲି—ବାପା, ବଉଳ କାହିଁ ?

ବାପା ଦୁଃଖରେ ବିବ୍ରତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । କହିଲେ—ସତେ ତିଳ କୁଆଡେ ଗଲା ?

ଅଧା ପାଗଳ ପରି 'ତିଳ, ତିଳ ଡ଼ାକି ଭିଡ଼ ଭିତରେ ପୁଣି ପେଷି ପଶିଗଲେ । ଜୀବନ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଯେମିତି ମମତା ନାହିଁ । ଖଗଡ଼ଆଠା ବାପାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଦଉଡ଼ି ଦଉଡ଼ି ବଉଳକୁ ଖୋଜିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ।

ନାଲିପଗଡ଼ିଆ ସିପାହୀ ଗୁଡ଼ାଙ୍କ ମେଳଣି ଭିତରେ ମେଳା ମେଳା ହେଉଛନ୍ତି । ବାପା କୁଆଡ଼େ ସେ ଭିଡ଼ ଭିତରେ ହଜି ଗଲେଣି ଆଉ ଦେଖାଉ ନାହାନ୍ତି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଗାଁଡ଼ି ପାଖରେ କାଠ ପିଟୁଲା ପରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲୁ । ସଭିଙ୍କ ଆଖିରୁ ଲୁହ ଠକ୍ ଠକ ହୋଇ ଗଡ଼ି ପଡ଼ୁଛି । ଖିଆ ପିଆ, ଗାଧୁଆ କଥା ସମସ୍ତେ କୁଆଡ଼େ ପାସୋରି ପକେଇଲେଣି ।

ବୋଉ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି କହିଲା—ପର ପିଲାକୁ କାହିଁକି ମୁଁ ସାଙ୍ଗରେ ଆଣି ମଲି । କାହିଁକି ଆସିବାକୁ ମନ କଲି, ମୋ ମୁହଁରେ ନିଆଁ ଲାଗିଲା ।

କୁନି ବୋଉ ବଡମାଉ ସେହି ଚିନ୍ତା, କହିଲା—ମୁଁ ମୋଟେ ଘରୁ ଗୋଡ଼ କାଢୁ ନ ଥିଲି । ଏ ଟୋକା ପାଇଁ ଆଜି ସିନା ମୁଁ ବଦ୍‌ନାମ ମୁଣ୍ଡାଇଲି ।

ନୂଆବୋହୂ କହିଲେ—ସେ ମୋ ହାତଧରି ବାଟ ଚାଲୁଥିଲେ, କାହିଁକି ମୁଁ ହାତଛାଡ଼ି ମଲି ।

କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ବସନ୍ତର ଆଖି ଦୁଇଟା ଫୁଲି ଗଲାଣି । କହିଲା—ତା' ବୋଉ ତାକୁ ମୋଟେ ପଠଉ ନ ଥିଲା । ମୁଁ ତାକୁ ଜିଗର କଲାରୁ ସେ ତାକୁ ସାଥିରେ ପଠାଇଲା ।

'ବଉଳ, ବଉଳ' ଡାକି କେତେ ମୁଁ ଦୁଃଖରେ କାନ୍ଦି ପକାଇଲି । ବୋଉ ପଣତ କାନିରେ ଲୁହ ପୋଛୁ ଦେଉଥାଏ ।

ଥକାମରା ହୋଇ ସଭିଏଁ ବସି ପଡ଼ିଲୁ ଗଛ ପାଖରେ । କି ଦୁର୍ଯୋଗ ! ଭାଗ୍ୟରେ ପୁଣି ଏଇ ଅପକୀର୍ତ୍ତି ମୁଣ୍ଡେଇବାକୁ ଥିଲା ? ଯାତ୍ରାରୁ ଫେରି କ'ଣ କହି ତା' ବୋଉ ମନରେ ଆଶ୍ୱାସନା ଦେବୁ ?

କିଛି କ୍ଷଣ ପରେ ବାପା ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ । ମୁହଁଟି ତାଙ୍କର ଶୁଖି ଯାଇଛି । ବଉଳର ସନ୍ଧାନ ବୋଧହୁଏ ସେ ପାଇଲେ ନାହିଁ ।

ଶଗଡ଼ିଆ ବଗୁରି ସିଆଡ଼ୁ ମୁହଁ ଶୁଖେଇ ଫେରୁଛି ।

ବାପା ତା'ପରେ ଆମକୁ ବୁଝେଇ କହିଲେ—ସମସ୍ତେ ଏଇଠି ଧୀର ସୁସ୍ଥ ଭାବରେ ବସ । ପୋଲିସ ତାର ସନ୍ଧାନ ନେଉଛି । କେହି

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅ ନାହିଁ । ଝିଅଟା କୋଉଠି ବୋଧହୁଏ ବାଟବଣା ହୋଇ ରହି ଯାଇଛି ।

ବୋଉ କହିଲା—ପର ଝିଅ, ତା କଥା ଶୁଣିଲାବେଳୁ ମୋ ଗୋଡ଼ହାତ ଥରି ଆଉ ଚଳୁନାହିଁ । କୋଉ ଗୁଣ୍ଡା ହାତବୁଡରେ କାଳେ ପଡିଥିବ ।

କୁନି ବୋଉ ବଡ଼ମା କହିଲା—ଏତ ଭଉଣୀ, ଯାହା ପରବ କଥା । ସେ କଥା କିଏ ଏବେ କହିବ ?

ବାପା କହିଲେ—ତମେ ସମସ୍ତେ ଏଇଠି ଥାଅ । କେହି କୁଆଡ଼େ ଯିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ଝିଅର ଟେର୍ ନିଏ ।

ଗାଡ଼ିବାଲାଟି କହିଲା—ଚାଲନ୍ତୁ ବାବୁ, ଆଉ ଟିକିଏ କୁଆଡ଼େ ଯାଇଁ ଖୋଜି ଆସିବା । ଏ ମେଳା ମଉଛବକୁ ମାଇପଙ୍କୁ ଆଣିବା ବଡ଼ ବେକୁବ୍ ।

କହୁ କହୁ ସେ ବାପାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଚାଲିଗଲା । ଘଣ୍ଟାଏ ଗଲା ।

ମଣିଷ ମେଳା ମେଳା ଭିତରେ ଅଗପଛ ଅନାଇ ମନେ ମନେ ବାଉଳକୁ ମୁଁ ଖୋଜୁଛି, ଆଖି ପଡିଗଲା ମୋର ଗୋଟା ଠେଇଁ ।

ବାଉଳର ହାତଧରି ଭିଡ଼ ଭିତରୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଆସୁଛନ୍ତି ପରେଶ ଭାଇ । ଦେହରେ ଖାକି ପୋଷାକ ତାଙ୍କର, ଛାତି ପାଖରେ ମରା ହୋଇଛି କେଡ଼େ ସୁନ୍ଦର ବ୍ୟାଜ୍ । ଅଧ ଦୂରରୁ ତାଙ୍କ ମୁହଁ ଚିହ୍ନିଲି ।

ବୋଉକୁ ଚଞ୍ଚଳ ଦେଖାଇ ଦେଇ କହିଲି—ବୋଉ ଅନେଇ-ଲୁଣି ସିଏ ତେ କିଏ ?

ନୂଆ ବୋହୂ ପରିହାସରେ କହି ବସିଲେ—ଯେ ଯାହାର, ସେ ତାହାର ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଦୁଃଖରେ ଘୃତ ମୋର କରିତ ହେଲା ସତ କିନ୍ତୁ ବଉଳକୁ ଦେଖି ମୁଁ ଭାରି ଖୁସି ହେଲି ।

ବୋଉ ଆନନ୍ଦରେ କହିଲା—ସୁନା କଣ୍ଢେଇ ମୋର ଏଇଠି ମୁହଁ ଛପା ଦେଇ ରହିଥିଲା । ମୁଁ ମରି ଯାଏଣି, କୋଉଠି ଥିଲୁ, ମୋ ଝୁଅ ।

ବୋଉ ଅଗେ ବଉଳକୁ ସ୍ନେହରେ କୁଣ୍ଢାଇ ପକାଇ କେତେ କାନ୍ଦି ପକାଇଲା ।

ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଖିରେ ଆନନ୍ଦର ଲୁହ ଝରେ ।

ବୋଉ ପରେଶଭାଇଙ୍କର ଓଠ ଧରି ପକାଇ କହିଲା—ବାପାରେ ତୁ ଏ ଜୀବନ ଆଜି ରଖିଲୁ । କୋଉଠୁ ପାଇଲୁ ଏ ଧନମଣିକି । ମଉସାଙ୍କୁ ଯାଇଁ ଟିକିଏ ଦେଖ୍, ବାପା । ଅଧା ପାଗଳଙ୍କ ପରି ଏ ଯାତ୍ରା ଭିତରେ କୋଉଠି ଝିଅ'କୁ ଖୋଜି ବୁଲୁଛନ୍ତି ।

ପରେଶଭାଇ ଆଉ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ବିଳମ୍ବ ନ କରି କହିଲେ, ମାଉସୀ, ହଉ ତେବେ ମୁଁ ଆସୁଛି । ଆସିଲେ ମୁଁ ସବୁ କଥା କହିବି । ତମେ ଏଠୁଁ ସବୁ କୁଆଡ଼େ ଯିବ ନାହିଁ ମାଉସୀ । ମୁଁ ଅବିକା ଫେରି ଆସୁଛି । ବୋଉ, ଜମା ଡେରିକା ଆମ ଘରୁ ସଭିଏଁ ଆସିଛନ୍ତି ।

ବୋଉ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଆନନ୍ଦ ଗଦ୍ ଗଦ୍ ହୋଇ କହି ପକାଇଲା—କାହାନ୍ତି ସେମାନେ ?

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ଆଆ ମାଉସୀ, ସଭିଙ୍କର ଏଇଠି ଦେଖା ହବ । ଆଗେ ମଉସା ଆସି ଯାନ୍ତୁ ।

ପରେଶ ଭାଇ ତରତର ହୋଇ ବାପାଙ୍କୁ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ବାହାରିଗଲେ । ମୁଁ ବଉଳ ହାତଟିକୁ ଧରି ତା ମୁହଁକୁ ବଲ୍ ବଲ୍ କରି ଅନାଇ ରହିଥାଏ ।

ବଉଳର ଆଖି ଲୁହ ଛଳ ଛଳ ହୋଇ ଯାଉଥାଏ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବୋଉ କହି ପକାଇଲା—କୋଉଠି ଥିଲୁ ଲୋ ଝିଅ ! ତୁ ନ ଆସିଥିଲେ ତୋ ମା ଆଜ ଆମକୁ ରଖୁଥିଲା । କୋଉଠି ରହିଲୁ, କହିଲୁ ଟିକିଏ ?

ଶୁଣୁ ଶୁଣୁ ବସନ୍ତ ହସି ହସି ମୋ ବୋଉକୁ କହିଲା—ମାଉସୀ, ଭଲ ବୋଉ ମାଇଁ କଥା ଦୂରେ ଥାଉ ଏକା ରମେଶ ଭାଇଙ୍କି ପରି ବଳ ପାଇ ନ ଥାନ୍ତା ; କଟକରେ ପୁଲିସ୍ ଅଫିସର ନା ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କି ଆସି ବାନ୍ଧି ଥାନ୍ତେ । ଏ ଟୋକାର ସିନା ଅବକା ଆଖିରୁ ଠାରି ଶ୍ରାବଣ ଛୁଟିଛି, ନଇଲେ ଏ ପରି ସବୁଥିରେ ଅଣ୍ଟିଘା ଫକ ଫକ । ଏତେ ମଣିଷ ଆମେ ଥିଲୁ, କେହୁ ହଜିଲୁ ନାହିଁ, ଦେଖିଲ ପିଲାଟୁଆଙ୍କ ପରି ମାଇପୀହି କେମିତ ଯାହାଠାରେ ହଜୁଛି । ଯା'ଇ ପାଇଁ ଗୋଟା ଗାଁରର ଆଜି ଦୁର୍ନାମ ହେଲା ନା ।

ବଉଳ ତଳକୁ ମୁହଁ ପୋତି ଲୁହ ଗଡ଼ଉଥାଏ ।

ବୋଉ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦାବି ତାକୁ ସବୁ କଥା ପଚାରି ବସିଲା ।

ବଉଳ ବେଶୀ କିଛି କହି ପାରିଲା ନାହିଁ । ଖାଲି କହିଲା—ପରେଶବାବୁଙ୍କ ପାଇଁ ଆଜି ଏ ଜୀବନ ରହିଲା ।

ବଉଳକୁ ପଚାରିଲି— ତାଙ୍କ ଭେଟ ତୁ ପାଇଲୁ କେମିତ ?

ବଉଳ ନୀରବ ହୋଇ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥାଏ । ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭୟରେ ତାର ଛାତି ଧୁକୁ ଧୁକୁ ହେଉଛି ।

କଥା ପଡ଼ୁ ପଡ଼ୁ ବାପା, ପରେଶ ଭାଇ ଗାଁ ପିଲାଙ୍କ ସମସ୍ତେ ଏକ ସାଥିରେ ଫେରୁଥିଲେ । ଦୂରରୁ ତାଙ୍କର ତୁଣ୍ଡ ଶୁଭୁଥିଲା ।

ବାପା ତାଙ୍କୁ କହୁଥିଲେ—ସେ ଗୁଣ୍ଡାଟାକୁ ପୋଲିସ୍ ଜିମା କରି ଦେଇଛ ତ ପରେଶ, ?

ପରେଶ ଭାଇ ଉତ୍ତର ଦେଲେ—ଆମେ କ୍ୟାମ୍ପରେ ତାଙ୍କୁ କଲେଜ ପିଲା ଖୁବ୍ ଠାଟ୍ଙ୍କ ଚେଟ ଛନ୍ତି । ବଞ୍ଚିଥିବା ଯାକେ ସେ ଏ

http://oaob.nitrkl.ac.in

ମାଉ କଥା କେବେ ମନରୁ ପାଶୋରି ପାରିବ ନାହିଁ । ଅଭେଦ୍ର ଥରେ । ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେବ ବୋଲି କହି—ଅନ୍ୟ ଆଡେ ନେଇ ଯାଉଥିଲା, ଯୋଗକୁ, ସେଦିନ ଭଲକୁ ଅପଣଙ୍କ ଘରେ ଦେଖିଥିବା ଯୋଗୁ ଚିହ୍ନିବାରେ କିଛି ଅସୁବିଧା ହେଲା ନାହିଁ । ନୋହିଲେ ଅବସ୍ଥା ବଡ଼ ସାଙ୍ଘାତିକ ହୋଇଥାନ୍ତା ।

ବାପା ତହୁଁ ବିସ୍ମୟରେ କିଛି ସମୟ ତାଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ କହିଲେ—ପରେଶ, ବାସ୍ତବିକ୍ ତମକୁ ଧନ୍ୟବାଦ୍ ନ ଦେଇ ମୁଁ ରହି ପାରୁନି । ଦୀର୍ଘାୟୁ କରନ୍ତୁ ଭଗବାନ୍, ତମ ଦ୍ୱାରା ଏ ଦେଶରେ ଅଶେଷ କଲ୍ୟାଣ ହେବ ।

ବୋଉ ଏ କଥା ଶୁଣି ଦୁଃଖରେ ଗୋଟାଏ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ି କହିଲା, ଯାହା ହବାର ଥିଲା ତାହା ତ ହୋଇଗଲା । ଆଉ ସେଥିପାଇଁ ଏତେ ଚିନ୍ତାକରି ଲାଭ କ'ଣ । ମୋ ଭଉଣୀ ପରା ଆସିଛି, ଦି' ଭଉଣୀ ଯାକ ଟିକିଏ ଦେଖାଚାହିଁ ହୋଇ ଯିବୁନାହିଁ ?

ବାପା ତା'ପରେ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କି ପଚାରିଲେ—କ'ଣ ପରେଶ, ବୋଉ ତମର ଏ ଯାତ୍ରାକୁ ଆସିଛନ୍ତି ?

ମୁହଁରେ ମୃଦୁ ହସ ଫୁଟାଇ ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ଆଜ୍ଞା ହଁ, ବୋଉ, ଉମା ସମସ୍ତେ ଆମ ଘରୁ ଆସିଛନ୍ତି । ଟାଁ ମୁଣ୍ଡ ସ୍କୁଲ ଘରେ ରହିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କର ମୁଁ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରି ଦେଇଛି ।

ବାପା କହିଲେ—ହଉ,ଭଲକଥା । ଚୋଖଟାଟା କ'ଣ ଆଗରେ ଦଶୁଛି । ସଭିଏଁ ବେଗାବେଗି ଗାଧୁଆ ପାଧୁଆ ସାରି ଆଗେ ଶିବ ଦର୍ଶନ କରି ଅସନ୍ତୁ । ତା' ପର ଦେଖାଗୁହାଁ, କଥାବାର୍ତ୍ତା ଯାହାକିଛି ପଛେ ହେବେ ।

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ମାଉସୀ, ମୁଁ ପଛେ ଜନସମ୍ପର୍କ ଏଠି ଜଗି ବସୁଛି । ସମସ୍ତେ ଏକ ସାଥିରେ ଯାଇଁ ଗାଧୋଇ ଅସନ୍ତୁ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବାପା ତହିଁରେ ରାଜି ହେଲେ । ସମସ୍ତେ ଆଟରେ ବସିଥିବା ଦଳ ପୋଖରୀରେ ଯାଇଁ ବୁଡ଼ ପକେଇ ଆସିଲୁ । ପରେଶ ଭାଇ କଡ଼ା ପହରା ରଖିଥାନ୍ତି, ଆମ ଜିନିଷପତ୍ର ଉପରେ ।

ନୂଆ ବୋହୂ ତାଙ୍କୁ ଚାହିଁ ମୁର୍କି ମୁର୍କି ଭାରି ହସୁଥାନ୍ତି । ବାପା ନ ଥିଲେ ସେ ତାଙ୍କୁ ଆଖିଠା ପରିହାସରେ କେତେ କ'ଣ କହି ସାରନ୍ତେଣି ।

ବଉଳ ଟେରେଇ ଟେରେଇ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କୁ ଚାହିଁ ହସୁଛି । ତାର ହାତ ପରଶ ପାଇଛନ୍ତି ଆଜି ମୋର କଲେଜ ପଢୁଆ ପରେଶ ଭାଇ ।

ବାପା ଆଉ ବେଶୀ ସମୟ ଅପେକ୍ଷା କଲେ ନାହିଁ । କହିଲେ, ସମସ୍ତେ ଲୁଗାପଟା ପିନ୍ଧି ସାରିଲ, ଆସ ଆଗେ ଠାକୁର ଦର୍ଶନ କରି ଆସିବା । ପରେଶ, ଥାଅ ତମେ ଏଇଠି ?

ବୋଉ କହିଲା—ନାହିଁ, ସେ ଆମ ସାଙ୍ଗରେ ଆସୁ । ତମେ ଯୋଉ ହାଉଳିଆ ମଣିଷ, ଭିଡ ଭିତରେ କେବେ ନେଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତମ ଯୋଗୁ ତଳ ସିନା ଭିଡ଼ରେ କୁଆଡେ ହଜିଲା ।

ବାପା ଯାହାରେ ବୋଉକୁ କିଛି କହିଲେ ନାହିଁ । କହିଲେ, ହଉ, ପରେଶ ଆସିବ ।

ତା'ପରେ ଗାଡ଼ିଆଳ ଦୁହିଁଙ୍କୁ କହିଲେ—ଆଗରେ ତମେମାନେ ଠାକୁର ଦର୍ଶନ କରିବ ଆସ ।

ସମସ୍ତେ ତା'ପରେ ଯାଇଁ ଶିବ ମନ୍ଦିରରେ ମିଳିଲୁ । ସକାଳ ଓଳି ଭାରି ଭିଡ଼ । ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ହାତଟିକୁ ଧରି ଧରି ଭିଡ଼ ଭିତରେ ମୁଁ ଗୁଳିଥାଏ । ତା'ପରେ ଯାଇଁ ଶିବ ମନ୍ଦିର ଭିତରେ ପଶିଲୁ । ବଉଳ ଧରିଥାଏ ମୋ ଲୁଗା କାନିକି, କିନ୍ତୁ ମନରେ ତାର ଭାରି ରାଗ, ମୁହିଁଟାକୁ ତଳକୁ ଓହଳାଇ ଦେଇଛି । ଜଣଙ୍କ ପଛେ ଜଣେ ଯାଇ ଠାକୁର

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଦର୍ଶନ କଲୁ । ବାପା ପଛରେ ପଣ୍ଡାଙ୍କ ହାତରେ ଭୋଗ କଟାଇ ଆଣିଲେ ।

ଠାକୁରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶରେ ଯାଇଁ ମୁଣ୍ଡି ଆଟିଏ ମାରିଲି । ମନ ଭିତରେ କେତେ ଚିନ୍ତା ମୋର ଖେଳେଇ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ଭାବୁଛି, ମୋର ମନର ବେଦନା ସବୁ ସେହି ଠାରଙ୍କୁ ଜଣା । ପରେଶ ଭାଇ ମୋ ପାଖକୁ ଲାଗି ଠିଆ ହୋଇ ଥିଲେ । ତାଙ୍କୁ ଚାହିଁଲି, ସେ ନୀରବରେ ଆଖିବୁଜି ହାତଯୋଡି ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି, ମନେ ମନେ ଠାକୁରଙ୍କୁ କ'ଣ ଜଣାଉଛନ୍ତି ।

ମୋ ପରି ମୋ ସାଙ୍ଗ ବଉଳ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଚାହିଁ ଏକ ଧ୍ୟାନରେ କ'ଣ ମିନତି ଜଣାଉଛି । ମନେ ମନେ ଭାବିଲି, ଆଉ କ'ଣ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ କଥା ଯା' ମନରେ ଉଙ୍କିଲାଣି କି ? ତା' ନ ହେଲେ ଏତେ-ବେଳଯାକେ କ'ଣ ମନରେ ଚୁପ୍ ଚୁପ୍ କରି ମନାସୁଛି ?

ନୂଆ ବୋହୂ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡବତ ହେଉ ହେଉ ଆମ ଗଣ୍ଠିବନ୍ଧା ଦେଖି ବସନ୍ତକୁ ଚୁପ୍‌ରେ ଚିମୁଟୁ ଥିଲେ । ଏତେ ସ୍ନେହଶୀଳ ହୃଦୟା ମଣିଷ ସେ, ଏତେ ମଣିଷ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଆଖିଠାର ମାରୁଥିଲେ । ପରେଶଭାଇ କାହୁଁ ବୁଝିଛନ୍ତି ଏ ସବୁ ଗୋପନ ରହସ୍ୟ । ନୂଆ ବୋହୂଙ୍କ ଆଡ଼େ ଅନାଇ ମନେ ମନେ ସେ ଭାରି ହସୁଥିଲେ ।

ବଡ଼ ପଣ୍ଡା ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ହାତକୁ ପାଦୁକ ଦେଲା, ଭୋଗବାଗ କାମ ସରିଲା । ଦକ୍ଷିଣା ଦେଇ ସମସ୍ତେ ମନ୍ଦିରରୁ ଫେରିଲୁ ।

ଯିଏ ଯାହା ଭାବନ୍ତୁ ପଛେ, ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ହାତ ଲୋକ ଗହଳି ଭିତରେ ମୁଁ ଧରି ଧରି ବୁଲିଛି । ଏଥିରେ କାହାର କିଛି ସନ୍ଦେହ କରିବାର କାରଣ ନାହିଁ, କାହିଁକି ନା ସଂସାରକୁ ସେ ମୋର ମାଉସୀ ପୁଅ ଭାଇ । ଏ କଥା ଜନ ଜଗତରେ କାହାକୁ ବା ଅଛପା ଅଛି ?

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଏ ସବୁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଦୁନିଆ ଆଖିରେ ଅନ୍ଧ ପୁଟୁଳି ବାନ୍ଧିବାକୁ ହୁଏ । କେହୁ କାହାରିକୁ ସନ୍ଦେହ କରିବା ପାଇଁ ବାଟ ପାଏ ନାହିଁ । ଫଳରେ ନୂଆ ଭବିଷ୍ୟତର ନୂଆ ଆଲୁଅ ଝିଲମିଲି ଦିଶାଇ ଚହଟି ଯାଏ ସବୁଜ ଜୀବନର ରଙ୍ଗ ଆଣିଦେଲେ । ପ୍ରଣୟୀ ପ୍ରଣୟିନୀ ଆନନ୍ଦରେ ବିଭୋର ହୋଇ ପଡନ୍ତି । ନୂଆ ପ୍ରଣୟ ଅଙ୍କୁରଟି ଯେତେବେଳେ ଦୁନିଆରେ ବିରାଟ ଦ୍ରୁମ ହୋଇ ଛିଡ଼ା ହୋଇଯାଏ ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଚେତା ଭାଙ୍ଗେ । ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସମାଜ-ପାଚିରି ସେତେବେଳେ ଧୂଳିସାତ୍ ହୋଇ ମାଟିରେ ମିଶିଯାଏ ।

ଆଜିକାଲି ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଏମିତି ଅସୁମାରି ଘଟଣା ଘଟି ଯାଉଛି । ଆଖିଖୋଲି ନଜର ପକାଇଲେ ସଭିଙ୍କ ଆଖିକି ଜକ୍‌ଜକ୍ ଦିଶିବ ନର୍କପୁରି, ପାପ ତା'ପର ଲୀଳାକ୍ଷେତ୍ର । ଆଖି ବୁଜି ଦେଲେ ସବୁ ପୁଣ୍ୟ, ନୂଆ ଯୁଗର ଆଦର୍ଶ ସଂସ୍କାର । ଯେଉଁଥିରେ ଭାବିବାର ବିଷୟ କିଛି ନାହିଁ ।

ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ହାତ ଧରି ବାଟ ଚାଲିଲାବେଳେ ଦେହ ମୋର କାହିଁକି ଶୀତେଇ ପଡୁଥିଲା । ଅଭିଆଡ଼ୀ ପୁରୁଷଙ୍କର ହାତଛୁଆଁ ପରଶ ଅନୁଭବ କରିବା ଏଇ ମୋର ପହିଲି ଅଭ୍ୟାସ । ଲୁଚିତଲେ ଗୋପନ ପୁଲକ ଅନୁଭବ କରିବା ଏଇ ମୋର ନୂଆ ଦିବସ ।

କେହୁ କା'ହାରିକୁ କିଛି କହିବାକୁ ସୁବିଧା ପାଉନାହୁଁ । ଖାଲି ଗୋପନରେ ମୁଁ ଯାହା ଅନୁଭବ କରୁଛି ମଧୁର ପରଶ, ଅକୁହା ମଧୁର ଅନୁଭୂତି, ବେଳକୁବେଳ ଘନଘନ ସ୍ପନ୍ଦନ ଉଠୁଛି, ଦେହ ଥରୁଛି । ତଥାପି କାହିଁକି ହାତ ଭିତରୁ ମୋ ହାତଟିକୁ ଛଡ଼ାଇ ଆଣିବା ପାଇଁ ମନ ଯମା ହେଉ ନାହିଁ । ଖେଳି ଯାଉଛି ମୋ ଦେହସାରା ଆନନ୍ଦର ଶିହରଣ । ଗୋପନ ଭାବର ମୃଦୁ ଶିତ୍କାର ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ନୂଆବୋହୂ, ବସନ୍ତ, କୁନି ସମସ୍ତେ ମନେ ମନେ ହସିଲେଣି । ବଉଳ ମୁହଁରୁ ମୋର ହସ ମଉଳି ଯାଇଛି ।

ଖଣ୍ଡେ ଦୂରରେ ଠିଆ ହୋଇ ବୋଉକୁ ପରେଶ ଭାଇ କହୁଥିଲେ— ମାଉସୀ, ଦେଖିଲଣି ମୋ ବୋଉକୁ ।

ବୋଉ ଆନନ୍ଦରେ କହିଲା—କାହାନ୍ତି ସେମାନେ ?

ମାଉସୀ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କି ଦେଖି ଆମର ଆଡେ଼ ମୁହାଁଇଲେ । ପରେଶ ଭାଇଙ୍କୁ ଦେଖି କହିଲେ—କୁଆଡେ଼ ବୁଲୁଛୁ ଏତେବେଳ ଯାଏ, ମନ୍ଦିରକୁ ଟିକିଏ ବୁଲେଇ ଆଣିବୁ ବୋଲି ମୁଁ ତ ଆସି ବୁଲୁଛୁ !

ବୋଉ ଆଡେ଼ ମାଉସୀଙ୍କର ନଜର ପଡ଼ି ନ ଥିଲା । ପରେଶ ଭାଇ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କହି ପକାଇଲେ—ବୋଉ, ଦେଖିଲଣି କିଏ ଏମାନେ ?

ହାତ ଛାଡ଼ିଦେଲି ପରେଶ ଭାଇଙ୍କର ।

ମାଉସୀ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବୋଉକୁ କୁଣ୍ଢାଇ ପକାଇ କାନ୍ଦି ପକାଇଲେ କହିଲେ—ମିନି, ତତେ ଆଉ ଜୀବନରେ ଦେଖିବି ବୋଲି ଆଶା କରି ନ ଥିଲି । ପନ୍ଦର ବରଷ ତଳେ ତୋ ସହିତ ଯେତିକି ଦେଖା ହୋଇଥିଲା । ସେତିକି । ବାପ ଘରେ ତ ସବୁତ ମରିହଜି ଗଲେ, ଆଉ କୋଉ ଡେ଼ଙ୍ଗାଭାଇ କମାଇଛି ଯେ ତୋଲିରେ ଆମକୁ ନେଇ ଟିକେ ଆଦର କରିବ ।

ବୋଉ ବି ମାଉସୀଙ୍କି ସ୍ନେହରେ କୁଣ୍ଢାଇ ପକାଇ କାନ୍ଦି ପକାଇଲା ।

ପରେଶ ଭାଇ ଭାରି ଚିଡ଼ି ଉଠିଲେ, କହିଲେ—ଧନ୍ୟ ହେଉଛ ଏ ମାଉସୀ ଜାତିଙ୍କି । ରାସ୍ତା, ଘାଟ, ଯାନବାହାନ ଏମାନଙ୍କର କିଛି ବିଚାର ନାହିଁ । ବାଟ ମଝିରେ ଏ ବେପାର କାହିଁକି ? ଚାଲ, ସମସ୍ତେ ସ୍କୁଲ

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଘରକୁ । ଏ ବାଟେ ବାରଲୋକ ପଶ ଯା' ଅସ କରୁଛନ୍ତି ? କ'ଣ ଲୋକେ କହିବେ କହିଲ ?

ବାପା ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ କଥାରେ ଜୁଆ ଦେଲେ । ସମସ୍ତେ ତୁନିତାନ୍ ହୋଇ ରହିଲେ ।

ବାଟ ଚାଲୁଛନ୍ତି ସଭିଏଁ । କାନୁ ବୋଉ ମାଉସୀଙ୍କର ପେଟ ଭିତରେ କୋହ ଊଣା ପଡୁ ନାହିଁ । ଦୀର୍ଘ ପନ୍ଦର ବରଷ ପରେ ଦି' ଭଉଣୀଙ୍କର ଏକାଠି ଦେଖାଚାହାଁ, ଏକା ମା ପେଟର ଦି' ଝିଅ । ମନ ଆପେ ଅପେ ସ୍ନେହ ସବ୍‌ଟରେ ନରମି ଉଠୁଛି ।

ଆମେ ଚାଲୁଛୁ ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ । ଚାଲି ଚାଲି ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆସି ସ୍କୁଲ୍ ଘରଟି ମିଳିଲୁ ।

ଉମା, ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ସାନ ଭଉଣୀ । ମତେ ଅନାଇ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କି କହିଲା—ଭାଇ, ଇଏ କିଏ କି ?

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ତା' ମୁହଁକୁ ଭଲ କରି ଚିହ୍ନିଲୁନି ? ଉମା କହିଲା—କିଏ କହୁନା ?

ନୂଆବୋହୂ ହସି ହସି କହିଲେ—ଭାଇଙ୍କି ତମର ପଚାରିବା ଅପେକ୍ଷା ମତେ ପଚାର ? ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଭଲଭାବେ ଚିହ୍ନାଇ ଦେବି ।

ଉମା ଟିକିଏ ଅପ୍ରତିଭ ହୋଇ କହିଲା—କିଏ କହୁନା ?

ନୂଆବୋହୂ ତୁନି ତୁନି କହିଲେ—ଇଏ ପରା ତମର ନୂଆ ଭାଉଜ । କଣ ପସନ୍ଦ ହଉନି ?

ବାପା ଟିକ୍ ପଛରେ ଥିଲେ । ପରେଶଭାଇ ମୋ ପାଖରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିଲେ । ଲାଜକୁଳିଲତା ପରି ଭାବ ସରମି ଗଲେ ।

ବୋଉର ଦୁଃଖିଲା ମନ ଉପରେ ଟିକିଏ ସରସତା ଦେଖା ଦେଇଥିଲା । କହିଲା—ଏ ତୋହରି କଥା ଆଉ ହବ ନାହିଁ । ତୋ ପୁଅଝିଅଙ୍କୁ ଏକାଠି ବାହା କରିଦେବୁ ଯେ ଘର ଝିଅ ଘରେ ବୋହୂ ହବ, ଆଉ ପର ଘରକୁ କାହିଁକି ପଠାଇବୁ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ହସି ହସ ନୂଆଁବୋହୂ କହିଲେ—ଖୁଡ଼ୀ, ମୁଁ ଯାହା କହୁଛି ନାକର କହୁନାହିଁ ମ, ଦେଖିଲ ଯୁଁଙ୍କ ଦେହେବାକୁ ତାଙ୍କ ଦେହେବା କେମିତି ସୁନ୍ଦର ମାନୁଛି । ସାକ୍ଷାତ୍ ତ ରାମ ସୀତା ।

ମାଉସୀ ବୋଉକୁ ପଚାରିଲେ—ଏ ବୋହୂଟି କିଏ କି ?

ବୋଉ ମାଉସୀଙ୍କି ନୂଆଁବୋଉଙ୍କୁ ଚିହ୍ନାଇ ଦେଇ କହିଲା—ଇଏ ପରା ମୋ ପୁତୁରା ବୋହୂ ।

ମାଉସୀ ନୂଆବୋହୂଙ୍କୁ ଆଉଁସିଲେ । କହିଲେ ପୁଅ ଝିଅ କଅଣ ?

ବୋଉ କହିଲା—ପୁଅ ଝିଅ ଯୋଡ଼ିଏ । ମାମୁଁଘରେ ରହି ତେଣେ ଭଟିଆ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି ।

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ବୋଉ, ତମେ ସବୁ ଥା' । ମୁଁ କ୍ୟାମ୍ପକୁ ବାହାରିଲି । କଲେଜ ପିଲାଏ ମତେ ଖୋଜୁଥିବେ ।

ନୂଆଁବୋହୂ ପରିହାସରେ କହିଲେ—ଆଉ ଯୁଁଙ୍କୁ କ୍ୟାମ୍ପକୁ ନେଇ ଯାଉନା ? ଦରକାର ବେଳେ କର୍ମକୁ ଆସିବେ ।

ମୁଁ ନୂଆବୋହୂଙ୍କୁ କେଳେଇ କୁଟେଇ ପକାଇଲି । କହିଲି—ଏତେ ବେହେଲ ମଣିଷ !

ଉମା କହିଲା—ଭାଇ, କାଲି ଅପାକୁ ଆମ ଘରକୁ ନିଅନ୍ତେ, ଆମ ଘରକୁ ସେ ମୋଟେ ଯାଇନି ।

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ନଇନୁ ! ମୁଁ କଣ ତାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ନାହିଁ କରୁଛି ।

ମୁଁ ତା ପରେ ବୋଉ ମୁହଁକୁ ଅନାଇଲି । ବୋଉ କହିଲା—ଏ ଯାଆଁଠାରୁ କାହିଁକି ତାକୁ ନବୁ । ଭାଇ ବାହାଘର ହେଉ, ତାକୁ ପଠେଇ ଦେଇଯିବ । ମା ସେଠି ପନ୍ଦରଦିନ ସେଠି ତମ ଘରେ ରହି ପାରିବ । ନୂଆ ଭାଉଜର ମୁହଁ ଦେଖିବ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ମାଉସୀ ବାଧା ଦେଇ କହିଲା—ତୁ ମନା କାହିଁକି କରୁଛୁ ମିନା ? ନୀଳ କଣ ମୋର ଝିଅ ନୁହେଁ କିଲୋ ? ତୁ ଆଙ୍କର ଯେତେ-ବେଳେ ତା'ଠି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଅଛି, ତୁ ସେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଆଉ ଭାଙ୍ଗି ଦେ'ନା ।

ବାପା ଏଥିଭିତରେ ଆସି ସବୁକଥା ଶୁଣୁଥିଲେ ।

ପରେଶଭାଇ କହିଲେ—ମଉସା, ନୀଳକୁ ବୋଉ ଆମ ଘରକୁ ନେଇ ଯାଉଛି । ଦି' ଗୁଡ଼ିମାସ ରହି ପୁଣି ଫେରିବ ପଛେ ।

ବାପା ଟିକିଏ ହସିଦେଇ କହିଲେ—ଦେଖିଛ ତ ବାପା, ଆମର କେମିତିକା ଏକାଠିଆ ଘର । ଯିବ ପଛେ ଯାଉ, ମୁଁ ନାହିଁ କରୁନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମାସେ ଦୁଇ ମାସ ରଖି ଗାଁରେ ଆମର ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଆସିବ । ବୁଢ଼ା ମଣିଷ, ଏତେ ବାଟ ମୁଁ ଯାଇ ଅସି ପାରିବି ନାହିଁ ।

ବୋଉ ଲଜ୍ଜ ଲଜ୍ଜ ହୋଇ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କି କହିଲା—ମଉସାଙ୍କୁ କହ; ଯେମିତି ଶାଳଗାଁ ସିଂହ । ଦୂରବାଟ ହେଲା, ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ ସବୁ କାଟି ଦେଲେ । ହଁ ଯେତେବେଳେ ଭିନ ବନ୍ଧୁରେ ବନ୍ଧୁ, ଗରିବଘର, ତାଙ୍କ ପାଦ ଆଉ କାହିଁକି ପଡ଼ିବ ଆମ ଘରେ ।

ବାପା ହସି ହସି କହିଲେ—ଦୁନିଆରେ ବଡ଼ ଲୋକ କିଏ ଅଛି ? ସମସ୍ତେ ଗରିବ । ସବୁବେଳେ କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟସ୍ତ ଯୋଗୁଁ ବନ୍ଧୁ-ବାନ୍ଧବଙ୍କ ଘରଆଡ଼େ ଯିବାପାଇଁ ସମୟ ଟିକିଏ ପାଏ ନାହିଁ । ହଉ ମାନମାନ୍ଦ କହିଲଣି ଯେତେବେଳେ, ଏଥର ନିଶ୍ଚୟ ଯିବ ।

ନୂଆବୋହୂ ମତେ ଚୁପ୍ ଚୁପ୍ କହିଲେ—ଯାଉଛ ନୀଳ ! ମତେ ମନେ ରଖିଥିବ । ସବୁଦିନ ପରି ଯେମିତି ସିଧାଡ଼େ ବସାବାନ୍ଧି ନ ରୁହ ।

ବାପା, ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ସହିତ କଣ କଥା ହଉଥାନ୍ତି । ମୁଁ ନୂଆ-ବୋହୂଙ୍କୁ ପରିହାସରେ ଗାଲି ଚିମୁଟୁ ଥାଏ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଉମା କହିଲା—ନୂଆବୋହୂ, ଗାଳି ଅପା ଯେବେ ଆମର ଭଉଣୀ ନ ହୋଇଥାନ୍ତା ମୁଁ କଣ ସତରେ ତାକୁ ମୋର ଭାଉଜ କରନ୍ତି ନାହିଁକି ?'

ବସନ୍ତ ମୁହଁରେ ଲୁଗାଦେଇ ଫେଁ ଫେଁ ହୋଇ ହସିଲା । ନୂଆ ବୋହୂ କହିଲେ—ଅବିକା ଭାଉଜ କରୁନା ? ତହିଁରେ ଛତି ଅଛି କଣ ? ଉମା ଭାରି ହସୁଥାଏ ।

ବଉଳର ମୁଁ ଶହେ ଷାଠିଏ ଖାଇଛି କି କଅଣ କିଛି ଆମ କଥାରେ ସେ ତୁଣ୍ଡ ଫିଟାଉ ନାହିଁ । ପଠେଇଣ ଭାଇଙ୍କି ସେ କଣେଇ କଣେଇ ଚାହୁଁଛି ।

ନୂଆବୋହୂ ଭାରି ଡ଼ବ ଡ଼ବ । ବଉଳକୁ କହିଲେ—ତମେ ଆଉ କାହିଁକି ମୁହଁ ଫଟେଇଛ, ତମ ଅଧିକାର ତାଙ୍କ ହାତକୁ ଗଲାଣି ।

ବଉଳ ନୂଆବୋହୂଙ୍କ ଉପରେ ଭାରି ଚିଡ଼ିଲା । ପଠେଇଣଭାଇ ଚାହିଁ ଥାନ୍ତି ବଉଳ ଆଡ଼େ ।

ତା'ପରେ ସେ କହିଲେ—ବେଳାବେଳ ପରା ସମସ୍ତେ ଗାଁକୁ ଯିବ ? ଗାଉଁଆଳ ସବୁ ଖାଇଲେଣି କି ନାହିଁ ? ଭୋଗରାଗ ଯାହା ସବୁ କରିଥିଲ, ଏଇଟି ଆଗେ ଖିଆ ପିଆ କରନ୍ତଉ ।

ମାଉସୀ କହିଲା—ହଉ ମୁଁ ଦଉଛି । ମଉସା, ତୁ ଆଗେ ବସିଲ ?

ବୋଉ କହିଲା—ଏ ଭୋଗକୁ ବି ସେଥିରେ ମିଶାଇ ଦିଅ ।

ମାଉସୀ ନାହିଁ, ନାହିଁ, କରୁଥିଲା । ବୋଉ କିନ୍ତୁ ମାନିଲା ନାହିଁ ତା'କଥା । ଆଗେ ବାପାଙ୍କୁ ପଠେଇଣ ଭାଇଙ୍କୁ ଦେଇ ବସିଲା ।

ବାପା କହିଲେ—ଆମକୁ କଣ ଆଗେ ଦେଉଛ, ଆଗେ ସେ ଗାଉଁଆଳମାନଙ୍କୁ ଦେଇ ଦିଅ । ସଦାରେ ଅପେକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ସେମାନେ । ସେମାନେ ମୂଲିଆ ମଜୁରିଆ ହେଲେ ବି ଆମର ପରି ତାଙ୍କର ଜୀବନ

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଅଛୁ । ତା'ପରେ ସେମାନେ ସବୁବେଳେ ନିନ୍ଦା ପ୍ରଶଂସା ଲୋକଙ୍କର ଗାଇ ବୁଲନ୍ତି ।

ପରେଶ ଭାଇ ବାପାଙ୍କଠୁ କଥା ଶୁଣୁ ଶୁଣୁ ଭୋଗ ନେଇ ଆଗେ ଗାଡ଼ିଆଳମାନଙ୍କୁ ଦେଇ ଆସିଲେ । ତା'ପରେ ଦୁହେଁ ଗୋଟିଏ ପଙ୍‌ଗରେ ବସିଲେ ।

ଆମେ ସବୁ ସେଇଠି ଏକାଠି ବସି ଭୋଗ ପାଇଲୁ ।

ତା'ପର । ପରେଶ ଭାଇ କ୍ୟାମ୍ପକୁ ବାହାରଗଲେ । ସାଢ଼େ ଚାରିଟା ପୂର୍ବରୁ ଆମକୁ ସବୁ ଗାଁକୁ ନେଇଯିବେ ବୋଲି ମାଉସୀଙ୍କି ବାରବାର କରି କହିଗଲେ ।

ଘଡ଼ିକ ପରେ ବାପା କହିଲେ—ନୀଳ ତା'ହେଲେ ଉଠୁ । ଆସ ଆମେମାନେ ବାହାରି ଯିବା । ସକାଳ ସକାଳ ଗାଡ଼ି ଫାନ୍ଧି ଦେଲେ ବାଟରେ ଆମକୁ ଅସୁବିଧା କିଛି ହବ ନାହିଁ । ବଣ ଜଙ୍ଗଲ ବାଟ, ଛୁଆ ପିଲା ସାଙ୍ଗରେ ଅଛନ୍ତି, ଆଉ ଗାଡ଼ିଆଳଙ୍କୁ ପୁଣି ସେଥିରେ ଅନ୍ଧାର କଣା, ବାଟ ନ ଦିଶିଲେ ଅନ୍ଧାରରେ ବାଟ ଦରାଣ୍ଡି ହେଉଥିବ ।

ବୋଉ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ କହିଲା—ନାହିଁ ଚାଲ । ଘର ଦୁଆର ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଆସିଛୁ । ବୁଢ଼ାଟା କେତେଣି ହଇରାଣ ହେଉଥିବ । ଗୋରୁ-ଗାଈ ଧନ୍ଦା ବୁଝିବ ନା କେତେଣି ବାଡ଼ି ଘର ଦେଖାଦେଖି କରିବ ।

ମାଉସୀ ଆଉ କିଛି କହିଲେ ନାହିଁ । ତା'ପରେ ସମସ୍ତେ ଯିବା ପାଇଁ ଛିଡ଼ା ହେଲେ ।

ମୁଁ ଅନେଇଛି, ବୋଉ କୋଉ ଆଡ଼ିଁରେ ବାପାଙ୍କୁ ଠାରି ଦେଲା ।

ବାପା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପକେଟରୁ ପାଞ୍ଚଟଙ୍କା ବାହାରି କରି ଯାତ୍ରା ଖରଚ ଉମା ହାତରେ ଧରାଇ ଦେଲେ ।

ଉମା ଭାରି କାଣିସିଆଣୀ । ଆଗରୁ ଖସି ପଳାଇ ଯାଉଥିଲା ଆମ ପାଖରୁ । ବାପା ବାଧ୍ୟ କଲାରୁ ପୁଣି ମନକୁମନ କରି ପାଞ୍ଚ ଟଙ୍କା ଶେଷକୁ ଧରିଲା ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଗଲବେଳେ ନୂଆ ବୋଉ, ବସନ୍ତ, ବଉଳ ହେବିକା ମାଉସିଙ୍କି ଦାଣ୍ଡବତ ହେଲେ । ଉମା ମୋ ବୋଉ, ବାପାଙ୍କୁ ଦାଣ୍ଡବତ ହେଲା ।

ମାଉସୀ ବୋଉର ବେକ ଧରି କେତେ କାନ୍ଦିଲା । ବୋଉର ପେଟ ଭିତରୁ ଏତେ ଦୟା ଉଠିଲା ଯେ ସେ କଇଁ କଇଁ ହେଉଥାଏ ।

ଧନ୍ୟ ଏ ମାୟା ସଂସାର ! ରକ୍ତ ମାଂସର ଦେହ କେବେ ସମ୍ଭାଳି ହେଇ ରହି ପାରେ ନାହିଁ ।

ତା ପରେ ସମସ୍ତେ ବିଦା ହେଇଗଲେ । ବଉଳ ମୋର ଏତେ ସାଙ୍ଗ ହେଇ ଗଲବେଳେ ମୋତେ କଥା ପଦେ କହିଲା ନାହିଁ । ଏତେ ଅକାଠ ସେ କାହିଁକି ହେଲା କେଜାଣି ।

ସ୍କୁଲ୍ ଘର ଭିତରେ ପଡ଼ିଥିବା ଛୋଟ ସତରଞ୍ଜି ଖଣ୍ଡିକ ଉପରେ ବସି ଉମା ସାଙ୍ଗରେ ମୁଁ ଦୁଃଖ ସୁଖ ହେଲି । ମାଉସୀ ବରଣ୍ଡା ଉପରେ ଠିଆ ହୋଇ ବୋଉର ଯିବା ବାଟକୁ ଲୁହ ଛଳ ଛଳ ଆଖିରେ ଅନାଇ ଏକ ଲୟରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥାଏ ।

ଏତେ ବଡ଼ ସଂସାରଟା ଖାଲି ମାୟାରେ ଛନ୍ଦା ହେଇଛି । ଆଖି ବୁଜିଲେ କିଏ କାହାର ? ଦୁନିଆରେ ବଞ୍ଚି ଥିବାଯାଏ କିଏ କାହାପାଇଁ କେତେ ତତଲା ଲୁହ ଢାଳି ରଗଡ଼ ସଗଡ଼ ହେଇ ଧାନ ସିଝା କାନ୍ଦୁଛି । ଆଜି ଦୁନିଆରୁ ନାଁ ଲିଭିଗଲେ କିଏ କାହା କଥା ମନେ ପକାଉଛି ।

ସତରଞ୍ଜି ଉପରେ ବସି ମୁଁ କେତେଆଡ଼ୁ କେତେ କଥା ଭାବୁଛି, ଉମା ଚିଣ୍ଡାରୁ ଆସି କହିଲା—ନୀଳ ଅପା, ଭାବୁଛ କଅଣ ? ତମ ଗାର ସେ ତଳମୁହିଁ ଝିଅଟା କିଏ କାଲେ ? ଶ୍ୟାମଳ ମଠ ବର୍ଣ୍ଣଟାର, ବେକରେ ତାର ହାର ନାଇଛି, ମାଛି ହଳକ ଭଳି ନାକରେ ଝୁଲୁ ଝୁଲୁ ମ !

ପଚାରିଲି—କାହିଁକି, ତୋର ସେ କଣ ମନକୁ ଗଲା ନାହିଁ ? ଉମା କହିଲା—ନାହିଁ ମ, ସେ ଝିଅଟାତ ଭାରି ମେଲାପୀ ନୁହେଁ ।

ହସି ହସି କହିଲି—ତୁ ଶୁଣିନୁ କି ? ସେ ଝିଅ ପରି ଅଙ୍କ ଯାତ୍ରାରେ ହଜି ଥିଲା, କୋଉ ଗୁଣ୍ଡା ତାକୁ ଧରି ନେଇ ଗଲା ପେ ପରେଶ ଭାଇ ତାଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ଆଣିଲେ । ଆଜି ସେ ମୋର ବଉଳ ପରି । ତାକୁ ଭାଉଜ କହୁନୁ, ଭାରି ଭଲ ହେବ ମ ।

ଉମା କହିଲା—ତୋ ଭଳି ସଫା ଗୋରି ଝିଅ ଆମ ଗାଁରେ ଆଉ ନାହାନ୍ତି ଅପା ?

କହିଲି—ଇଏ ମାଇନର ପାଶ୍ କରିଛି, ସିଲେଇ ଜାଣେ, ହୋମିଓପ୍ୟାଥି ଔଷଧ ଗାଁରେ ବାଣ୍ଟେ । ତାକୁ ପୁଣି ନା ପସନ୍ଦ କରୁଛୁ ?

ଉମା ଟିଅଁ ମୁହଁ ମୋଡ଼ି ଦେଲା ।

ମୁଁ ତୁନି ପଡ଼ିଲି ।

ଅନାଇଲି ପରେଶ ଭାଇ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ହାତରେ ତାଙ୍କର ଗୋଟାଏ ଗଛ ଆରସି, ସ୍ନୋ, ପାଉଡ଼ର, ସାବୁନ୍, କେସ୍, କାଚ, ଅଳତା ଶିଂଶି ।

ମାଉସୀ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଆମ ପାଖକୁ ଆସିଲେ । ପରେଶ ଭାଇ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେତକ ଅଣି ମୋ ହାତରେ ଦେଲେ । କହିଲେ, ଉମାର ତ କଣାକଣି ସରିଛି, ତୋ ପାଇଁ ଏତକ ଜାଲ ଆଣିଛି । ଦେଖିଲୁ, ଏ କାଚ ତୋ ହାତକୁ ହବ, କି ନାହିଁ ?

ଭଦ୍ରତା ଖାତିରରେ କହିଲି—ମୁଁ କଣ ରହିଲି ତମକୁ ଠକାଇବା ପାଇଁ ? ଏତକ ନ କିଣିଥିଲେ କଣ ଚଳି ନ ଥାନ୍ତା ? ମୋ ସକାଶେ ମିଛରେ ଏତେ ଖରଚାନ୍ତ ହେଲ କାହିଁକି ?

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—କ'ଣ ହାତୀ ଘୋଡ଼ା କିଣି ଦେଲା ଭଳି କଥା କହୁଛୁ ? ଦେଖିଲୁ ଜାଲ ? ଏ କାଚ ତୋ ହାତକୁ ହବ କି ନାହିଁ ? ନୋହିଲେ ମତେ କହି ଦେ, ସ୍ତ୍ରୀ'ଙ୍କୁ ବଦଳେଇ ଆଉ ମୁଁ କାଚ ଦେଇ ଆସିବି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଲାଜ ଲାଜ ହୋଇ ହାତରେ କାଚ କଣ୍ଟ ବସିଲା, ଠିକ୍ ମୋ ହାତକୁ ଗଢ଼େଇଲା ଭଳି ସୁନ୍ଦର ଦିଶିଲା । କହିଲି—ତମେ ଯେତେବେଳେ ଆଣିଛ, ସେ ପୁଣି ମୋ ହାତକୁ ହବ ନାହିଁ ?

ତା ପରେ ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ଏ କାଚ ଫେରେ ତୋ ମନକୁ ପାଉଛି ତ ?

କହିଲି—ଥରେ ପରା କହିଲି ତମେ ଯେତେବେଳେ ଆଣିଛ—

ମୋ ପାଟିରୁ କଥା ଛଡ଼େଇ ନେଇ କହିଲେ—ଏ ସବୁ କହିବା ଢଙ୍ଗ, ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତେ କୁହନ୍ତି । ହଉ, ଆଉ କଣ କିଣିବୁ ?

କହିଲି—କିଛି ମୋର ଆଉ ଦରକାର ନାହିଁ ।

ପରେଶ ଭାଇ, ତା ପରେ ମୋ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ହସିଲେ । କହିଲେ, ଆଉ କ'ଣ ମିଳ ? ଏଥର ଆମ ଗାଁକୁ ଯିବା କଥା । ତମ ଗାଁ ସିନା ବଣ ପାହାଡ଼ମୟ । ଆମ ଆଡ଼ କିନ୍ତୁ ସବୁ ସମତଳ । ଭଲ ଲାଗିବ ନାଁ ନାହିଁ ?

ତାଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ମୁଁ ମୁରୁକି ମୁରୁକି ହସୁଥାଏ ।

ଉମା ଦରହସି କହିଲା—ଭାଇ, ନୀଳ ଅପା ସାଙ୍ଗରେ ତା ହେଲେ ବାଘ, ଭାଲୁଙ୍କର ଖୁବ୍ ବନ୍ଧୁତା ଥିବ । ନୀଳ ଅପା, ତୁ ଚିଡ଼ିବୁ ନାହିଁ ଲୋ । ତତେ ମୁଁ ଡାକିବି ବଣୁଆଣୀ ଅପା ।

ମାଉସୀ ତାକୁ ଆଖି ଦେଖେଇଲା । ଉମା ଚଟିଗଲା ତା କଥାରେ ।

ମୁଁ କହିଲି—ମାଉସୀ, ତମେ ତାକୁ ଗାଳି ଦେଉଛ କାହିଁକି ? ମୁଁ କ'ଣ ତା କଥାରେ ଚିଡ଼ୁଛି କି ? ଆମ ଆଡ଼ କଣ ମୋଗଲବନ୍ଦୀରେ ଯାଏ ନାହିଁ କି ? ତାଙ୍କ ଆଡ଼ତ ପୁଣି ଜଙ୍ଗଲ ପଛରେ, ରୁହାଡ଼ ପାହାଡ ତାଙ୍କ ଗାଁ ଠୁ କେତେ ଦୂର କି ? ମୁଁ ବି ତାକୁ ଡାକିବି ଢଙ୍ଗୀ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ତା ପର ଆମର ଗୁଳିଲା ହସ ।

ପରେଶ ଭାଇ ସେମିତ ଛୁଡ଼ା ହୋଇ କୌତୁକ ଦେଖୁଥାନ୍ତି । ତା ପର ମୁଁ କହିଲି—ଭାଇ, ସେତେବେଳେ କଣ ଯେ'ଠା ଖାଇଥିଲ, କାଲିଠିଆ ମୁଁ ବାଛୁଛି, ଖାଇନାଅ ଆଗ । ପେଟ ପଣ ଲାଗି ଯାଉଛି ।

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ଆଉ 'ଇଛା ନାହିଁ କିଛି ଖାଇବା-ପାଇଁ । ଏଣୁ ଖାଇ ପିଇ ଗଲି, ତା'ପରେ ଆମ କ୍ୟାମ୍ପ୍ ରେ ତଉରସିଆ ଗ୍ଲାସଟାଏ ବି ପଡ଼ିଲା ।

ତାଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ମତେ ଭାରି ଖରାପ ଲାଗିଲା । କହିଲି—କମ୍ ଖାଇଲାବାଲା କି ?

ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ମୁହଁରେ ହସ ଉକୁଟି ଉଠିଲା ।

ମାଉସି ଚଢ଼ିଲା ଭାରି, କହିଲା—ତାଆଣ ? ଏ ଗୁଡ଼ା କ'ଣ ସବୁବେଳେ କହୁ ।

ଆମେ ସମସ୍ତେ ହସୁଥାଉ ।

ଉମା କହିଲା—ଭାଇ, ଆମେ ଆଉ ଯିବା କେତେବେଳେ ?

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ସେ ପାଖ ଗଛମୂଳେ ଗାଡ଼ିଆଳ ଗଣ ବଳଦ ପେଉଛି । ତମର ସବୁ ଜିନିଷପତ୍ର ବନ୍ଧାବନ୍ଧି ସରିଲାଣି ?

ମାଉସୀ କହିଲା—ହଁ ସେ ସବୁ ସରିଛି । ତୋ ମଜେସା ହେବକା ଗଲେଣି ?

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ଏତେବେଳଯାଏ ଆଉ ସେମାନେ ଅଛନ୍ତି ? ଗା.ଡ ତାଙ୍କର ଜଙ୍ଗଲ ପାରି ହେଇ ନାଳ ବନ୍ଧ ଧରିବଣି । ହଉ, ତମ ଜିନିଷ ପତ୍ର ବାହକଙ୍କୁ ବାହାର କର, ମୁଁ କ୍ୟାମ୍ପ୍ ରେ ଟିକିଏ ପିଲାଙ୍କୁ କହି ଦେଇ ଆସେ ।

ତା ପରେ ସେ ଶୀଘ୍ର ବାହାରିଗଲେ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ସଞ୍ଜ ନ ବୁଡୁଣୁ ଗାଡ଼ି ଯାଇ ଆମେ ଷାଲ ଗାଁ ଧରିଲୁ । ଏମା ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ଗାଁ ମୁଣ୍ଡରେ ପହଞ୍ଚିଲା ବେଳକୁ କାଉ କା'କା' କରୁଥିଲା ।

ସେହି ଛୁଣି ରାସ୍ତାଘାଟ ସବୁ ଫିରିଗୁ ହୋଇ ଆସିଲା ।

ଷାଲ ଗାଁ—ତାଲ୍‌ଚେର. ରେଲ୍‌ଲାଇନ୍ କଡ଼ରେ ଗାଁ ରେଲ ଇଷ୍ଟେସନ୍ । ରେଲ୍‌ଗାଡ଼ି ଶବ୍ଦରେ କାନ ଅତରା ପଡୁଛି । ଚୋଟା ଅମ୍ବଗଛ ଗହଳି ଭିତରେ ସକାଳେ ସଞ୍ଜେ ଗାଡ଼ି ଦିଶୁଛି ।

ଏଇ ଗାଁକୁ ଆସିବାର ମୋର ଆଠଦିନ ହୋଇ ଗଲାଣି । ଉମା ଆଉ ଗାଁର କେତେ ଝିଅ ମୋର ଖୁବ୍ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ଗଲେଣି । ବଇଲ, କୁନି, ନୂଆବୋହୂଙ୍କ କଥା ଖୁବ୍ କମ୍ ସମୟ ମନେ କରୁଛି । କେଜାଣି କାହିଁକି ଏଇ ଗାଁଟା ମତେ ଭାରି ଭଲ ଲାଗୁଛି । ମନ ମୋଟେ ଆଉ ଛାଡୁନାହିଁ ଏଇ ଗାଁକୁ । ସବୁ ଲୋଭ ମାୟା ମମତା ଏଇ ଗାଁରେ ମୋର ଏକାଥରେ ଠୁଳ ହୋଇ ଗଲାଣି ।

ପରେଶଭାଇ ସେଦିନୁ ଆସି ଘରେ ରହିଲେଣି । ଏ ବର୍ଷ ବି. ଏ. ପରୀକ୍ଷା କୁଆଡ଼େ ଦେବେ, ପରୀକ୍ଷା ତାଙ୍କର ଆସି ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ, ତଥାପି କାହିଁକି କଲେଜ ଯିବାକୁ ନାହାନ୍ତି ।

ଦିନି କେଇଠା ପାଇଁ ଯାଁଙ୍କ ଘରକୁ ମୁଁ କୁଣିଆ ହୋଇ ଆସିଛି । କଟକ ଯିବାକଥା ପଚାରିଲେ ସେ କାଳେ କଣ ଭାବିବେ । ପର ଘରେ ମଙ୍ଗଳବାର କରିବା ମୋର କି ଦରକାର ।

ଅନୁମାନ କରେ, ମୋତେ ସେ ଭାରି ଭଲ ପାଉଛନ୍ତି । ଆଗ ଅପେକ୍ଷା ଆହୁରି ଯେମିତି ମୋତେ ଲୋଭ କରୁଛନ୍ତି ।

ଘର ଭିତରେ ସେ ସଦାବେଳେ 'ମାଳ, ମାଳ' ହୁଅନ୍ତି । ମୁଁ ସତେ ଯେମିତି ହେଉଛି ତାଙ୍କର ଗୋପନ ସପନର ଜପାମାଳ । ମୁଁ

http://oaob.nitrkl.ac.in

...ଇବାକୁ ନ ଦେଲେ ତାଙ୍କର ଯେମିତି ମନ ତୃପ୍ତି ହୁଏନା । ଝୁନି ମନେ ମନେ ଭାରି ହସେ, ମାଉସୀ କିଛି କୁହନ୍ତି ନାହିଁ ।

ଖରାବେଳିଆ ନିତି ତାଙ୍କର ଘରେ ଆମର ତାସ୍, କଚେରୀ ଲାଗେ । ପରେଶଭାଇ ବସି ଆମ ଝୁଅଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ତାସ୍ ଖେଳନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସବୁଥର ସେ ମୋର ବିପକ୍ଷରେ ପାଖରେ ବସନ୍ତି । ମୋତେ ସବୁବେଳେ ଖେଳରେ ଜିତାଇ, ମୋ ଠୁଁ ବୋକୁଖାଇ ସେ ଯେମିତି ଖୁବ୍ ଆନନ୍ଦ ପା'ନ୍ତି । କିଛି ମୁଁ ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ ତାଙ୍କ ରହସ୍ୟରୁ । କିନ୍ତୁ ଭାରି ମୋତେ ତାଙ୍କ ଭଲ ଲଗେ ।

ତା' ପରେ ଥରେ ଜମା ମୋତେ କହିଲ—ମୀଳ ଅପା, ତତେ ପରା ଭଲ ଗୀତ ଗାଇ ଆସେ । ଥରେ ଆମକୁ ତ କାହିଁ ଶୁଣାଇଲୁ ନାହିଁ ?

କହିଲି—ହାରମୋନିୟମ୍ କାହିଁ ? ତା' ପରେ ପରେଶ ଭାଇ କଟକ ଗଲେ, ମୁଁ ଗାଇବ ଯେ ତୁ ବସି ଶୁଣିବୁ ?

ଜମା ବଡ ଅସ୍ତବ୍ୟସ୍ତ କଲା ସେଦିନ । ତୁନି ତାନି ଯାଇ ମେଳଘର ଦେଖି ଆସି କହିଲା—ଭାଇ କୁଆଡ଼େ ବୁଲି ଗଲେଣି, ଏଇଠି ଆମ ହାରମୋନିୟମ୍ ଥୁଆ ହୋଇଛି, ତୁ ଆଗେ ଟିକିଏ ଗୀତ ଗାଇଲୁ ଅପା ?

ତା' ସ୍ନେହ ଗରଧାକୁ ମୁଁ ଭାଙ୍ଗି ପାରିଲି ନାହିଁ । ଉଠିଲି ହାରମୋନିୟମ୍ଟା ପାଖକୁ ଟାଣିଆଣି ଶିଉ ଦେହରେ ଅଙ୍ଗୁଳି ଗୁଳନା କରି ରେକର୍ଡ୍ ଗୀତଟିଏ ଗାଇ ବସିଲି—"ବନ୍ଧୁରେ ମନେ ପଡ଼େ ଗଲା ଦିନ କଥା"—

ଗୀତ ଲହର ଗୁଲୁଛି ମୋର ମଞ୍ଜୁ ରାଗିଣୀ ତୋଳି । ଅନ୍ତରର ବ୍ୟଥାର ସୁର ଅସୀମ ପଥରେ ଝରଣା ଖେଳାଇ ଦେଉଛି । ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଆତ୍ମବିଭୋର ହୋଇ ଭୁଲି ଯାଉଛି ନିଜକୁ । ।

ଘର ଭିତରେ ସମସ୍ତେ ଏକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁ ରହିଛନ୍ତି ମୋ ମୁହଁକୁ । ଉମା ମୋ ଲୁହ ଛଳଛଳ ଆଖିଆଡ଼େ ଅନାଇ ଭାରି ହସୁଛି ।

ସିଡ଼ିକୁ ଗୋଡ଼ ଚିପି ଚିପି ଆସିଲେ ପରେଶ ଭାଇ । ମୋ ଗୀତର ସୁର ତାଙ୍କ କାନରେ ବାଜୁଛି । ବଡ଼ ଅପ୍ରତିଭ ହୋଇଗଲି ମୁଁ ସାମନାରେ ।

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ମାଳର ତ ଭାରି ମଧୁର କଣ୍ଠ ଅଛି । ସବୁଥିରେ ଜିତାପଟ୍ଟ । ସହର ହାଉଅରେ ବଢ଼ିଥିଲେ କଟକ ରେଡ଼ିଓରେ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଗୋଟାଏ ସୁଗାୟିକା ହୋଇଥାନ୍ତା । ମଉସା ରାଜି-ହେଲେ ମୁଁ ତାକୁ ରେଡ଼ିଓରେ ଗୀତ ଦେବାର ସୁବନ୍ଦୋବସ୍ତ କରି ଦିଅନ୍ତି ।

ଉମା କହିଲା—ଭାଇ, ରେଡ଼ିଓରେ ଗୀତ ଦେଲେ ପରା ଟଙ୍କା ମିଳେ ?

ପରେଶ ଭାଇ ଉତ୍ତର କଲେ—ଖାଲି ତ ଟଙ୍କା ନୁହେଁ । ମାନ ସମ୍ମାନ ସବୁ ସେଥିରେ ରହିଛି ।

ମାଉସୀ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ କଥାରେ ମୁହଁ ମୋଡ଼ି ଦେଲା ।

କହିଲା—ଆଉ ତ କିଛି ନାହିଁ । ସହରରେ ଝୁଅ ବୋହୂଙ୍କୁ ନେଇ ନଚେଇଲେ ବାପ, ମା ଯାଇଁ ସରଗରେ ବସି ଯିବେ । ଉଠ୍ ମ, ଯା'ର କଥା ମୁଁ ଶୁଣୁଛି ।

ମୁଁ ଲଜ୍ଜରେ ସେ ଘରୁ ଉଠି ପଳାଇଲି । ଉମା ଚିଡ଼ାଇବା ପାଇଁ ମୋ ପଛେ ପଛେ ଗଲା ।

ପରେଶ ଭାଇ ଭାରି ହସୁଥିଲେ ।

ତା' ଆର ଦିନ ସକାଳେ ।

ପରେଶ ଭାଇଙ୍କି ଦାଣ୍ଡରେ ଦାନ୍ତ କାଠି ପାଣି ଦେଇ ଆସିଲି । ସେ ବସି ଦାନ୍ତ ଘଷିଲେ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ମାଉସୀ ମୋତେ ନିରଖି ନିରଖି ଚାହୁଁଥିଲେ ।

ଗୋସାଇଘର ବାରଣ୍ଡାରେ ଛିଡାହୋଇ ମୁହଁରେ ଟିକିଏ ଶୁଖିଲା ହସ ଫୁଟାଇ କହିଲେ—ଆଗେ କି ସୁନ୍ଦର କଲେଜକୁ ଯାଉଥିଲା । ବି. ଏ. ପରୀକ୍ଷା ଆସି ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ହେଲାଣି । ମନରେ ତା'ର ଚିନ୍ତାଦିକ ଟିକିଏ ନାହିଁ । ଏ ଥରକ ଏଇ ଝିଅ ମୋର ଆସିଲା ଦିନୁଁ, ସେ କାହିଁ ତ କଲେଜ ଯିବା ନାଁ ଧରୁ ନାହିଁ ।

କଥାଟା ମତେ ଅଣ୍ଟାଅଣ୍ଟି ହୋଇଗଲା । ମୁହଁ ମୋର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଫିକା ପଡ଼ିଗଲା । ଏଠିକି ଆସି ଏଇ ଦୁର୍ନାମ ମୁଣ୍ଡାଇବା ପୁଣି ମୋ ଭାଗ୍ୟରେ ଥିଲା । ଭାଇ ମୋତେ କାନ୍ଦ ମାଡିଲା, ଦୁଃଖ ଲଜ୍ଜାରେ ମୁହଁଟାକୁ ଲୁଚାଇବା ପାଇଁ କଣ ଘରେ ଯାଇଁ ପଶିଲି, ମୋ ବାପ ମା'ଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ସିଧାସିଧି ନ ଯାଇ ବନ୍ଧୁ ଦ୍ୱାରକୁ ଆସି କାହିଁକି ମୁଁ ଏତେ-ବଡ଼ ଅପମାନ ଶୁଣିଲି ।

ଆଖିରୁ ମୋର ସେତିକିବେଳୁ ଧାରଶ୍ରାବଣର ଝର ଫିଟିଗଲା ।

ଭିତରୁ ଶୁଭିଆଏ ବାହାରୁ । ଉମା ମାଉସୀକି କହିଲା—ତୁ ବୋଉ ସତେ କେଡ଼େ ଅମଣିଷ । ନିଜ ପୁଅର ଦୋଷ ନ ଦେଇ ପର ଝିଅର ଦୋଷ ଦେଲୁ କାହିଁକି ? ଝିଅ କଣ ତାକୁ କଲେଜ ଯିବାକୁ ମନା କଲା ।

ମାଉସୀ କଥା ବାଆଁରେଇ କହିଲା—ମୁଁ କ'ଣ ତା' ଦୋଷ ଦେଉଛି । ପରେଶର ତା' ପ୍ରତି ଟିକେ ସ୍ନେହ ସବୁଠ ଅଛି ବୋଲି ମୁଁ କଥା ବାଟକୁ ସିନା କହିଲି । ଏମିତି କହିଲେ କାଲେ ମୋ ଝିଅ, ତାକୁ କଲେଜ ଯିବା ପାଇଁ କହିବ ।

ଉମା ଉତ୍ତର ଦେଲା—ହଉ, ଝିଅ ମନତ ବର୍ତ୍ତମାନ କଷ୍ଟ ହେଲାଣି, ଏବେଠୁ ଆଗ ସମ୍ଭାଳ । ଭାଇଙ୍କ କାନକୁ ଏ ସବୁ ଗଲେ ସେ

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଏ ଘର ପୋଡି ଦେବେ ନା ନାହିଁ ? ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ପୁଣି ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ କେଣ ନାହିଁ କେଣ ଲେଖି ବସିବେ । ତାଙ୍କ ଗୁଣ ଜାଣିଛୁଟି ?

ମାଉସୀ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସି ମଠେ ଅଙ୍ଗୁଳି ଦେଇ କହିଲା—ମା, ତୁ ମନ କଷ୍ଟ କରୁଛୁକ ? ତୋଠି ମୁଁ କାହିଁକି ଦୋଷ ଲଦିବ କହିଲୁ ? ତୁ ଥିଲୁ ବିନା ମୋର ଏ ଘର ପୂରି ଉଠୁଛି ।

ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଦୁଃଖ ଚପାଇ ଦେଇ ମୁହଁରେ ଶୁଖିଲା ହସ ଫୁଟାଇଲି । କହିଲି—ଏ କବା କଥାଟାରେ ମୋ ମନ କାହିଁକି ଖରାପ କରିବି ।

ମାଉସୀ ମୋତେ ପାଟୁପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଙ୍ଗାଳା—ପାଙ୍ଗିଳ କରି ଭୁଲାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା । ଜମା ବି ଆସି ମୋତେ ବହୁତ ପ୍ରକାର ବୁଝାଇଲା । ମୁଁ ଉପରେ ଉପରେ ସଭିଙ୍କି ମଧୁର ବଚନ କହି ମନର ଦୁଃଖ ମନରେ ମାରିଲି । ଯେତେ ଯାହା କଲେ ବି ମନରୁ ଦୁଃଖ ଲିଭିଲା ନାହିଁ । ଖୋଲପଣ ସ୍ୱର୍ଗ ଅପମାନ ରହିଲା ମୋର ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ଠିଁ ।

ଟିକ୍ ମୁଁ ବୁଝିନେଲି, ତାଙ୍କର ମୋ ପ୍ରତି ଅତ୍ୟଧିକ ଭଲପାଇବା ତାଙ୍କୁ ବାହାରକୁ ଟିକ୍କା ପକେଇ ଦେଇଛି । ଏ ଘରେ ଜମା ମାଉସୀ ଆମକୁ ସନ୍ଦେହ କଲେଣି, ଏ ଭଲ ପାଇବା ଆମର କେମିତ ଗୋଟାଏ ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାର । ଦୁନିଆର ସାଧାରଣ ଭଲ ପାଇବା ଠୁଁ ଏ ଅଲଗା ।

ତଥାପି ବି ମୁଁ ନିରୁପାୟ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେବେ ସେ ପାଠ ନ ପଢ଼ନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଦାୟୀ ନିଶ୍ଚୟ ମୁଁ । ପାଠ ପଢିବା ମଣିଷର ଏକ ବିଳାସ ସୌଖିନ୍ ଦ୍ରବ୍ୟ ଧ୍ୟାଙ୍କର ସେ ପ୍ରତି ଆସକ୍ତି ଛାଡୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ? ଆଜି ସେ ପାଠ ପଢି ମଣିଷ ହେଲେ ସମାଜରେ ଏକ ବିଦ୍ୱାନ ପୁରୁଷ ହୋଇ ଛିଡ଼ା ହେବେ,

http://oaob.nitrkl.ac.in

ତଉ ପାହୁଯ୍ୟା କର୍ମଗୁଣ୍ଠ ନହେଲେ ତାଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟତ-ପଥ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହେବ।

ମୁଁ ତ ଦୁନିଆରେ 'ସାମାନ୍ୟ ନାରୀ'। ମୋର ରୂପ-ଲାବଣ୍ୟ ତାଙ୍କ ଆଖି ଆଗରେ ଏତେ ପ୍ରିୟ ହୋଇ ଉଠିଛି କାହିଁ ? ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କ'ଣ ବା ଇସାରା ଦେଇଛି, ସତେ ତାଙ୍କର ପଥ ବନ୍ଦ ହେଲେ ମୋତେ ଏମାନେ ତ ପୂରା ଦୋଷୀ କରିବେ !

ଆଜି ମାଉସୀ ନ କହୁ ନ କହୁ ଯେଉଁ ମଧୁରଭଙ୍ଗୀରେ କଥା ଦି' ପଦ ମନକୁ ଲଗାଇ କହୁଛନ୍ତି, ଇଏ ତ ଅତି ସାମାନ୍ୟ, ତୁଚ୍ଛ, ଦୁନିଆରେ ସହସ୍ର ସହସ୍ର ଜିହ୍ୱାରେ ଏଇ ନିନ୍ଦା ଅପବାଦ ରଟନା ହେବ। ଏଥିରେ ମୁଁ ହେବି ଦୋଷୀ। ଏହା ନାରୀ ଜାତି ପ୍ରତି ଘୋର ନିନ୍ଦା, ଗୋଟିଏ ନାରୀ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ପୁରୁଷର ଉନ୍ନତି-ପଥରେ ଚିର-କାଳ ପାଇଁ ଯେତେବେ ପୂର୍ଣ୍ଣଚ୍ଛେଦ ଟଣା ହୋଇଯିବ ଏହାଠୁ ବଳି ଦୁନିଆରେ ଆଉ ଅପବାଦ କଣ ଅଛି ? ଛି, ଛି, ଏ ନିନ୍ଦାଠୁଁ ମରଣ ଶତ ଗୁଣେ ଶ୍ରେୟସ୍କର।

ଭାତ ମୁଠାକ ଭଲ କରି ମୋର ପେଟକୁ କହିଁକି ଗଲା ନାହିଁ। ଝରକା ଗୁଡ଼ାକ ବନ୍ଦ କରି ଦେଇ ମାଉସୀଘର ଘର ଭିତର ଖଟ ଖଣ୍ଡିକରେ ଶୋଇ ରହିଲି। ସିନେମା ଛବି ପରି ମନ ଭିତରେ ଅଛିଣ୍ଡା ଚିନ୍ତା ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ ଭାସି ଚାଲିଥାଏ।

କାନ ପାରିଲା ବାହାରକୁ। ଦାଣ୍ଡ ମେଲା ଘରେ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କର ସାଇକଲ୍ ଘଣ୍ଟି ଟିଂ ଟିଂ ବାଜିଲା। ଦି' ଆଖି ପୋଛିଲି ବେଳ, ବାବୁ କୋଉ ଗସ୍ତରେ ଯାଇଥିଲେ କେଜାଣି, ଦିନ ଦୁଇଟା ବେଳକୁ ଘରକୁ ଫେରୁଛନ୍ତି। ଭାତ ଶୁଖି ଚଣା ଗୁଡ଼ଲା ହେଲାଣି।

ପିଷ୍ଟାଉଁ ନଟେ ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଲେ—'ନୀଳ'

http://oaob.nitrkl.ac.in

ମାନ ଅପମାନ ମୋର ବିଚ୍ଛଣାରେ ମୁଁ ଢାଳି ପଡ଼ିଲି । ଦୁଆର ମୁହ ଫିରକାଠା ସେମିତି ଦାଉ ଆଉଜା ହୋଇଥାଏ ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଯ ଜ୍ଞନ କବାଟ ହଲକ ଖୋଲି ଦେଇ ଡ଼ାକିଲେ, ମାଲ, ଶୋଇ ପଡ଼ିଲଣି କି ? କ'ଣ ଗଣ୍ଡେ ଖାଇବାକୁ ଦେଇଥାନ୍ତୁ ।

ତଥାପି ମୁଁ ତାଙ୍କ ଡ଼ାକ ଶୁଣିଲି ନାହିଁ ।

ସେ ଯୁଣ୍ଡବାର ପାଦ ନ ହିଁନ୍ତି, ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଗୃହଆଡ଼କୁ ଗୃହ ଚ୍ଚୈରଙ୍କ ଘର ଭଜ ଭଜ ହୋଇ ଆସି ମୋ ଦେହରେ ତାଙ୍କ ହାତ ମାରିଲେ ।

ଦେହ ମୋର ଶିର ଶିର ହୋଇ ଶୀତେଇ ଉଠିଲା । ଅନାଇଲି, ତାଙ୍କ ସାରା ଦେହଟା ଝାଳ ସର ସର । ଖଣ୍ଡିଏ ଖଣ୍ଡିକ ଆଣି ବିଅଁ ଟିକିଏ ଦେବାପାଇଁ ମନରେ ମୋର ଆଜି ଦୟା ହେଲା ନାହିଁ । ସିଧା ସିଧା ତାଙ୍କୁ ଶୁଣାଇ ଦେଲି, ଉମାକୁ ଡ଼ାକ ସେ ତମକୁ ଖାଇବାକୁ ଦେବ । ମୁଁ ଅବକା ଉଠି ପାରିବି ନାହିଁ ।

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ଉମା ତ ବାହୁଁ ବାସୁ ନାହିଁ । ବୋଧହୁଏ ସାଇଆଡ଼େ ଯାଇଛି ।

ତା'ପରେ ତାଙ୍କୁ କହିଲି—ଆଉ ଘରେ ମାଉସୀ ଶୋଇଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଯା' ଉଠାଇବ । ମୁଁ କିଛି ତମର ଖରିଦଦାର ମଣିଷ ନୁହେଁ ।

ସେ ଆଉ ମୋ କଥା ନ ଶୁଣି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମୋ ଉପରେ ହାତ ମାରି କହିଲେ—କ'ଣ ଗଣ୍ଡେ ଆଜି ଦାନା ମିଳିବ ନା ?

ଆଜି ମୋ ମୁହଁରେ ହସ ନାହିଁ । ନାଲି ଆଖିଟେ ଦେଖାଇ ତାଙ୍କୁ ଦି' ପଦ କଡ଼ା କଥା ଶୁଣାଇ ଦେଇ କହିଲି—ମତେ ଆଜି ନେଇ ଘରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଆସ । ଗଙ୍ଗା ଦର୍ଶନ କରିବାକୁ ଆସି ମୁଁ ଏଠି ଖୁବ୍ ଫଳ ପାଇଲଣି । ବାଗରେ ତାଙ୍କ ହାତ ମୁଁ ଛୁଆଁଇ ଦେଲି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ସେ ଅଭିଶକ୍ତ ଶିଳ୍ପୀ ପରି ମତେ ଡାକିଲେ—ମାଲୁ ! ଏତେ ଆଜି ମନରେ ଉଦ୍‌ବେଗ କାହିଁକି ? କିଏ କ'ଣ କହୁଛି ?

ସ୍ୱଗତରେ କହିଲି—ମାଲୁକୁ ତମେ କ'ଣ ବୋଲି ଭାବିଛ ? ବେଶ୍ୟା ନା ଆଉ କିଛି ? ଏତେ ଧନ ହେଲା ତମେ କିଣି ପାଇଁ କଲେଜ ଯାଉନା ? ଏଇ ରକ୍ତ ମାଂସ ଦେହରେ ରୂପ ଲାବଣ୍ୟ ତମକୁ ବୋଧହୁଏ ପାଗଳ କରୁଛି, ନାହିଁ ? ବହୁ ଦିନରୁ ତମକୁ ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଆସୁଛି । ତମେ ଜାଣ, ଏ ଜୀବନ ଅସ୍ଥାୟୀ, ଏଥିରେ ଖାଲି ଦୁଃଖ ଭକ୍ତି ଭରି । ପଶୁ ସଦୃଶ ହୋଇ ମିଶି ଯିବ ଶେଷରେ ଏଇ ମାଟି ଦେହରେ । କିଛି ନୁହେଁ ଏ ଜୀବନ । ତା'ପରେ ଏତେ ପୁରାଏ ପାଠ ଶାଠ ପଢି ତମର ପୁଣି ଏଇ ବୁଦ୍ଧି ? ପାପ ପୁଣ୍ୟର ବିଚାର ନାହିଁ ତମ ପାଖରେ ! ଛି, ଛି, ତମେ ଏତେ ଅଭଦ୍ର । ତମର ଟିକିଏ ହେଲେ ଅକଲ ନାହିଁ ?

ପରେଶ ଭାଇ ଅବାକ୍ ହୋଇ ମୋ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ରହିଥିଲେ । କେତେବେଳେ ମତେ କହିଲେ—ମାଲୁ, ମୁଁ ବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର କଲେଜ ପଢୁଆ ଯୁବକ, ଇଂରେଜୀ ଅନର୍ସ ନେଇଛି, ମତେ ଏ ଶାସ୍ତ୍ର ଉପଦେଶ ଆଉ ଦିଅ ନା । ମୁଁ ବିଲ୍ୱମଙ୍ଗଳ କି ତୁଳସୀ ଦାସଙ୍କ ପରି ସିଦ୍ଧ ସାଧକ ହେବା ପାଇଁ ଚାହେଁନା । ମୁଁ ଭୁଣ୍ଡ ସଂସାରୀ ।

ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ସେହିପରି ବକ୍ର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁ ରହିଥାଏ ।

ମାଉସୀଙ୍କ ଶାଣିଦିଆ କଟୁ ବଚନରେ ମନ ମୋର ଉହୁ ଉହୁ ହୋଇ ପୋଡୁଥାଏ । ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ରାଗ ତମ ତମ ହୋଇ ଧମକାଇଲି, ଦେଖିବ, ମାଉସୀଙ୍କୁ ଡାକି ସବୁ କଥା ଶୁଣାଇବି ? ଖବରଦାର, ଏଣିକି ଦୂରେଇ ରୁହ ।

ସେ ଆଉ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ବିଳମ୍ବ ନ କରି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମୁହଁ ଶୁଖାଇ ମୋ ପାଖରୁ ଚାଲିଗଲେ । କାନ୍ଦିଲା କାନ୍ଦିଲା ମୁହଁ ତାଙ୍କର, ଛାତିରେ ତାଙ୍କର ଆସିଗଲା ମୋ ପ୍ରତି ପ୍ରାଣାନ୍ତକ ଭୟ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ମୁଁ ଶାନ୍ତିରେ ଟିକିଏ ନିଃଶ୍ୱାସ ମାରିଲି । ଏଇଠା ମୋର ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ପହିଲା ପରୀକ୍ଷା । ମନ ଭିତରେ ସ୍ନେହ ରଖି ଉପରେ ମଣିଷଙ୍କୁ ଆଖି ଦେଖାଇଲେ ସେମାନେ ଚପି ଦିବେ ।

ମୁଁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣେ, ଏତିକି ଆଖି ମୁଁ ନ ଦେଖାଇଲେ ସେ କେବେ ହେଲେ ବି, ଏ, ପରୀକ୍ଷା ଦେବେ ନାହିଁ । ସେ ମୋତେ ଯାହା ଆଜ ଭାବ ଆଆନ୍ତୁ ପଚ୍ଛେ, ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷିତ ମହଲରେ ଛିଡ଼ା କରି ଛିଡ଼ା କରିବାକୁ ଚାହେଁ । ମୋର ଏଇ ଧମକ, ନ ଲି ଆଖି ଯେବେ ତାଙ୍କୁ ବି. ଏ. ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ କରେଇ ପାରିଲା, ତା'ହେଲେ ମୁଁ ଦୁନିଆରେ ମହା ସୁଖିନୀ, ମହା ଭାଗ୍ୟବତୀ ।

ଆଜି ଯାକେ ସେ ମୋର ମୁହଁ ଶ୍ରଦ୍ଧା ପାଇ ଆସିଛନ୍ତି, ଆଜିଠୁଁ ତାଙ୍କର ପଢ଼ା ସରିବା ଯାଏ ଏଣିକି ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ମୁଁ ପେଟରେ ଶ୍ରଦ୍ଧା ରଖିବି । ତା'ହେଲେ ଦୁନିଆରେ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ମଣିଷ ହେବେ । ଧନେ ନିଶ୍ଚୟ ମତେ ପ୍ରଶଂସା କରିବେ ।

ଅଧଘଣ୍ଟା ପରେ ମନଟା ମୋର କାହିଁକି ଗୋଳେଇ ଘାଣ୍ଟି ହେଲା । ଆଜ ସ୍ଥିର ହୋଇ ଶୋଇ ପାରିଲି ନି । ସତେ ସେ କଣ ରାଗ ଅଭିମାନରେ ଏଠୁ ଉଠି ଚାଲିଗଲେ ।

ମୁଁ କଣ ଆଜ କରିବି, ସେ କେତେ ମୋତେ ପ୍ରାଣଭରି ଭଲ ପାନ୍ତି । କାହିଁକି ମୁଁ ତାଙ୍କର ସରଳ ହୃଦୟରେ ଏତେ ବଡ କଟୁକଥା କହି ଆଘାତ ଆଜ ଦେଲି । କୁଆଡେ ଏଠୁ ସେ ଚାଲି ଗଲେଣି । ସକାଳ ପହରୁ ସେ କିଛି ଖାଇ ନାହାନ୍ତି । ଖରା ତାପରେ ବୁଲି ବୁଲି ଦେହ ମୁଣ୍ଡ କଳାକାଠ ପଡ଼ି ଯାଇଛି । ଥପ୍ ଥପ୍ ହୋଇ ତାଙ୍କର ସୁନ୍ଦର ମୁହଁରୁ ଝାଳ ନିଗିଡ଼ି ପଡୁଥିଲା । ମୁଁ କାହିଁକି ତାଙ୍କୁ କଟୁ କଥା କହି ମଲି । ଦୁନିଆରେ ମୋର ବା ତାଙ୍କ ଉପରେ କି ଅଧିକାର ଅଛି । ସେ ପରକୁ ମୁଁ ପର । ମୋ ମନଟା ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଏତେ କାହିଁକି

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଗୋଲେଇଯାଣି ହେଉଛି । ମୋର ତାଙ୍କ ଉପରେ ଏତେ ହାକମ୍ କାହିଁକି ?

ଉଡ଼ିଗଲା ଚଢ଼େଇର ପକ୍ଷୀ ଗଣିଦେବା ମଣିଷ ମୁଁ । ଯାହା ଆଜି ଏ ଘରେ ହେଉଛି ମୋତେ କିଛି ଅଛପା ନାହିଁ ।

ନିଦ ମଳ ମଳ ଆଖିରେ ମାଉସୀ ଆର ଘରୁ ଉଠି ଆସି ମୋତେ ପଚାରିଲା—ମା, ପଢ଼ୁ ଆସିଲା ପରେ ମୋତେ ଲାଗିଲା, କଣ ଖାଇଲାଣି କି ନାହିଁ ? କୁଆଡ଼େ ଛଡ଼ବଟା ସକାଳୁ ନ ଖାଇ ନ ପିଇ ଏତେ ବୁଲୁଛି ?

ଭିତରେ ରହସ୍ୟ ଗୁପ୍ତି ରଖି କହିଲି—ମୋତେ ଟିକିଏ ଘୁଇନିଦ ଲାଗି ଯାଇଥିଲା । ବୋଧହୁଏ ଡାକୁଥିଲେ ମୋତେ । ସ୍ୱର ଟିକିଏ ଯାହା ବାରୁଥିଲି ।

ମାଉସୀ କହିଲା—ତାହାହେଲେ ପୁଅ ମୋର ଗଲା କୁଆଡ଼େ ! ଏ ଛତରା ଯାହିଁ ସାଇରେ କୋଉଠି ବସିଥିବ । ଭାଇଟା ଖାଇ ନାହିଁ, ତାର କ'ଣ ସେତକ ଚିନ୍ତା ଦକ ଅଛି ?

ଫେରେ ତାଙ୍କ କଥାଟା ଆଘାତ ଦେଲା ଛାତିରେ । ଘରେ ମା' ପୁଅ ଯୋଡ଼ାଏ ଅଛନ୍ତି, ମୁଁ ପରଶିଲେ ହେବ, ନହେଲେ ନାହିଁ ।

ମନ ମାରି ରହିବା ଛଡ଼ା ଆଉ ମୋର ଉପାୟ କ'ଣ ଅଛି ? ପରେଶ ଭାଇ ଏତେବେଳେ ଆଉ ଗଲେ କୁଆଡ଼େ । ମାଉସୀ ତାଙ୍କୁ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ଯାଉଥିଲା, ଦେଖିଲା ସେ ମେଲାଘରେ ଶୋଇଛନ୍ତି ।

ମୋର ଆଉ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାପାଇଁ ଗୋଡ଼ ଚଳିଲା ନାହିଁ । ଆଉ କୋଉ ଅଲାଜୁକୀ ମୁହଁରେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ହସ ହସ ମୁହଁ ଦେଖାଇବ । ସେ ଭାରି ଅଭିମାନୀ ପିଲା । ମୋ କଥାରେ ତାଙ୍କର ଭାରି ଛଳ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ତା'ପରେ ମାଉସୀ ତାଙ୍କୁ ଉଠାଇ କହିଲା—କରେ ଖାଇବୁ ଅସୁନୁ ? ଅସି ପରା ଥୁଇ ଲେଉଟିଲିଣି । କୁଆଡେ ଯାଇ ଏତେ-ବେଳଯାଏଁ ବୁଲୁଥିଲୁ ? କଲେଜ ତ ଗଲୁ ନାହିଁ, ଅକାରଣେ ସେ ପାଖରେ କଲେଜବାଲା ଯାହା ଠେଙ୍ଗା ଖାଉଛି ।

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ମୋ ପାଖରେ ସେମିତ ଚବର ଚବର ଲଗା ନା । ଦେହ ମୋର ଆଜି ଭଲ ଲାଗୁ ନାହିଁ । ଆଜି ମୁଁ କିଛି ଖାଇବି ନାହିଁ ।

ମାଉସୀ ତାଙ୍କୁ ଫଟେରେଇ ପଚାରିଲା—ଦେହ ତୋର କ'ଣ ଲାଗୁଛି ? ଆ, ମ । ଖାଲି ପେଟରେ ପେଟ ଚକଟି ମନ୍ଦି ହେଉଥିବ । ତୁ ଆଜି ଖାଇନ ବୋଲି ଭଉଣୀ ଧ'ଠା କିଛି ଖାଇ ନାହାନ୍ତି ପରା । ଉଠିଆ, ମୋ ବାପାଠା ପରା ।

ଜାଣି ନଥିଲି ପରେଶ ଭାଇ ଏତେ ଏକ ଜିଦଖିଆ ପିଲା ବୋଲି । ଚଞ୍ଚ ଉଠି କହିଲେ—ମୁଁ ଥରେ କହିଲି—ଆଜି କିଛି ଖାଇବି ନାହିଁ । ତୋର ଏତେ ଜିଦ୍ କାହିଁକି ?

ମାଉସୀ ଭାରି ସନ୍ଦେହୀ । ସେ ସକାଳ କଥା ମନେ କରି ତୁନି ତୁନି ମତେ ପଚାରିଲା—ମା, ସକାଳ କଥା ଆଉ କଉଣି ତା କାନରେ ପଡ଼ିଛି କି ?

ମୁଁ କହିଲି—ମାଉସୀ, ମୁଁ କ'ଣ ଏତେ ଅବିବେକୀ ହେଇଛି ! ଏ ସବୁ ବାଜେ କଥା ତାଙ୍କ କାନକୁ ଦିବାଠା କ'ଣ ଭଲ କଥା ?

ସେତିକିବେଳେ ଉମା ଅସି ପହଞ୍ଚିଲା, କହିଲା—ବୋଉ, ଭାଇ ଅସି ଖାଇଲେଣି ?

ମାଉସୀ ତାଙ୍କୁ ଅଖି ଠାରି ଦେଲା । ସେ ଯାଇ ଖୋସାମତ କରି ଡାକିଲା, କହିଲା—ଭାଇ, ଖାଇବ ଅସୁନ ?

http://oaob.nitrkl.ac.in

ପୁଣି ତାଙ୍କର ସେହି ନାସ୍ତି ବାଣୀ, ଯେମିତକା ଅକାଠ ଶବ୍ଦର ।

ଉମା ତାଙ୍କର କୋପମୂର୍ତ୍ତି ଦେଖି ଘର ଭିତରୁ ପଦାକୁ ଚାଲି ଆସିଲା । ମାଉସୀ ବିରକ୍ତ ହୋଇ ଅନ୍ୟ କାମରେ ଚାଲି ଗଲା ।

ଗୋଡ ଟିପି ଟିପି ମେଲା ଘର ଭିତରକୁ ପଶିଗଲି । ଅନାଇଲି ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ହାତ ରଖି ଖଟ ଉପରେ ସେ ଶୋଇ ରହି କ'ଣ ଭାବୁଛନ୍ତି । ଘର ଭିତରେ ଆଉ କେହି ନାହିଁ ।

ଧୀରେ ଧୀରେ ଯାଇ ତାଙ୍କ ହାତଟିକୁ ମୁଣ୍ଡ ଉପରୁ କାଢି ଦେଲି । କହିଲି—କ'ଣ ଏ ସବୁ ତମର ପିଲାଳିଆ ଢଙ୍ଗ ? ଦାଣ୍ଡରେ ମତେ କାହିଁକି ଏମିତି ଲୋକହସା କରୁଛ ଶୁଣେ ! ତମ ମନରେ ଯଦି ଏତେ କଥା ଥିଲା ମୋତେ କାହିଁକି ଏଠିକି ନେଇ ଆସୁଥିଲ ? ମୋତେ ଚଞ୍ଚଳ ନେଇ ଆମ ଘରେ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଆସ, ନୋହିଲେ ତମ ହାତରେ କଅଣ ଟୋଳି କରି ଦିଅ ମୁଁ ସେଇଥି ପିଇ ଦେଇ ଚିରଦିନ ପାଇଁ ଶୋଇ ପଡ଼େ । ମୁଁ ଆଉ ଏତେ ତମ ପାଇଁ ଲୋକହସା ହୋଇ ପାରିବି ନାହିଁ ।

ପରେଶ ଭାଇ ଆଉ ମତେ ପାଟି ଫିଟେଇଲେ ନାହିଁ । ଆଖିରେ ତାଙ୍କର ଲୁହ ଟଳମଳ ।

ମୋ ପଣତ କାନିରେ ତାଙ୍କ ଆଖିରୁ ମୁଁ ଲୁହ ପୋଛି ଦେଲି । କହିଲି—ମୋ ରାଣ, ଉଠ, ଖାଇବ ଆସ । ଏଇ ନନାଟା କାହାକୁ ହଉଛି କହିଲ ?

ବାହାରେ ଉମା ଖଣ୍ଡିକାଶ ମାରିଲା । ଧରଭର ହୋଇ ବରଣ୍ଡାକୁ ଉଠି ପଳାଇଲି । ଉମାକୁ ବାଆଁରେଇ ଦେଇ କହିଲି—ଉମା, ଭାଇଙ୍କି ଉଠା, ମୁଁ ଯାଉଛି ଭାତ ବାଢିବି ।

ଉମା ତା'ପରେ ଡାକିଲା—'ଭାଇ ?'

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଫଟୋଗ୍ରାଫ ଭାଇ କହିଲେ —କଅଣ ?

ଉମା ଆଙ୍କୁ ଶେଷରେ ଉଠାଇଲା, କହିଲା—ଆଜ ତମ ପାଇଁ ଫଟୋ ସମସ୍ତେ ଖାଡ଼ା ଖାଡ଼ା ଉପାସ !

ରନ୍ଧା ଘରେ ଯାଇଁ ଭାତ ଖାଉଥିଲି । ମାଉସୀ ମୋ ପାଖକୁ ଯାଇଁ କହିଲା—ପଟ୍ଟୁ ଉଠିଲାଣି ?

କହିଲି—ଉମା ତାଙ୍କୁ ଉଠାଉଛି ।

ମାଉସୀ କହିଲା—ମୁଖ ଧୋଇଲେ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଉଠାଉ ଥିଲ, କେହି ନ ଉଠିଲେ ବୋଲି ବାବୁଙ୍କର ଦୋଷ । ତା କ'ଣ ସ୍ତ୍ରୀ ବୁଝି ପାରୁ ନାହିଁ ?

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କହିଲି—ହଁ ମାଉସୀ । ସେଇଥିପାଇଁ । ମଝିରେ ଘରକୁ ଲାଗିଲା ବେଳେ ତାଙ୍କ ତୁଣ୍ଡ ଟିକିଏ ଟିକିଏ କାନରେ ବାଜୁଥିଲା ।

ତା'ପରେ ମାଉସୀ କହିଲା—ହଉ, ଯା ଧ ଉଉଁଣୀପାକ ତାକୁ ଖୋଇ ଦେଇ ଦେବ । ବଗିବ ନାହିଁ, ବାଗିଲେତ ସେ ଏକାଥରେ ନାଅଁ ବାଣ ।

ତରତର ହୋଇ ଭାତ ଦ'ଟା ବାଢ଼ି ଦେଲି । କେତେ ମନକୁ ପାଞ୍ଚ ଗୁଣ୍ଡା ଦ' ଗୁଣ୍ଡା ଖାଇଦେଲି । କିନ୍ତୁ ମୋ ଭାଗ୍ୟ ଭଲ ଯେ, ଏତେ କଥାରେ ପଦାକୁ ମୁଁ ଧରା ପଡ଼ିଲି ନାହିଁ ।

ସେହିକ୍ଷଣି ସଭିଙ୍କର ଖିଆ ପିଆ ସରିଲା ।

ସେଦିନ ଗୋଟାକ ମତେ ସେ ଭଲଭାବରେ କଥା ବାର୍ତ୍ତା କଲେ ନାହିଁ । ମୁଁ ଭାବିଲି, ଯେମିତି ମୁଁ ଏ ଘରର କେହି ନୁହେଁ ।

ସଞ୍ଜ ନଇଁ ଆସିଲା । ଆଲୁଅ ମାଳା ଗୁହଆଡ଼େ ବଢୁଛି ହୋଇ ପଡ଼ି ଥାଏ । ଏ ଗାଁଟା ମତେ ଆଉ ଯମା ଭଲ ଲାଗୁ ନାହିଁ ।

କାହିଁକି ମୁଁ ଏ ଅପକୀର୍ତ୍ତି ଅର୍ଜି ବସିଲି ? କେଇଦିନ ହେଲା ଏଠି ରହି ମୁଁ ସ୍ୱର୍ଗସୁଖ ଭୋଗ କରୁଥିଲି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଆଉ ଅନ୍ୟ କଷ୍ଟ ମୋର ସହସ୍ର ନାହିଁ । ଉମାକୁ ଫୁସୁଲେଇଲି, ତୋ ସାଙ୍ଗ ଭିତରୁ କାହାକୁ ଡାକୁ, ଭାଇ ଅଛନ୍ତି, ଧ ଗୁହଦ୍ୱାଜ ତାସ୍ ଖେଳନ୍ତେ । ମିଛରେ କହିଲି—ସେଁସଙ୍କାଳୁ ପଢ଼ା କଠିକ ପିଟେ ।

ଉମା ମୋ ମନକଥା ଜାଣୁଥିଲା କି ନାହିଁ ମୋତେ ସେ ବସ୍ତୁ-ଜଣା ନାହିଁ । ସେ ସବୁବେଳେ ମୋ ପଛେ ପଛେ ଜଗି ରହୁଥିଲା । ତାସ୍ ଖେଳରେ ତାର ଖୁବ୍ ସଉକ୍ । ବଡ଼ ଚଟକ ।

ମାଉସୀଙ୍କି ଯାଇଁ କହିଲା—ବୋଉ, ରାତକି ତ ଜାଲଖିଆ କରୁଛୁ । କାମଧନ୍ଦା ତ କିଛି ନାହିଁ । ତାସ୍ ଗୁହଦ୍ବାଜ ଆମେ ଖେଳନ୍ତୁ । ଭାଇ ପଢ଼ା କଠିକ କାଳି ପଳାଉଛନ୍ତି ।

ମାଉସୀ ଖୁସି ହେଇ କହିଲା—ସବୁବେଳେତ ତାସ୍ କଚାଶ ଲଗେଇଛ । କେତେବେଳେ ମୁଁ ତମକୁ ନାହିଁ କରୁଛି ?

ସାଥେ ସାଥେ ଉମା ଯାଇଁ ତା' ସାଙ୍ଗ ଗାଁରୁ ଗୋଟାଇ ଆଣିଲା । ସତରଞ୍ଜି ପାରି ଆଗେ ତାସ୍ ଫେଣ୍ଟି ବସିଲା । ମତେ କହିଲା—ନୀଳଅପା ତୁ ଯାଇଁ ଭାଇଙ୍କି ଡ଼ାକ୍ ।

ସଞ୍ଜବେଳେ ସେ ବସିଥିଲେ ସେଇ ମେଲା ଘରେ । ମୁହଁଟା ଦିଶୁଛି ଠିକ୍ ଧାନଉଁସା ହାଣ୍ଡି ପରି । ମନରେ ଟିକିଏ ହେଲେ ହରଷ ନାହିଁ । ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ବତୀଟା ଜଳୁଛି ମିଞ୍ଜି ମିଞ୍ଜି ହୋଇ ।

ଧୀରେ ଧୀରେ ଯାଇଁ ତାଙ୍କ ମୁହଁକୁ ଆନାଇଲି, କହିଲି ସେମିତି ତପସ୍ୟାରେ ବସିଥିବ ନାଁ କଅଣ ? ଉଠ, ଆସ ? ଦ'ଗୁହ ବାଜ ତାସ୍ ଖେଳିବା । ଉମା ହେଇକା ତାସ ଫେଣ୍ଟିଲେଣି ପରା !

କେତେବେଳକେ କହିଲେ—ମୋ ମନ ଭଲ ଲାଗୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ଆଜି ଖେଳିବି ନାହିଁ ।

ଜିଦ୍ ଧରି କହିଲି—ନାହିଁ, ତମକୁ ଯେ କୌଣସି ମତେ ଖେଳିବାକୁ ହେବ । କହିଲି, ମୁଁ ଯାହା କହିଲି ସେ ସବୁ ତମର ଭଲ

ପାଇଁ ନୁହେଁ ? ଥାଉ ସେ ସବୁ । ଆସ ଖେଳିବ ଆଗ । ତମକୁ ମୋ ରାଣ, ମୁଁ ମରେଇଛି ।

ତାଙ୍କ ହାତ ଧରି ଉଠାଇଲି । ସେ ବାଡ଼ିରେ ଯାଇଁ ଆମ ସହିତ ବସିଲେ ।

ସବୁଦିନ ପରି ମୁଁ ବି ଆଜି ତାଙ୍କର ବିପରୀତ ପକ୍ଷ । କିନ୍ତୁ ଯେତେ ଯାହା ହେଲେବି ତାଙ୍କ ମନ ଆଜି କୋଉଥିରେ ଭୁଲିବାକୁ ନାହିଁ । ମନ କାହିଁ କୁଆଡେ ଯାଇଁ ଉଡୁଛି । ବାପାଙ୍କ ପରି କଣ ନାହିଁ, କଣ ସେ ଖେଳରେ ତାସ୍ ପକାଉଛନ୍ତି ।

ସଭିଁଏ ତାଙ୍କ ଖେଳ ଦେଖି ହସୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ଖାଲି ଉପରେ ଉପରେ ହସିଲେ କଣ ହେବ, ହୃଦୟରେ ଅଶେଷ ଶେଳାଘାତ ଅନୁଭବ କଲି ।

ଆଜି ତାଙ୍କର ଆଖି ଦୁଇଟା ପିଆଜ ପାଖୁଡ଼ା ପରି ଲାଲ୍ ଲାଲ୍ ଦିଶୁଛି । ବାଳ ଗୁଡାକ ଫୁର୍ ଫୁର୍ ଉଡୁଛି, ବେଶ ପରିପାଟୀରେ ଆଜି ତାଙ୍କର ଯତ୍ନ ନାହିଁ ।

କିଛିକ୍ଷଣ ପରେ ସେ ତାସ୍ ଥୋଇ ଦେଇ ଖେଳରୁ ଉଠି ପଳାଇଲେ । କହିଲେ—ଦେହ ମୋର ଭଲ ଲାଗୁ ନାହିଁ । ଗିଲାସେ ପାଣି ଆଣି ଦବୁଟି, ଉମା ?

ତା'ପରେ ସେ ଯାଇଁ ମେଲଘର ଖଟିଆଟି ଉପରେ ଶୋଇ ପଡିଲେ । ଉମା ପାଣି ଗିଲାସେ ଧରାଇ ଦେଇ ତାଙ୍କ ଦେହରେ ହାତ ମାରିଲା । ସିଆଡୁ ହୁଟ ପକାଇଲା—ବୋଉ, ଭାଇଙ୍କି ଜର ।

ମାଉସୀ ତାଙ୍କୁ ଅଉଁସି ଦେଇ ଦେଇ କହିଲେ—ଏ ପାଣି ଧରିଲା ତାଙ୍କୁ । ନ ଖାଇ ନ ପିଇ ଖରା ତରାରେ ବୁଲୁଛନ୍ତି । କାହା କଥା ସେ ମାନୁଛନ୍ତି ଯେ ।

ଉମା କହିଲା—ବୋଉ, ଭାଇଙ୍କି ଆଜି ସାବୁ ଦେବା ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ପରେଶ ଭାଇ ଆଉ କିଛି କହୁଲେ ନାହିଁ ।

ଝିଲ୍ଲୀମୁଖର ଗମ୍ଭୀର ରାତି । ନିଶା ସାଇଁ ସାଇଁ ଗର୍ଜୁଛି । ସମସ୍ତେ ନିଦ୍ରାରେ ବିଭୋର । ଆଖି ମୋର ଅଳ କଷା ପଡୁ ନାହିଁ । ସାରା ରାତି ଗୋଟିଏ ଅବସ୍ଥାରେ ତାଙ୍କ ଦେହକୁ ଲାଗି ବସିଛି ।

ଜ୍ୱରରେ ଦେହ ତାଙ୍କର ଖଇ ଫୁଟୁଛି, ଶୋଷରେ ତଣ୍ଟି ଶୁଖି ଯାଉଛି, ଆଖିରୁ ଧାର ଧାର ହୋଇ ଲୁହ ଗଡି ପଡୁଛି, ସେହିଥିରେ ମୋ ହାତ ପାପୁଲିଟିକୁ ଅଣ୍ଡାଳୁଛନ୍ତି କେଡେ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ।

ସାରାରାତି ମୁଁ ଅନିଦ୍ରା ହୋଇ କେତେ ଦିଅଁ ଦେବତାଙ୍କୁ ଡାକୁଛି—ମୋ ଦେହ ପଛେ ଖରାପ ହେଉ, ପରେଶ ଭାଇ କେମିତି ଚୁରୁଚୁରୁରେ ଭଲ ହୋଇ ଯାନ୍ତୁ । ହେ ମହାବିନାୟକ, ହେ ଅଖଣ୍ଡଳ ମଣି, ହେ ଧବଳେଶ୍ୱର, ତମେ ତାଙ୍କୁ ଘଣ୍ଟ ଘୋଡ଼େଇ ରଖ ।

ପଦକ କଥାରେ ମଣିଷଙ୍କୁ କେତେ ଏମିତି ଜ୍ୱର ହୁଏ ! ମନରେ ମୋର ଗୋଟାଏ ବଡ ଚିନ୍ତା ହୋଇଗଲା ।

ସେଦିନ ଅଖିଆ ଅପିଆ ତାଙ୍କର ମୁଁ ଖୁବ୍ ସେବା କଲି । ସେ ବି ନିଜେ ଜାଣିଲେ, ଅନୁଭବ କଲେ ।

ତାଙ୍କର କାୟା ସାଥିରେ ଛାୟା ପରି ମୁଁ ନିଜ ଭିତରେ କୋଉ ଅଜଣା ଶକ୍ତି ବଳରେ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ହୋଇ ଚାଲି ଯାଉଛି । ଏ ବନ୍ଧନ ସତେ କଅଣ ? ମୋ ମନ ଭିତରେ ତାଙ୍କର ଲୋଭନୀୟ ଛବି ଏତେ ଦୋଦୁଲ୍ୟମାନ ହେଉଛି କାହିଁ କି ?

ଦୁଇଦିନ ପର ।

ପରେଶ ଭାଇ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭଲ ହୋଇଗଲେ ।

କିନ୍ତୁ ସେହିଦିନ ରାତି ତାଲଚେର ପାସେଞ୍ଜରରେ ସେ କଟକ ଚାଲି ଗଲେ ।

ଗଲାବେଳେ ତାଙ୍କୁ ମୁଁ ତୁଣ୍ଡ ଖୋଲି ପଚାରିଲି—ଚଳେଁ ଫେରିବ, ଭାଇ ?

http://oaob.nitrkl.ac.in

ରଙ୍ଗୀଲା ମୁହଁରେ ତାଙ୍କର ତଥାପି ପୂର୍ବ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳତା ଭରି ଆସୁ-ନ ଥିଲା । କହିଲେ—ଯେତେବେଳେ ଯାହାର ଅନୁକମ୍ପା ମୋତେ ଟାଣି ଆଣିବ ଅଲକାପୁରୀ କଲେଜ ମହଲକୁ ।

ଗଲାବେଳେ ତାଙ୍କୁ ଚାହିଁ ମୁଁ ନମସ୍କାର କଲି । ସେ ବି ତାଙ୍କ ହାତରେ ମୋ ଓଠଟିକୁ ଧୀରେ ଟେକ୍କି ଦେଇ ନରମ ଗଳାରେ କହିଲେ—ନମସ୍କାର !

ଲଜ୍ଜରେ ତଳକୁ ମୁହଁଟାକୁ ମୁଁ ଓହଳାଇ ଦେଲି ।

ଚାହୁଁ ଚାହୁଁ ଯା' ଭିତରେ ପନ୍ଦର ଦିନ ଗଡ଼ିଲାଣି ।

ଶୀତ ଦିନ ଆସିଲାଣି । ପାଚିଲା ଧାନ କିଆରିରେ ଶିଶିରଭିଜା ଲମ୍ବ ଲମ୍ବ ଧାନ ଗଛ ହଳଦୀ ଗର ଗର ପନ୍ଥ ଟେଣ୍ଡକ ଲମ୍ବାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ବିଲ ହିଡ଼ ଉପରେ । ଧାନ କଟାକଟି ଏ ଗାଁରେ ଜୋର ସୋର୍‌ରେ ଲାଗି ଗଲାଣି । ଗାଁ ମୂଲିଆ ଧାନ କାଟିବା ପାଇଁ ହାତରେ ଦାଆ ଧରି ବିଲକୁ ଗଡ଼ିଲେଣି । ପୁଷ୍ପମାସିଆ ରଣିକୁ ଧକ୍କି ଦୂର ଦିଗ୍‌ବଳୟ ତଳେ କଳା ହିମର ଚଦରୁଆ ଆଜି ଢାଙ୍କି ଦେଲାଣି ।

ବାଡ଼ିଆଡ଼ ଘାସ ଅରମା ଭିତରେ ପୁଷମାସିଆ ଝରା କାକର ବୁନ୍ଦା ବୁନ୍ଦା ପଡ଼ି ମୁକ୍ତା ପରି ଦିଶୁଛନ୍ତି ଆଖିକି ।

ଗଛବୁଛ ଉପରେ ସୁନା ସୋରିସିଆ ଖରା ପଡ଼ିଲାଣି । ଖୁସି ଲାଗିଲା ମତେ ଦାଣ୍ଡପଟେ ବସି ଖରା ପୁଇଁବା ପାଇଁ । ଏକାକିଆ ବସି ଖରା ପୁଇଁ ପୁଇଁ ଭାବୁଥିଲି—

http://oaob.nitrkl.ac.in

କେଡେ ମଧୁର ସମସ୍ତ ଧରା ଭୁଇଁକା ଆସିଲାଣି । କାହିଁକି ଲୋକେ ଯେ ଏ ଜାଡ ଦିନକୁ ଖରାପ ବୋଲି କୁହନ୍ତି ମୁଁ ସହଜରେ ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ । ଏ ଦିନଟି କିନ୍ତୁ ମତେ ଭାରି ଭଲ ଲାଗୁଛି ।

ନୀରବରେ ଖରା ପୁଅଁ ପୁଅଁ କାନ ପାରେଲି ଗାଁ ଚୌହାଅଡ଼େ । ଏକାଠିଆ ବସି ବସି ଭାରି ଭଲ ଲାଗିଲା—ସଂସାରର କଳ କୋଳାହଳ ଅଡ଼େ କାନ ଡେରିବା ପାଇଁ ।

ଅଦିନ କୋଇଲି କେଉଁ ଦୂର ବଟପୀ ଶାଖାରେ ବସି ଗାଉଛି କୁହୁ କୁହୁ ସଙ୍ଗୀତ ।

କାଠହଣା, କୁମ୍ଭାଟୁଆ ଚଢ଼େଇଙ୍କର ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କର ପ୍ରଭାତ ସଙ୍ଗୀତ ସରି ନାହିଁ ।

ବଣି, କଜଳପାତି ଗୀତ ଦେଇ ଫର ଝଁଫ୍ ଉଡି ଯାଉଛନ୍ତି ଫାଂଫା ଫାଂଫା ହୋଇ ।

ଦୂରଅରେ ଶାନ୍ତସ୍ନିଗ୍ଧ ଶୀତଳ ବାଆ ତଳେ ଘୂରି ଘୂରି ସ୍ପନ୍ଦିତ ଶାନ୍ତି ପାଉଛନ୍ତି ଏଇ କୁଢ଼ନ୍ତା ପକ୍ଷୀ ଜାତ ।

କି ସୁନ୍ଦର ତାଙ୍କର ଏକତା ଅଛି । ସେମାନେ ସ୍ୱାଧୀନ ଭାବରେ ବିଚରଣ କରି କେଡେ ସୁଖରେ କାଳାତିପାତ ନାହାନ୍ତି !

ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ କଥା ହଠାତ୍ ଭାବି ପକାଇଲି । ଅସୁସ୍ଥ ପାଉଣ୍ଡ 'ନୀଳ'କୁ ନ ଅଙ୍କାଲେ ତାଙ୍କୁ ଶାନ୍ତି ଲାଗୁ ନ ଥିଲା । ପନ୍ଦରଦିନ ହେଲା ତାଙ୍କ ମୁହଁ ଲୁଚିଲାଣି—ଏ ଗାଁରୁ ।

ସତେ ଆଉ କାହିଁକି ଏ ଗାଁଟା ମତେ ଭଲ ଲାଗୁ ନାହିଁ । ପରେଶଭାଇଙ୍କ ବାଡି ପଟ କଣ୍ଟାବୁଦା ମଝିରେ ମଝିରେ ବାଇଗଣ ଗଛ, ନାଗଫେଣି ଟେଢ଼ର ବାଡ଼ ଲମ୍ବି ଯାଇଛି ଗୋହିରୀ ବାଲି ଯାଏଁ, 'ନୀଳ' ସେ ପାଖକୁ ଗାଁର ସଦର ସଡ଼କ ।

ବାଡ଼ରେ ବସିଥିଲି, ତୁଣ୍ଡ ଶୁଭିଲା ବୋଉ ପର ଗାଁ ମଣିଷର ।

ବାଡ଼ ସନ୍ଧରେ ନିରିଖି କରି ଅନାଇଲି । ଦେଖିଲି, କିଏ ଜଣେ ପିଠିରେ ଗକାଡ ବୋଝଟିଏ ପକାଇ ସ୍ୟାଡ଼କୁ ଠେଲୁଛି । ରାସ୍ତାରେ କାହାକୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି—ମା, ଖାଲ ଗାଁ ସ୍ୱରୂପ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ ଘର କୋଉଠା ?

ଦୂରରେ ରହିଥିଲି ଟିକିଏ । ଚିହ୍ନି ପାରିଲି ନାହିଁ ଭଲ କରି ।

ପୁଣି ସେ କହିଲେ—ସ୍ୱରୂପମଣି ପଟ୍ଟନାୟକ—ତାଙ୍କ ପୁଅ ପରେଶବାବୁ, କଟକ କଲେଜରେ ପଢୁଛନ୍ତି ।

ଖଞ୍ଜା ଭିତରକୁ ଚାଲିଲି ପଶି ଆସି ଜମାକୁ ଡାକିଲି । କହିଲି, ଜମା, ଦେଖିଲୁ କିଏ ଜଣେ ମଉସାଙ୍କ ନାଁ, ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ନାଁ ଧରି ଓଳିଏ ହେଲା ଡାକୁଛନ୍ତି ।

ଜମା କହିଲା—କାହିଁ ଲୋ ସେ ?

ଦହିଁକା ଦହେଁ ଦାଣ୍ଡକୁ ବାହାରିଲୁ । ମଣିଷଟି ବେଣ୍ଟ ପୋଖରୀ ତେଉଁ ଆସି ଓଳି ମୂଳେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିଲା ।

ଜମା ଡାକିଲା—କିଏ ଡାକୁଛ, ଦାଣ୍ଡକୁ ଆସ ।

ଲୋକଟି ଧୀରେ ଧୀରେ ରାସ୍ତା ଉପରେ ଆସୁ ଥାଏ । ଚିହ୍ନି ପକାଇଲି ତାଙ୍କୁ ଏଥର ଅଧ ଦୂରରୁ । କହିଲି—ନାଥିଆ କରେ ? କେମିତି ଏକା ଆସିଲୁ ?

ନାଥିଆ ମତେ ଦେଖି ଭାରି ଖୁସି ହୋଇଗଲା । କହିଲା—ମୋ ମାଆ ଲୋ ! ସାତ ସମୁଦ୍ର ତେର ନଈ ଡେଇଁ ତମେ ଦେଇ ଆସି ଏଠି ଜୁଟିଲଣି ?

ତା କଥା ଶୁଣି ମତେ ଭାରି ହସ ମାଡିଲା ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଉମା ତାକୁ ଦେଖି ଥଟ୍ଟା କଲା, କହିଲା—ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବର୍ଷୁଆ ଗାଡ଼ି ଚୋଟେ ଛୁଡ଼ ନାହିଁରେ । ସାତ ସମୁଦ୍ର ତେର ନଈ ଦେଖିଛୁ ନା ଖାଲି ତା ନାଁଟା କୋଉଠି ଶୁଣିଛୁ ବ'। ?

ନାଥିଆ ହସି ଦେଇ କହିଲା—ଦେଈ, କୋଉ ଘରଟା ତାଙ୍କର ? ମାଳତୀ ତୁଣ୍ଡ ଶୁଣି ଦାଣ୍ଡକୁ ଆସିଲା । ସକାଳୁ କଏ ଭାର ଘିଚ ପଠେଇଲଣି । କେତେବେଳୁ ତାଙ୍କ ଘରୁ ବାହାରିଥିଲ ? ଆସ, ଏଇ ଘର ଭିତରକୁ ଆସ ।

ସମସ୍ତେ ଅମେ ଘର ଭିତରକୁ ଆସିଲେ । ନାଥିଆ ଦୁଆର ପିଣ୍ଡାରେ ଭାର ଥୋଉ ଥୋଉ ନଥ୍ କରି ବସି ପଡ଼ିଲା । କହିଲା, ମା' ଏଇ ସାତ ଗାଡ଼ିରେ ଆସିଲି । ଘୁଟୁ ଅନ୍ଧାରରେ ଘର ଠଉରେଇ ପାରିବି କି ନାହିଁ ଟିକେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲି ଏଇ ତମ ଗାଁ ରେଲ ଇଷ୍ଟେସନରେ ।

ବୋଉ କହିଲା—ହଉ ଭଲ କଲୁ । ଯା, ହାତପାଦ ଘସି ପକା । କଣ ଅଗେ ଦୋ'ଟି ଖାଇ ନେ ।

ନାଥିଆ କହିଲା—ମା' ବାଉକଶ ମଣିଷ, ତେଲ ଟିକିଏ ଦିଅ, ଏଇ ପୋଖରୀରେ ଗାଧୁଆ ପାଧୁଆ—ଦାନ୍ତଘଷା ଅଧ ସବୁ କାମ ବଟେଇ ଦେଇ ପଖାଳ ଦୋ'ଟି ଖାଇବି । ବଣ ଚଟଣୀ କି ପିତା ଶୁଖୁଆ ପୋଡ଼ା ହେଲେ ମୋର ସବୁ ଚଳିଯିବ ।

ମାଳତୀ କହିଲା—ରହ, ଝିଅ ଦୁହେଁ ଅଛନ୍ତି, ଆଳୁ ବାଇଗଣ ଦି'ଟା କଣ ସନ୍ତୁଳା କରି ଦେବେ । ତୁଚ୍ଛା, ଖାଇବୁ କେମିତି ।

ନାଥିଆ ମଜା କଲା । ଉମା ତା କଥା ଶୁଣି ଖୁବ ହସୁ ଥାଏ ।

ତା ପର ସେ ଛଏଁ ଛଏଁ ଗପିଲା—ମା, ବାବୁଯାଇଁ ରଙ୍ଗାଘରେ ବସିଛନ୍ତି । ମୁଁ ତ ତାଙ୍କ ଘରର, ଗୁଡ଼ାକର ବାହାର ସବୁ । ଘାଇ ମୁହଁକୁ ପଡ଼ିର ପଡ଼ିଥିଅ ମୁଁ । ପଟେରଣ ବାବୁ ଗଲା ଶନିବାର ଦିନ ଯାଇଥିଲେ

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଆମ ଗାଁକୁ । ଗୋଟିଏ ଦିନ ରଘୁ ବାବୁ କଟକ ପଳେଇଲେ । କାନଗୋଇ ଘର ରମେଶବାବୁ ତାଙ୍କ ଘର ଭଲ ଦେଇ ସନ୍ଧିଏ ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ସେଦିନ କଟକ ଗଲେ । ଲୁଗା ସେଦିନ ସଜାଡ଼ି ହୋଇ ପାରିଲା ନାହିଁ, ନହେଲେ ସେଦିନ ମା ତାଙ୍କୁ ବେଶ୍ୱର କରାଇ ଛାଡ଼ିଥାନ୍ତେ । କାଲି ଗୁଡ଼ାଏ ଖାଇ ମିଠାଇ ତିଆରି କରେଇଲେ । ମୋତେ ତା ପରେ କହିଲେ—ନେଇଯା ତୁ ଅଗେସ୍ତାଲ ଗାଁରେ ବେଶ୍ୱର ଦେଇ ଆସିବୁ । ଏଠିକି ତ, ମା ବାଟ ଘାଟ ମୁଁ କିଛି ଦେଖିନାହିଁ । ଘରପାଖରୁ ପଚାରି ପଚାରି ଇସ୍ଟେସନ ଆସିଲି । ବାଟରେ ଗାଡ଼ିରୁ ଉତୁରି ହୋଇ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲି ତ ଆପଣଙ୍କ ଘରେ ।

ପଚାରିଲି—ବଉଳ କଟକ କିହିଁକି ଯାଇଛନ୍ତି କରେ ?

ନାଥିଆ ତା' ବଟୁଆରୁ ଚିଠି ଖଣ୍ଡେ ବାହାର କରି ମୋ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲା । କହିଲା—ଦେଖ, ନୂଆବୋଉ ତମର ସେଥିରେ କ'ଣ ଲେଖିଥିବେ ଅବା ।

ମାଉସୀ ତା'ପର ତେଲ ଆଣିଦେଲେ । ନାଥିଆ ଦେହରେ ତେଲ ବୋଳି ହୋଇ ପୋଖରୀ କୂଳକୁ ଗଲା ।

ତା'ପରେ ମୁଁ ନୂଆବୋଉଙ୍କ ଚିଠି ଖୋଲି ପଢ଼ି ବସିଲି । ନାଥିଆ ଖାଇବା ପାଇଁ ଜମା ବେଶ ଘରେ ଯାଇଁ କଣ କରି ବସିଲା । ମାଉସୀ ଭାବି ଭାବି କହିଲେ—ମୋ ମନେ ମନେ ପୁଅ ମୋର କଲେଜରେ ପଢ଼ୁଛି । ପୁଅ ଯାଇଁ ହେଲାଣି ତାଙ୍କ ମାଉସୀ ଘରେ । କ'ଣ ଏଥିରେ କରିବ ସ୍ତ୍ରୀ'କୁ ?

ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ଦୋଷ ଘୋଡ଼େଇ କହିଲି—ବୋଉ କାଲେ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଖବର ଅନ୍ତର ଦେଇଥିବ, ସେ ଯାଇଥିବେ । ନେ ହେଲେ ସେ ତ ସେମିତି ପିଲା ନୁହନ୍ତି । ଯାର ଥର ଅତ ବାଧରେ ଦିନ ଯେ ଥାଏ କେମିତି ଆମ ଘରେ ରହୁଥିଲେ ।

ମାଉସୀ ଅଉ କିଛି ହଁ ହଁ କଲେ ନାହିଁ ।

ତା'ପରେ ସେ ଅନ୍ୟ କାମରେ ଚାଲିଗଲେ ।

ନୂଅବୋହୂଙ୍କ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ପଢିଲି ମନ ଧ୍ୟାନ ଦେଇ । ରହସ୍ୟ-ମନ୍ତ୍ରୀ ଏବେ ବାହାରୁ ଲେଖିଛନ୍ତି—ହଇ ଗୋ ଲୀଳାବତୀ ? ଭଲ ତ ଲୀଳା ଲଗେଇଲଣି ସେ ପାଖରେ । ଅଜଣା କାଉଁଠୁ ଆମେ ଏଠି ବାରଟା ନେଲଣି ଯେ—ତାସ୍ ଖେଳରେ କୁଅଡ଼େ ଭାରି ଜିତାପଟ ନଉଛ ? ଏଠି ଆମଠୁଁ କାଳି ଛକା ଖାଇଲେ କଣ ହେଲା, ଭଲ ଲୋକଙ୍କ ଖେଳରେ ହାରିଲେ ତାଙ୍କ ଗାଲରେ ତମେ କାଳି ବୋଳି ଦେଇ ଥିବାରୁ ଆମେ ଭାରି ଖୁସି । କେବେ ପୁଣି ଏଠି ପାଦ ପକଉଛ ନା ମୁଁ ଯାହା କହୁଥିଲି ସେଇଆଡ଼େ ପୁଣି ନୂଆ ବସା ବାନ୍ଧୁଛ । ହଉ, ଯାହା ପଛେ ହେଉ, ଆମ ଚକଲି ଆମକୁ ଅଦିନିଆ କାଉ ନ ଝାମ୍ପିଲେ ରକ୍ଷା' ।

ତମ ଦଉଲ ଦ'ଦିନ ହେଲା ଘରେ ଚାଲି ଗଲେଣି । କୋଉଁ ଅଲଗା କମ୍ପେନି କାରଖାନାରେ ପଚିଶ ଟଙ୍କା ଷ୍ଟାଇପେଣ୍ଡ୍ ପାଇଁ ସେଠି ଦରଜୀ କାମ ଶିଖିବେ । ତମ ସ୍ନେହର ପରେଶଭାଇ ସେଇଥିକି ସୁବିଧା କରେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ରମେଶ ସଙ୍ଗରେ ସେ ନିଜେ ଏଠିକି ଆସିଥିଲେ, ସମସ୍ତେ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଏଠି ।

ଚଞ୍ଚଳ ଚାଲି ଆସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ । ଯାହା ଭିତରେ ଏଠି ଏକାକେ ମୋର କୁନି, ସେଠି ମୋତେ ଭଲ ଲାଗୁନାହିଁ ମୋଟେ ।

ତମାଙ୍କୁ ମୋର ଭଉଜୁ, ଭଉଜୁ । ମାଉସୀଙ୍କି ମୋର ପ୍ରଣାମ । ବୋଉ ନମର ଭଲ ଅଛନ୍ତି । ଅଉ ସବୁ ଭଲ । ଗାଳି ଦେବ ନାହିଁ ସଖୀ । ମନେ କରୁଥିବ । ଆଜି ଏତିକି ଥାଉ । ଇତି ।

ତମର

ନୂଅବୋହୂ

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଭଗ୍ନକ୍ଳାନ୍ତ ମନ ନେଇ ଶୂନ୍ୟ ଆକାଶକୁ ଅନାଇ ରହିଲି । ଭାବିଲି, ବକୁଳ ପୁଣି ଯା' ଭିତରେ ସିଲେଇ ଟ୍ରେନିଂ ନବ ବୋଲି କଟକ ଚାଲି ଗଲାଣି । ତା' ଜୀବନର ପଥରେ ପଥ ଦେଖେଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଏଇ ପରେଶଭାଇ ?

ଛି-ଛି, ଏ ପୁରୁଷ ଜାତିଟା ଏତେ ସ୍ୱାର୍ଥପର ? ନାରୀର ଜୀବନ ନେଇ ଖେଳ ଖେଳିବାକୁ ଏମାନଙ୍କୁ ଖୁବ୍ କୌତୁକ ଲାଗେ । ଗୋଟିଏ ନାରୀର ଅନ୍ତର ଭିତରୁ ରକ୍ତ ନିଗୁଡ଼ି ତାର ପଞ୍ଜରମାଳ ଦେଖେଇ ମଧ୍ୟ ଯା'ଙ୍କର ମନର ସାଧ ମେଣ୍ଟେ ନାହିଁ [illegible]ରେ ଖୋଜି ବୁଲୁଥାନ୍ତି ଆଉ କୋଉ କପୋତୀଙ୍କର ସରମଟୋକା ଆଖି ଠାର ।

ପରେଶ ଭାଇ ଏମିତି ପୁଣି ଶେଷକୁ ଖେଳିଲେ ? ବକୁଳ ପୁଣି ହେଲା ତାଙ୍କର ଏତେ ପ୍ରିୟ । ମୁଁ ତାଙ୍କର ଏତେ ମନ ଜଗି ବାହୁଁଡ଼ ପ୍ରିୟ ହୋଇ ପାରିଲି ନାହିଁ । କୋଉ କାରଣରୁ ମୁଁ ତାଙ୍କର ପସନ୍ଦ ହେଲି ନାହିଁ ?

ପାଖରେ ଥିଲେ ସମସ୍ତେ ମୋ'ର ମୋର, ଗୋଟି-ପଣ ନିଜର । ଆଖି ଆଗରୁ ଅନ୍ତର ହୋଇଗଲେ କିଏ କାହାକଥା ମନେ କରୁଛି ? ଦୁନିଆଟା ସିନା ଏଇଆ ! ବିଶେଷତଃ ପୁରୁଷଜାତି ଦୁନିଆରେ ଭାରି ଅବିଶ୍ୱାସୀ । ଚିକ୍କଣ କଥାରେ ଭୁଲାଇ ପାରନ୍ତି ଖୁବ୍ ।

ଅଉ ନୂଆବୋହୂ କିଏ କେତେ ଚତୁରେଇ ହୋଇ ଲେଖୁଛନ୍ତି ମୋ ପାଖକୁ । ସେ ବକୁଳକୁ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ସହିତ ମିଳାଇବା ପାଇଁ କେତେଥର ମୋତେ କଥା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କହୁଥିଲେ, ସେଇଆ ବୋଧହୁଏ କରାଇବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା ଆଗ ... କଟକ ଯିବା ମୂଳଦୁଆ ପକାଇଲେଣି, ଏଣିକି ଘର ଛୁଆ ହେବ, ... ବାଜା ଉତ୍ସବ ଫର ଫର ହୋଇ । କିନ୍ତୁ କଗଜ ବଡ଼ଲେ ଆଖିରେ ଦେଖିବ । ମୁଁ ଠିକ୍ ଚୁପ୍ ହୋଇନାହିଁ

ଯେ ମୋତେ କଏ କଥାରେ ଭୁଲାଇ ଦେବ ? ସବୁ ମୁଁ ବୁଝିଲିଣି, କଣ ମିଳିବ କାହା କଥାରୁ ?

ସତ୍ୟ ମୁଁ ଏକା ଅଭାଗିନୀ । ବଡ଼ ଦୁଃଖମାନଙ୍କ ଜନମ ଦେଇ ଥିଲେ ବାପ, ମା । ଅଧା ପାଚୋଇ ହୋଇ ରହିଲି । କରମ ବ ମୋର ଏତେଣି ପୂରା ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ ।

ଆଉ କାହିଁକି ମିଛରେ ମା'ଙ୍କ ଘରେ ରହିବି ? ନାଥିଆ ହାତରେ ଦେବୀ ପାଖକୁ ଖବର ଦେବି, ବାପାଙ୍କୁ ଯେମିତି ଚଞ୍ଚଳ ପଠାଇ ମୋତେ ଏଠୁଁ ନେଇଯିବେ । ମତେ ଭଲ ଲାଗୁ ନାହିଁ ଏଠି ।

କି ଅପରାଧ ମୁଁ ବା ତାଙ୍କର କରିଛି । ମୋତେ ନିନ୍ଦା, ଅପମାନ ହେଲା, ପଦେ ବି ପଦ ତାଙ୍କୁ ସିନା ବାଟରେ କହିଦେଲି । ଦୁନିଆର ଯାହାର ଯାହାଠି ଅହଂକାର ଥାଏ, ସେ ତା'ଠି ସବୁତ ଫେରେ ଘାଟ ତକ ଯାଏ । ସେଥିପାଇଁ ତ କ୍ଷମା ମାଗିଲି । ସବୁ ମାନ, ଅପମାନ ତ ମିଳାଇ ଗଲା । ପୂର୍ବ ପ୍ରେମ ସମ୍ପର୍କ ମତେ ଦେଖେଇଲେ । ପୁଣି ତାଙ୍କର କଣ ରାଗ ରହିଲା ମୋଠି ?

ଏତେ କଥା ପରେ ମୋତେ ପଦ ଟେ କହିଲେ, ବଦ୍‌ରାଗୀ ବୋଲି ମନରେ କଲେ ନା କରିଥାନ୍ତୁ ତା'ହେଲେ ମୁଁ ନାଗିର ।

କହିବ ଆଉ କାହାକୁ, ସବୁ କଥା ଅଙ୍ଗେ ନିଭେଇବାକୁ ପଡ଼ୁଛି ଏଠି । ସେଦିନ ବେଳବୁଡ଼ । ନାଥିଆ ବସି ବାହାରକୁ ପାନ ଭାଙ୍ଗୁ ଥିଲା ।

କହିଲି—ଦେବୀଙ୍କୁ କହିବୁ ବାପାଙ୍କୁ ପଠେଇ ମତେ ଏଠୁ ନେଇଯିବ ।

ନାଥିଆ କହିଲା—ବାପା ସିନା ଆସିଲେ ଏଠିକି ଅସିବେ ? ଅଧିବା ଯେ ବାମ୍ନର ଯୋଗ୍ୟ । ଇଲାକାରେ ଧାନ କଟା ଲାଗି ହେଲା । ସବୁଙ୍କେ ତ ପୁଣି ରଜାଘର କଥା

http://oaob.nitrkl.ac.in

ନାଥିଆ କହିଲା—ହେଉ, ମନ କାହିଁକି ଖରାପ କରୁଛ ? ଘରକୁ ଫେରିବ, ଆଉ କଣ ? ପରେଶ ବାବୁ ନେଇ ଛାଡ଼ି ଆସିଲେ ଭଲ ହୁଅନ୍ତା ନାହିଁ ? ଭାଇ ସାଙ୍ଗରେ ଗଲେ ଲାଜ ସରମ କଣ ?

ମାଉସୀ ଶୁଣି ଶୁଣି କହିଲା—ଏତେ ଦିନ ତ ଗଲାଣି । ସୋମବାର ଦଶମୀ ଯାଉ, ପରେଶ ନେଇ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଆସିବ ।

ମୁଁ କହିଲି—ନାହିଁ, ମାଉସୀ । ମୁଁ ଏତେ ଦିନ ଏଠି ରହିବି ନାହିଁ । ମୋ ବୋଉ ଯାଏ ଭେଟେଣି କାନ୍ଦୁଥିବ ।

ନାଥିଆ ହସି ହସି କହିଲା—ମା, ଉମା ଦେଈ ଗଲେନ୍ତି ଦେଈଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ । ଆମ ବଣବୁଲିଙ୍କ ଠିକଏ ଦେଖି ଆସିବେ ଭଲ କଥା ।

ଉମା କହି ହସିଲା—ହଇରେ ତମ ଗାଁରେ ସବୁ କୁଆଁଡ଼ ଗୋଡ଼ ଖୋଳ କରି ଖାଅ ?

ହସି ହସି ନାଥିଆ କହିଲା—ଆମେ ତ ଖାଉନା, ଯୋଉ କୁଣିଆ ଆମ ଗାଁକୁ ଯାଆନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଗୋଡ଼ ଖୋଳ ଖାଇବାକୁ ଦେଉ ।

ଉମା ଖଲ ଖଲ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲା ।

ନାଥିଆ କହିଲା—ଆଉ ସେ ଯୁଗ ନାହିଁ ଦେଈ ! ବଣ ଜଙ୍ଗଲ ସବୁ ସଫା ହୋଇ ଗଲାଣି । ତମେ ଥରେ ଗଲେ ଆଉ ଆମ ଗାଁରୁ ଆସିବାକୁ ତମର ମନ ଛାଡ଼ିବ ନାହିଁ । ନାଳ ପାଚିର କାନ୍ଥ ହେଲେ ଭଣ ହେଲା, ଭିତରେ ଖାଲି ପଥରମୟ । ମୋ ଚାଲିବା ଅଳଙ୍କାରୁ ଆମେ ଢେର ଭଲରେ ଅଛୁ ?

ଉମା ଭାବ ହସୁଥାଏ, କହିଲା—ହଉ, କେବେ ଥରେ ଯିବି । ଅବଶ୍ୟ ମାଳ ଅପା ସଙ୍ଗରେ ଯାଇ ପାରିବି ନାହିଁ ।

ପଚାରିଲି—ଅଫିସରଙ୍କର ପୁଣି କେବେ ଆମ ଗାଁରେ ରହଣି ହେବ ?

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଝମ୍ପା କହିଲା—ଆଲେ ମତେ ଥଟ୍ଟା କରୁଛୁ କଣ ? ମୋର ଯେବେ ଇଚ୍ଛା ହବ ଯିବ ନା, ମୁଁ କଣ କାହା କଥାରେ ଅଛି ?

ସେ ତ ଅସଲ ଭିହବା ଖଣ୍ଡେ । କିଛି କହିଲ ନାହିଁ ଆଉ ତାକୁ ।

ନାଥିଆ ତା'ପର କହିଲା—ମା, ଆଉ ରହିବ କାହିଁକ ? ଗୋରୁ ଗାଈ ଧନ୍ଦା ବୁଝିବାକୁ କେହି ନାହିଁ । ଧାନ କଟା ସମୟ ଏଇଟା । ସବୁ ଆଉ କାମର ଚପଟ । ଏକାଟିଆ ମଣିଷ ମା' ଆମର ବଡ ହକ୍‌ଦାର ହେଇ ଯିବେଣି । ଟିକେ ସଅଳ କେମିତି ପଳେଇ ଯାଆନ୍ତି, ମା । ଗାଡ଼ି ଟାଇନ୍ ହେଇ ଯିବ ।

ମାଉସୀ କହିଲା—ତା'ହେଲେ ଜଲଖିଆ ଦୋଟିଏ କଣ ଖାଇ ଦେଇ ଯାଆ । ବୋଷାଇ ହଉ ହଉ କାଲେ ଉଛୁର ହେବ ।

ନାଥିଆ ଖାଇବାକୁ ମନାକଲା । କହିଲା—ମା, ପେଟରେ ପସି ଆଉ ଯାଗା ଟିକିଏ ନାହିଁ । ଏଇ ଯାହା କହିଲ, ସେ କ'ଣ ମୋ ଖାଇବା ହେଲା ନାହିଁ !

ଝମ୍ପା କହିଲା—ବୋଉ, ତାକୁ ପଚାରୁଛ କଣ ? ବାଟକୁ କଣି ତାକୁ ଦେଇ ଦେ । ବାଟରେ ଇସ୍‌ଟେସନରେ ଓହ୍ଲାଇ ସେ ଖାଇବ କଣ ?

ମାଉସୀ ବେଳସାର ସେଇଆ କଲା । ଆମ ଘର ଭାର ହାଣ୍ଡି ଭିତରୁ ଜଲଖିଆ କାଢି ତା' ଗାମୁଛାରେ ଜବରଦସ୍ତି ବାନ୍ଧି ଦେଲା ।

ତା' ପରେ ସେ ଟଙ୍କା ପାଞ୍ଚଟି ଆଣି ତା' ହାତରେ ଧରାଇଲା । କହିଲା—ଆଉ କିଛି ମନେ କରିବୁନି, ଏତକରେ ସନ୍ତୋଷ ହେଇ ଯାଅ । ଆଉ ମଝିରେ ମଝିରେ ଏଠିକି ଆସୁ ଥିବୁ ।

ନାଥିଆକୁ ଜବାବ ଫିକର ଖୁବ୍ ଆସେ । ତଥାପି ଓପର ଓପରେ କହିଲା—ମା, ଘରର ଗୁକରଟା ମୁଁ । ମୋତେ ନ ଦେଇଥିଲେ

http://oaob.nitrkl.ac.in

କଣ ଚଳି ନ ଥାନ୍ତା ! ଆପଣଙ୍କୁ ଘରୁ କିଛି ନ ନବା ପାଇଁ ବାବୁଆଣୀ ମୋତେ ମନା କରିଥିଲେ ।

ମାଉସୀ କହିଲେ—ଖୁସିରେ ତତେ ଦେଉଛି, ତୁ ନବୁ ନାହିଁ କାହିଁକି କହିଲୁ ? ନୀଳ ଏଇଠି ମୋ ପାଖରେ ତ ଅଛି । ମା ତୋର ବ୍ୟସ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ?

ନାଥିଆ କହିଲା—ହଉ ସବୁ କହିବି ।

ତା' ପରେ ସେ ମୋ ଆଡ଼େ ଅନାଇଲା, କହିଲା—ଚିଠିପତ୍ର କ'ଣ ଦବ ଦେଉଛ ?

ଲଫାଫାରେ ଚିଠି ମୁଦି ସାରିଥିଲି, କହିଲି—ଏ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ନୂଆବୋହୂଙ୍କୁ ଦବୁ । ମୁଁ ଲେଖିଛି, ଅଳ୍ପଦିନ ଭିତରେ ମୁଁ ଗାଁକୁ ଯାଉଛି । ଆଉ ବାପା ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ ଚଞ୍ଚଳ ଆସିବାପାଇଁ କହିବୁ ।

ଉମା କହିଲା—ନୂଆବୋହୂଙ୍କ ପାଖକୁ ଚିଠି ଲେଖିବାକୁ ମତେ ଡର ନାହିଁ । ତାଙ୍କୁ ମୋର ଭଉଜୁ ଭଉଜୁ କହିବୁ, ମାଉସୀଙ୍କ ମୋର ନମସ୍କାର ଜଣାଇବୁ । ଆଉ କହିଦବୁ, ନୀଳ ଅପା ଆଉ ତମ ଗାଁ ମଣ୍ଡିବ ନାହିଁ । ଆମେ ତାକୁ ଏଇଆଡ଼େ ରଖିବାକୁ ବନ୍ଦୋବସ୍ତ କଲୁଣି । ଆଉ ତମର ସେ ତଳମୁହିଁ ପରା କେଉଁଠିକି ଗଳିଗଲାଣି ରେ ?

ନାଥିଆ ହସି ହସି ଗଡ଼ିଗଲା । କହିଲା—କିଏ ଭଲ ଦେଉଛି ? ତାଙ୍କୁ ତମେ ପୁଣି ତଳମୁହିଁ ପଦ ଦେଲଣି । ଆମ ଘରେ ପରା ଭୁଣ୍ଡ୍‌ଭାଣ୍ଡ୍ ହେଲେଣି ତାଙ୍କୁ ତମର ନୂଆ ଭାଉଜ କରିବେ ବୋଲି ?

ଉମା ନାକ ଟେକି କହିଲା—ଛିଃ, ଛିଃ । ସେଇଟା ପୁଣି ମୋ ଭାଉଜ ଲାଗି ? ମୋର ଯେବେ ଭାଉଜ ହେବ ତାକୁ ମୁଁ କେବେଁ କଥା କହିବ ନାହିଁ ।

ମାଉସୀ କହିଲା—କାହିଁକି ସେମିତି କହୁଛୁ ଲୋ ? କରମ କଥା କିଏ କହିବ ?

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଉମା କହିଲା—ହଇରେ ନାଥିଆ, ଆମର ଏ ମାଳ ଅପା ପରି ତମ ଗାଁରେ ଆଉ ସୁନ୍ଦରିଆ ଝିଅ ଅଛନ୍ତି ନା ନାହିଁରେ ? ଥିଲେ ବୁଝିବୁ ତ ?

ନାଥିଆ ତା କଥାରେ ହସି କହିଲା—ଯାଉଣ୍ଟୁ ଦେଉ । ବେଳ ନାହିଁ ମତେ ତମ କଥାର ଉତ୍ତର ଦେବାପାଇଁ । ହଉ, କହୁଛ ଯଦି, ମୁଁ ବୁଝିବି ପଛେ ।

ନାଥିଆ ତା'ପରେ ରାସ୍ତା ରାସ୍ତା ଇସ୍‌ଟେସନ୍ ମୁହାଁ ଚାଲିଲା । ସାମନା ତାଳ ଗଛ ଗୁଆ ସଟରେ ଡ଼ାଆଣିଆ ଖରା ଝକ୍ ଝକ୍ ମାରୁ ଥାଏ ।

ଅନଉଁ ଅନଉଁ ମାସେ ଗଡ଼ିଲାଣି ।

ଠିକ୍ ଦଶମୀ ପରେ ପରେ ମୁଁ ବାପାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଆମ ଗାଁକୁ ଚାଲି ଆଇଲି । ମାଉସୀ ଘର ଗାଁ, ଗଛ ବୁରୁଛ, ନଈ ବନ୍ଧ, ରେଲ-ଲାଇନ୍ ସବୁ କୁଆଡ଼େ ଲୁଚି ଗଲାଣି । ଆସିଲାବେଳେ ଉମା ଭୁଅଁଙ୍କ ପରି ଭେଁ ଭେଁ ହୋଇ କାନ୍ଦୁଥିଲା । ମାଉସୀ ଆଖିରେ ଲୁହ ଭରି ଯାଇଥିଲା ।

ଆସିଲା ବେଳେ କିନ୍ତୁ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ମୋର ଦେଖା ହୋଇ ନାହିଁ । ସେ ଯାଇଁ କଟକରେ ଥିଲେ । ଆଉ ବେଶି ଦିନ ସେଠି ଅଟକି ରହିବାକୁ ମନ ମୋର ମୋଟେ ଟେକିଲା ନାହିଁ ।

ବାପାଙ୍କ ସାଥିରେ ଆସି ଘରେ ଗୋଡ଼ ଦେଇଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ନୂଆବୋହୂଙ୍କ ଆନନ୍ଦ କହିଲେ ନ ସରେ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଆସି କହିଲେ—ଟୁଙ୍ଗୀ, ଦୁବ ବରକୋଳି ପତ୍ର କାହିଁ, ଶଙ୍ଖ କାହିଁ, ହୋଇ ମୁଁ ଧୂପ, ଦୀପ ଧରି ଆସିଲିଣି, ହୁଳହୁଳି ପକାଉଛନ୍ତି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଦାଣ୍ଡରେ ଆମର ବେଙ୍ଗଲା ପଡ଼ିଥିଲା । ଧାନ ହଳା ସବୁ ମୂଲିଆମାନେ ବିଲରୁ ମୁଣ୍ଡେଇ ଆଣି ଖଳାରେ ଜମା କରୁଥିଲେ । ମୁଁ ଆଗରେ ଝିଙ୍କାକୁ ପଣ ଆସିଲି । ଆସୁ ଆସୁ ବାପା ଠିକ୍ ଏ ଦାଣ୍ଡରେ ଛିଡ଼ା ହେଇଗଲେ ।

ଏ ନୂଆବୋହୂଟା ଗୋଟାଏ ଅସଲ ନବହୁନ୍ଦସି ! ସତକୁସତ ଦୁବ ବରକୋଳି ପତ୍ର କେଇଟା ମୋ ଉପରେ ପକାଇ ଦେଇ ହସି ହସି ଚଣ୍ଡା ଗଳାରେ ହୁଲହୁଲିଟା ପକାଇ ଦେଲେ ।

ପୁଣି ବନ୍ଦାପନା କରିବାକୁ ସଜ ହେଉଥିଲେ । ମୁଁ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଖଣ୍ଡ ଉଠି ଘୁଞ୍ଚିପିଞ୍ଚି ହୋଇ ଆର ଘରକୁ ପଳାଇ ଆସିଲି । କହିଲି—ମରଣ ନାହିଁ ଯୁଆଙ୍କୁ । ତମକୁ ମଣିଷ ଦେଖା ଯାଉଛି ନା ନାହିଁ, ଦାଣ୍ଡରେ ପରା ମଣିଷ ଗୁଡ଼ା ।

ନୂଆବୋହୂ କହିଲେ—ମଲା, ମୁଁ କଅଣ କରୁଛି କି ? ତମେ ପରା ପୁଆଣି ହୋଇ ଆସିଛ ?

ତାଙ୍କ ଉପରେ ମୁଁ ଭାରି ଖପା ହେଇଗଲି ।

ବୋଉ ହସି ହସି କହିଲା—ଆଉ ଏ ବୋହୂର ତ କିଛି କାମ ନାହିଁ । କେଇଦିନ ହେଲା ସାଙ୍ଗ ଛଡ଼ା ହୋଇ ଯାଇଥିଲା, ଏଣିକି ତଳ ଉପର ଦି ଭଉଣୀ ପରା ସବୁବେଳେ ଲଗାଲଗି ହଉଥିବେ ।

ନୂଆବୋହୂ କହିଲେ—ଖୁଡ଼ୀ, ମୋ କଥାକୁ ତମ ଝିଅ କାହିଁକି ରଉଛନ୍ତି, କହିଲ ଠିକେ ।

ବୋଉ ହସିଲା ।

ତା'ପର ସେ ମତେ କ'ଣ ଖାଇବାକୁ ଦେବାକୁ ଯାଉଥିଲା, ନୂଆବୋହୂ ମତେ ଟାଣି ନେଇ କହିଲେ—ନୀଳି, ଆସ ଆଜି ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଖାଇବ ।

ବାପା ତା ପର ଘର ଆଡ଼କୁ ପଶି ଆସି କହିଲେ—ନାଥିଆ କୁଆଡ଼େ ଗଲା ? ଦାଣ୍ଡରେ ଏମାନଙ୍କୁ କ'ଣ ମୁକୁଳା ଦେଇ ଯାଉ । ହଳା

http://oaob.nitrkl.ac.in

ମୁଁ ଚିନ୍ତିଲି କେତେବେଳୁ ଏମାନେ ଆସିଲେଣି । ଆସି ଘରେ ଲେଉଟିଲେଣି; ଏମାନେ ଘରକୁ ସବୁ ଯିବେନା ବସିବେ ଏଇଠି ?

ନାଥିଆ ବାଡିରେ ସଜନାଛୁଇଁ ପାଚୁଥିଲା । ସିଆଡୁ ବେକାଏ ଛୁଇଁ ନେଇ ଆସି କହିଲା—ମା, ଦେଖ ଆସିଲେଣି କି ?

ଠିଆ ହୋଇଥିଲି ଏରୁଣ୍ଡି ବନ୍ଧ ଉପରେ ଗୋଡ଼ଟିକେ ରଖି । ନାଥିଆ ହସି ହସି କହିଲା—ଦେଖ, ଆମ ବଣ ଗାଁକୁ ସେ ଜମା ଦେଉଛନ୍ତି ଟିକିଏ ଆଣିଲ ନାହିଁ ? ଟିକିଏ ଦେଖି ଯାଇଥାନ୍ତେ ଯାଡ଼ିକା ମୂଲକ ।

ତା'ହାତରୁ ଛୁଇଁ ବେକାକ ନେଇ ଘରେ ରଖୁ ରଖୁ କହିଲି—ଅସିଲା ତ ନାହିଁ ଆଉ କ'ଣ ତାଙ୍କୁ ମୁଁ କାଖେଇ ଆଣି ଥାନ୍ତି ?,

ନାଥିଆ ହସୁଥାଏ ମୋ କଥାରେ ।

ବାପା ଡାକିଲେ—ଯାଉଡ଼େ ମକୁଲ ଦେଇଗଲ, ନାଥିଆ ?

ନାଥିଆ କହିଲା—ଯାଉଛି, ଆଜ୍ଞା ।

ନୂଆବୋହୂ ମୋ ପାଖରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ମତେ ସାଲ ଗାଁ କଥା ପଚାରୁଥିଲେ । ଘରଦ୍ୱାର କେମିତି, ମାଉସୀଙ୍କ ସ୍ୱଭାବ ଚରିତ୍ର କେମିତି, ଆସିଲ ବେଳେ ଜମା କ'ଣ କହୁଥିଲ, ପରେଶ ଭାଇ ଗାଁକୁ ଆସିଥିଲେ କି ନାହିଁ ।

ଠିକେ ଠିକେ ସବୁ ତାଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଲି । ତା'ପରେ ମତେ ସେ ପଚାରିଲେ—ଚିଠି ପାଇଥିଲ ?

କହିଲି—ନ ପାଇବି ବା କେମିତି ?

ହସି ହସି କହୁଲେ—ଚିଠିଟା ମୋର ମନକୁ ଗଲା ନା ନାହିଁ ?

କିଛି ନ କହି ମୁହଁରେ ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟ ଫୁଟାଇଲି ।

ତା'ପରେ ମୁଁ ପଚାରିଲି—ବଉଳ ଖବର କଣ ?

ନୂଆବୋହୂ ହସି ହସି କହୁଲେ—ସେ ଆଉ ବଉଳ ନାହାନ୍ତି ଗୋ ଅଉ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

କହିଲି—ସତେ କ'ଣ କୁହମ ଠିକେ !

ନୂଆବୋହୂ କହିଲେ—ସେ ଧ'ଦନ ହେଲା କଟକରୁ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ବଲେ ଜାଣି ପାରିବ ନାହିଁ ?

କହିଲି—ତମର ଯୋଉ କଥା ? ସଭିଁଙ୍କ ମୁହଁରେ ତାର ପ୍ରଶଂସା, ତମେ ତାଙ୍କୁ ପୁଣି ନିନ୍ଦା କେମିତି କରୁଛ ମ ?

ସେ କହି ବସିଲେ—ଯେ ନିନ୍ଦାର ପାତ୍ର, ତାଙ୍କୁ ନିନ୍ଦା ନ କରି ଆଉ କଣ ପ୍ରଶଂସା କରିବି । ସେ ସବୁ ମିଳାମିଶା, ହସ ଖେଳ, ଆଗଭଳି ସବୁ ରହିଛି ଯେ କେବଳ କଟକ ହାଓଆ ବାଜି ଟିକେ ଢଙ୍ଗ ଢାଙ୍ଗ ବଦଳି ଯାଇଛି ।

ହାଟଙ୍ଗ ସାଟଙ୍ଗ ଉତ୍ତର କଲି—ସେ ତ ଅତି ମାମୁଲି ଧରଣର । ଗାଁରେ ରହିଲେ ସେଇ ମଳି କୋଚଟ ଲୁଗା ଖଣ୍ଡେ ଖଣ୍ଡେ ପିନ୍ଧି ଘର କୋଣରେ ବସି ରହିବାକୁ ପଡେ । ସହରରେ ରହିଲେ ବାସି ଲୁଗା ନିତ ପିନ୍ଧି, ଚହଟ ଚିକ୍‌ଣ ନ ହେଲେ ପଦାକୁ ବାହାରୁଛି କିଏ ? ତା' ପର, ତାର ଭାଇ, ଭାଉଜ କଟକରେ ଅଛନ୍ତି, ସେ ନ ହେବ ବା କାହିଁକି ? ତମେ ହେଇଥିଲେ କଣ ହୁଅନ୍ତ ନାହିଁ ?

ନୂଆବୋହୂ କହିଲେ—ମୋ ଆଡ଼କୁ ଛୁଡ଼କି ଆସୁଛି କାହିଁକି ମ ? ଆମେ ପରା ସେ ପାହାଚ ଡେଇଁ ଆସିଲୁଣି, ଏଣିକି ତମ କଥା କହିଲେ ସୁନ୍ଦର ହେବ ।

ହସି ହସି କହିଲି—ହଉ ହେଲେ ହେଲା ଯା ।

ତା'ପରେ ନୂଆବୋହୂ କହିଲେ—ହଉ ଆଗେ ଆସି ବସି, ଖାଇ ସାର, ଆଉ ସବୁ କଥା କହିବ ।

ଲୁଗା ଖଣ୍ଡିକ ପାଲଟାଇ ଯିବା ପାଇଁ ସଜ ହେଉଥିଲି, ଦାଣ୍ଡରେ ନାହାଆର ପାଟି ଶୁଭିଲା । ବାପା ଦରଖିଆ ହେଇ ଭାତ ଥାଳି ଘୁଞ୍ଚା ଦେଇ ପଦାକୁ ଉଠି ଗଲେଣି । ନୂଆବୋହୂ, ମୁଁ ଦୁହେଁ ଦାଣ୍ଡ କବାଟ

http://oaob.nitrkl.ac.in

କଣଟରେ ଛିଡ଼ା ହେଇ ତାଙ୍କ କଥା ଶୁଣୁଥାଉ । ରାଗରେ ନାଥିଆର ମୁହଁ ଲାଲ ପଡିଗଲାଣି ।

କଥା ବୁଝି ନେବାକୁ ତ ମତେ ଆଉ ଡେରି ଲାଗିଲା ନାହିଁ । ବେଙ୍ଗ ମା ଧୋବଣୀ ମୁକୁଳ ନଇ ନଇ ନାଥିଅକୁ ଆମର ପଚାରିଲା, ହଇରେ ନାଥ, ଏ ମାଲ କୁଆଡେ ସାଲ ଗାଁରେ ବାହା ହେଉଛି ?

ନାଥିଆ କହିଲା—ନାହିଁ ତ, ସେମିତି ତ କିଛି ଶୁଣାଗୁଣା ନାହିଁ ।

ବେଙ୍ଗମା କହିଲା—ଲୁଚାଉଛୁ ନା ଗୋଡ଼ ଦ'ଣ୍ଠା ଦିଶୁଛି । ଧାଣ୍ଡରେ ହାଟରେ କଥା ପଡ଼ି ଗଡଗଡ଼ଉଛି, ତୁ ସାହୁକାରର ପୁଅ ବୋଲି କାହିଁକି ଏତେ ଘୋଡେ଼ଇ ପକାଉଛୁ ମ ?

ନାଥିଆ କଥା ନବା ପାଇଁ ପଚାରିଲା—ସାଲ ଗାଁରେ କିଏ ସେ ? ମୁଁ ତ କିଛି ଜାଣି ନାହିଁ !

ବେଙ୍ଗମା କହିଲା—ଆଜି ବିଲ ମଝିଁ ଠାରେ କଥା ପଡିଥିଲା । ସେ ପୁଅ କୁଆଡେ଼ ରାଜି ହୋଇ ତା ମାଉସୀ ପୁଅ ଭାଇ କୋଉ ପରିଆକୁ ବାଧା ହେଉଛି । ପରିଆ ତାକୁ କୁଆଡେ ଅଜାଠଉଁ ନେଇ ତାଙ୍କ ଗାଁରେ ରଖିଲାଣି ।

ନାଥିଆର ଗୋଡ଼ଠଉଁ ମୁଣ୍ଡ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାତି ଗଲା । କହିଲା—ମୁହଁ ସମ୍ଭାଳି କଥା କହ, ତୋ ମୁଣ୍ଡ ଛେଚି କରି ଦେବି । ତୋର ଏତେ଼ ଦମାକ୍ ! ତୁ ମୋ ମୁହଁ ଉପରେ ମୋ ସାହୁକାର ପୁଅ ନାଁରେ ଏଡେ଼ ବଡ଼ କଥାଟା ବଖାଣ କରୁଛୁ ? ଜାଣିନୁ କି ମୁଁ କିଏ ? ମୁଁ ତାର ନିମକ୍ ଖାଉଛି । କଣ ହେଲାଣି କି ତଟେ ? ତମ ଛୋଟ ଲୋକ ଗୁଡ଼ାକଙ୍କର ମୁହଁ ବଢିଗଲାଣି ଏ ଯୁଗରେ । ସଜ ମାଛରେ ତୁ ପୋକ ପକାଉଛୁ ? ଜାଣିଲୁ ପଛକୁ ଯିବ ଏ କଣ୍ଠ ବାଉଁଶୀ ଠେଙ୍ଗାଟାରେ ତୋ ତାଳ ମଁ ଧ ଫାଳ କରି ଦେବି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବେଙ୍ଗ ମା ଡ଼ରି ଗଲାଣି, ଗୋଠାପଣି ଥରୁଛି । କହିଲା—ମୁଁ ତତେ ଚପୁଡ଼ରେ ପଶୁଥିଲ, ତୁ ଏଠେ କାଳେ କଲୁ ।

ନାଁଥିଆ ଘଟରେ କଥା କହି ପାରୁ ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ମଝିରେ ହାଁ ହାଁ କଲେ ।

ବାପା ସବୁକଥା ବୁଝି ମନରେ କଣ ପାଞ୍ଚିଲେ କେଜାଣି । କହିଲେ—ଦେ ଆଗ ତାକୁ ମୁକୁଳ ଦେଇ ବିଦା କରି ଦେ !

ନାଥିଆ ଗୁମ୍ ମାରି ଦଣ୍ଡେ ପିଣ୍ଡା ଉପରେ ବସିଗଲା ।

ବେଙ୍ଗମା ଆଗରୁ ତାର ମୁକୁଳ ନେଇ ସାରିଥିଲା । ବୋଉ ମୁଣ୍ଡେଇ ଯାଉଁ ଯାଉଁ କହିଲା—ଏ ଯୁଗ ପରି ଖରାପ । ଗରିବ ମାଇପ ସବୁରି ଶାଳୀ । ଗୋଟାଏ ପାଟିକି ସିନା ମାଡ ଧମକ ଦେଇ ବନ୍ଦ କରି ଦେବ, ଗାଁ ସାରା ଏ ଯୋଉ ଭୁଟ୍‌ଭାଟ୍ ଟୁପ୍‌ଟାପ୍ ହେଲେଣି ତାଙ୍କୁ ତ କେହି କିଛି କହି ପାରୁ ନାହୁଁ ।

ବୋଉ ଭିତରୁ ଘଟରେ ଜଳ ଉଠୁଥିଲା, କହିଲା—ଏତେ କହିଲାବାଲା ସେ କିଏ ମ, ଏ ଗାଁରେ ?

ବାପା ଚଞ୍ଚଳ ବୋଉକୁ ଆସି ବନ୍ଦ କଲେ, କହିଲେ—ଯାହା ହବାର ହେଲାଣି, ତୁନି ପଡ଼, ତୁନି ପଡ଼ । କାହାକୁ କିଛି କୁହ ନାହିଁ, ଆମେ ନିଜେ ଠିକ୍ ତ ଦୁନିଆ ଠିକ୍ ।

ବେଙ୍ଗମା ବସ୍ତା ଉପରେ ମୁକୁଳ ମୁଣ୍ଡେଇ ଯାଉ ଯାଉ କହିଲା, ମୋ ମାଆ ଲୋ, ତୁମ୍ଭାକୁ ଏ ଗାଡ଼ି ଉଠିଲାଣି ‘ବଡ଼ ଘରେ ବଡ଼ ଗୁମର କଥା ।

ତା'ପରେ ସେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଗଲା ।

ନାଥିଆ ରକତ ଗୁଜଲ ଟ୍ରେବାଇ ଥାଏ ।

ଖଳାରେ ଆମର ବେଙ୍ଗଲା ପଡୁଥାଏ । ଲୋକେ କହୁଥାନ୍ତି, ଛୁଡ଼ନ୍ତୁ, କଣ ମିଳିବ ଏ ମାଇପୀ କଥାରୁ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବାପା ନାଥିଆକୁ ଘରକୁ ଡାକି ବୁଝାଇ ଦେଲେ । ନାଥିଆ ତହୁଁ ତୁନି ପଡ଼ିଲା ।

ମୋତେ ଯୁଆଡ଼େ ବାଆଁରେଇ ନୂଆବୋହୂ ତାଙ୍କ ଖଞ୍ଜାଆଡ଼େ ଡାକି ଆଣିଲେ ।

ମନେ ମନେ ଭାବୁଥାଏ ଆମ କଥା ଚନ୍ଦ୍ର, ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ଅଗୋଚର । ଏ ଗାଁରେ ଆସି ଗୋଡ଼ ଦେଇଛୁ କି ନାହିଁ, ଏ ସବୁ କିଏ କାନରେ ପକଉଛି ।

ନୂଆବୋହୂଙ୍କୁ ମୁଁ ତହିଁର ଭେଦ ପଚାରିଲି ।

ନୂଆବୋହୂ ହସି ହସି କହିଲେ—ବାଆ ବାଇଦ କୋଶେ, ତୁଣ୍ଡ ବାଇଦ ସହସ୍ର କୋଶ ।

ପଚାରିଲି—ସତେ ନୂଆବୋହୂ । ମୁଁ ଏ ସବୁ ରହସ୍ୟ କିଛି ବୁଝି ପାରୁ ନାହିଁ ।

ତା'ପରେ ସେ କହିଲେ—ଏ ଅଲଣା କଥାର ମୂଲ୍ୟ କିଛି ନାହିଁ । କଣ ମିଳିବ ଏ ଗୁଳିଖଟି ମାନି ସିଏ ଗପରୁ କହିଲ ? ଯାତ୍ରା ଭିତରେ ଫେରେଙ୍ଗଙ୍କ ହାତ ଧରି ଦିନେ ବୁଲିଥିଲ, ମନେ ଅଛି ନା ତମର ? ଏତେ ଦିନ ପୁଣି ତାଙ୍କ ଘରେ ରହିଲ, ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ପୁଣି ମଜାରେ କୁଆଡ଼େ ବସି ତାସ୍ ଖେଳିଲ । ଏଇ କଥା ଏକାଠି ମାଇପେ ଢୋଲରୁ ତାଳି ପ୍ରମାଣ କରୁଛନ୍ତି । ଆଉ କଣ ?

ଦେହ ମୋର ସହିଲା ନାହିଁ । କହିଲି—କିଏ ଏଠି ଦୁର୍ନାମ ଦେଉଛନ୍ତି ?

ନୂଆବୋହୂ କହିଲେ—ତମର ଯେ ଅଦାଲତ ଥିବେ । ମୁଁ ଏବେ ସେ ଖବର କେମିତି କହିବି ।

କହିଲି—ଆଉ କଣ ବଳିଲା ମୋର ଅଣ୍ଟିରେ ପଶି ତଣ୍ଟି କାଟୁଛି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ନୂଆବୋହୂ କହିଲେ—ବାଉଳର ସେ ଗୁଣ ନାହିଁ । ତାଆପି-ନର କଥା ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଅଗୋଚର । ତମେ ଏବେ ଚିଡୁଛ କାହିଁକି ? ତମର ପରା ସେ ଭାଇ । ମୋ ମାଆଲୋ, ଏଇଠି ଅବକା କେତେ କାନେ ହୋଇଯିବ । ମୁଁ ଏଣିକି ପ୍ରରେଶଙ୍କ କଥା କହି ତମକୁ ଆଉ ଚିଡ଼ାଚିଡ଼ି କରିବି ନାହିଁ । କେଳସାର ମୋ ଠେଇଁ ପୁଣି ବାହିଆ ଲାଗିଯିବ ।

କହିଲି—ନାହିଁ ମ, ନୂଆବୋହୂ । ମୁଁ ଆଉ ତମ କଥାକୁ ଛିଲା କରିବି କାହିଁକି ?

ନୂଆବୋହୂ କହିଲେ—ଏ ସବୁ କଥାକୁ ବେଖାତର କରି ଗୋଡ଼େଇରେ ଅଡ଼େଇ ଦିଅ । ତମେ ଅଗେ ଆସିବଟି । ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ଦି'ଟା ଖାଇବା । ଛୁଞ୍ଚାହାରେ ଏତେ ପରବ ଆଜି ସକାଳୁ ଲାଗି ଗଲାଣି, ଦିନ ଯାକ ପୁଣି ତ ଅଛି ।

ତା'ପରେ ନୂଆବୋହୂ, ମୁଁ ଦିହେଁ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ଖିଆପିଆ କଲୁ । ମୁଷି ବଳେଇଛି ଏ ପଟ ସେ ପଟ ଢୁରି ମୋ ଦେହ ହାତ ଗୁଡି ଚକର ଦେଉଥାଏ । ମ୍ୟାଉଁ ମ୍ୟାଉଁ କରି ଭାତ ମୁଠିଏ ମୁଠିଏ ଆନନ୍ଦରେ ଖାଉଥାଏ ।

ଦିନ ତିନିଟା ବେଳକୁ ବାଉଳ ଆସି ନୂଅବୋହୂଙ୍କୁ ଡ଼ାକିଲା । ନୂଆବୋହୂ, ମୁଁ ଦିହେଁ ତାଙ୍କ ଘର ଭିତରେ ଶୋଇ ଗପ ଯୋଡ଼ି ଥାଉ ।

ନୂଅବୋହୂ ମୋତେ ଆଖି ଠାରି ଦେଲେ ।

ଅନାଇଲି—ଟିକି ଚମ୍ପାମାଳିନୀ ବାଉଳ ପୋର ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି ସାମନାରେ ।

ମୋତେ ଚାହିଁ କହିଲା—ନମସ୍କାର, ବାଉଳ !

ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଦ୍ରୁତ ନମସ୍କାର ଜଣାଇଲି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବଉଳ ବାସ୍ତବିକ କେଇଟା ଦିନରେ ଅନାମତ ବଦଳି ଯାଇଛି । ଦେହରେ ତାର ଖଦଡ଼ ଶାଢ଼ୀ, ସ୍ୱଦେଶୀ ବୁଣା ବ୍ଲାଉଜ୍ । କାନପୁରି ହାଇ ହିଲ୍‌ର ସ୍ୟାଣ୍ଡାଲ୍ ହଟିଲେ ଗୋଡ଼ରେ ମାଡ଼ି ମସ୍ ମସ୍ ଶବ୍ଦତୋଳି ଆମ ପାଖରେ ଆସି ଛିଡ଼ା ହେଲା । ଭୁଗୁରୁ ଭୁଗୁରୁ ବାଳ କେବଳ ପଛ ଆଡ଼କୁ ମୁକୁଳା ଛାଡ଼ି ଦେଇଛି । ତା'ପର ତାର ଆଖିରେ ରୋଲ୍ଡ଼ ଗୋଲ୍ଡ଼ ଫ୍ରେମର୍ ଚକଚକିଆ ଚଷମା । ଖଦଡ଼ ଲୁଗାରୁ ବୁଝିଲି ସେ କେଇଟା ଦିନରେ ଦେଶ କର୍ମିଣୀ ପାଲଟି ଗଲାଣି ।

ବଉଳ କହିଲା—ତୋ ଆସିବା ଖବର ପାଇ ତମ ଘର ଆଡ଼େ ବୁଲି ଯାଇଥିଲି । ତତେ ନ ପାଇ ମୁଁ ଫେରିଲା ବେଳକୁ ଦେଖିଲି ତତେ ଆସି ଏଠି ହାବୁଡ଼ିଲଣି ।

କହିଲି—କଣ ଛୁଟି ନେଇ ଆସିଛୁ ?

ବଉଳ କହିଲା—ହଁ, ଛୁଟି ନୁହେଁ ଆଉ କଣ ? ଦି'ଚାରିଦିନ ରହି ବୁଲିଚାଲି ଯିବି ।

ପଚାରିଲି—କଟକ ଖବର ତୋର ସବୁ ଭଲ ତ ?

କହିଲା—ଭଲ ନୁହେଁ ଆଉ କଣ ? ସ୍ୱାଧୀନତା ଆରମ୍ଭରେ ସୂତା କଟା ଚାଲିଛି, ସିଲେଇ ଚାଲିଛି, ଗାନ୍ଧିଟୁ ଇତ୍ୟାଦି ବୁଣି ଶିଖିଲଣି, ସଙ୍ଗୀତର ଅଭ୍ୟାସ ରଖିଛି, ଫୁରସତ ସମୟରେ ଔଷଧପତ୍ର ଦୁଆନିଆ କରେ ।

କହିଲି—ଠିକ୍କା ପାଉଛୁ ପରା ।

ବଉଳ କହିଲା—ହଁ, ସେତକ ତୋର ପରେଶ ବାବୁଙ୍କ ସୁପାରିଶ୍‌ରୁ । ବଡ଼ ଚାରୁ ଭଦ୍ର ସୁନ୍ଦରଲୋକ । ତାଙ୍କର ଆମମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କେମିତି ଗୋଟାଏ ସ୍ନେହ ଆସି ଯାଇଛି ।

ମୁଁ ଆଉ କିଛି କହି ପାରିଲି ନାହିଁ । ତା' କଥା ଶୁଣି ନୂଆବୋହୂ ଭାରି ହସୁ ଥାନ୍ତି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବଉଳ କହି ପକାଇଲା—ନୂଆବୋହୂ, ତମେ ସିନା ହସୁଛ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସତ କଥା କହୁଛି । ପ୍ରଥମେ ପରେଶ ବାବୁଙ୍କ ଉପରେ ମୋର ଯୋଉ ଧାରଣା ଥିଲା ଏବେ କିନ୍ତୁ ବଦଳି ଗଲାଣି । ତାଙ୍କ କଲେଜ ବୋଡିଂ ପାଖରେ ଆମ ଭାଇଙ୍କ ବସା । ଭଲ ଫିଲ୍ମ ଆସିଲେ ଭାଇ, ମୁଁ, ନୂଆବୋହୂ ସିନେମା ଦେଖି ଯାଉ । ଭାଇ, ପରେଶ ବାବୁଙ୍କୁ ବହୁତ ଜିଗର କରି ସଙ୍ଗରେ ନିଅନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଏକା ଭାରି ସୁନ୍ଦର ବ୍ୟବହାର ଦିନେ ଦିନେ ସେ କାଠଯୋଡ଼ୀ କୂଳ ହାଉଦା ଉପରେ ସଞ୍ଜବେଳେ ବସି ଏକୁଟିଆ ହାଉଆ ଖାଉଥାନ୍ତି । ଆମେସବୁ ପହଞ୍ଚିଲେ ସୁଖ ଦୁଃଖ କେତେ କଥା ପଚାରନ୍ତି । ଅନ୍ୟ କଲେଜ ଛାତ୍ରଙ୍କ ପରି ସେ ଫେର୍‌କାମିଆ ନୁହନ୍ତି । ବେଳେ ବେଳେ ମୋତେ ଖୁବ୍ ସେ ନୀତି ଉପଦେଶ ଦିଅନ୍ତି । ବାସ୍ତବିକ ତାଙ୍କ କଥା ଗୁଡ଼ାକ ଭିତରେ କେମିତି ଓଜନ ରହୁଛି । ମୋତେ ତାଙ୍କୁ ଭାରି ଭଲ ଲାଗେ ।

ବଉଳ ଏ ସବୁକଥା କାହିଁକି ମୋ ଆଗରେ ଏତେ ଗାଉଛି । ମୋତେ ଯେମିତି ସେ କେଉଁ ଅଳକାପୁରୀ କୁହୁକ ରାଇଜ ଭିତରୁ ଧକ୍କା ମାରି ପଦାକୁ ଓଟାରି ନେଇ ଆସୁଛି । ମୋ ମନ ତଳେ ଯା'ର ସୁନାର ସ୍ୱପ୍ନ ଉଦୟ ହେଉଛି, ସେ ଆଜି ତାଙ୍କ ସହିତ ସିନେମା ହଲ୍‌ରେ, କାଠଯୋଡ଼ୀ, ମହାନଦୀ କୂଳରେ ବସି ବେଶ୍ ଫୁର୍ତ୍ତି, ବେଶ୍ ଆନନ୍ଦରେ ସୁଖରେ ଦିନ କାଟି ନେଉଛି । ପରେଶ ଭାଇଙ୍କି ସେ ଚିହ୍ନିବା ଆଗରୁ ମୁଁ ଭଲକରି ଚିହ୍ନିଛି । ମୋ ପାଖରେ ଆଜି ସେ ଯେମିତି ଭଦ୍ରାମି ଦେଖାଇ ମୋତେ ଦୁନିଆରେ ଖାଣ୍ଟି ଭଦ୍ରଲୋକ ବୋଲି ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ଅଭୟ ନେଉଛନ୍ତି, ବଉଳ ପାଖରେ ଯେ ସେ ସେହି ଭଦ୍ରଲୋକ ନ ହେଉଥିବେ ଏହାର ପ୍ରମାଣ କଣ ? ପ୍ରକୃତରେ ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ ଦୁନିଆରେ କୋଉ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ କଥା ନେଇ ତାକୁ ମୁଁ ଭୁଣ୍ଡ ପିଟିଥିଲି ନାହିଁ । ଗୌରବ ରହିଲା ।

ନୂଆବୋହୂ ଘୁଞ୍ଚିବାର ପାତ୍ରୀ ନୁହଁନ୍ତି । ହସି ହସି କହିଲେ, ଖୁବ୍ ତ କାହିଁକି ଟେକିଲଣି ପରେଶ ବାବୁଙ୍କୁ ? ସିଆଡ଼େ କଣ ତମ ମୁଖ ଦେଖି ତାଙ୍କ ଦୁଃଖ ପାଶୋରି ଯାଉଛନ୍ତି କି ? ହଉ ବସିବ, ଆଉ । କଟକିଆଣୀ ହେଲ, ଆଉ ଆମ ମଫସଲିଆଣୀଙ୍କ ପୁଛୁଚି କିଏ ?

ବଉଳ ମୁହଁ ଫିକା ପଡ଼ି ଯାଉଥିଲା । ଉପରେ ଉପରେ ଖାଲି ହସୁ ଥାଏ ।

ଠିକିଏ ଲହୁ କହିଲା—ବଉଳକୁ ଏକା ସେ ଭାରି ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି ।

ନୂଆବୋହୂ ତା' ପାଟିରୁ କଥା ଛଡ଼େଇ ନେଇ କହିଲେ, ଆପଣା କଥା ନ କହି ବଉଳ ସିଆ'ଡ଼େ ପୁଣି କଥା ବୁଲାଇଲ କାହିଁକି ?

ମନର ରାଗ ମନରେ ମାରି କହିଲି—ଯା' ହେଉ ନୂଆବୋହୂ, ଏତେବେଳେ ପଦେ କଥା କହିଲ ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବଉଳର ମୁହଁ ଠିକ ହୋଇଗଲା । ଖରା ମଉଳା ଗୋଲାପ କଢ଼ି ପରି ସଜ ମୁହଁଟା ତାର ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ସେତା ପଡ଼ିଗଲା ।

ନୂଆବୋହୂ ଅଜାଣତରେ ମତେ ସିଆ'ଡ଼େ ଚାହୁଁ ଥା'ନ୍ତି । ମୁଁ ବଉଳର ମୁହଁଆଡ଼େ ଚାହିଁ ରହିଥାଏ ।

ସୁନାମ, ଦୁର୍ନାମ—ଦୁନିଆରେ ଦୁଇଟି ଗୁଣ । ସମୟର ଗତି ଭିତରେ ଇଏ ଘୁଏଁ ଘୁଏଁ ମଣିଷକୁ ଛୁଇଁ ଯାଏ । ଭଲ ମନ୍ଦ କିଛି ଜାଣିପାରେ ନାହିଁ ମଣିଷ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ନିନ୍ଦା ପ୍ରଶଂସା ଶୁଣିବା ପାଇଁ ମଣିଷର ଜନମ । ଭଲମନ୍ଦ ଯାହା କହୁଛନ୍ତି ସେ କଥା ମନେଇ କଣ । ଉଠୁ ପଡ଼ୁ ଜୀବନ ଉପରେ କେତେ ଝଡ଼ ବତାସ ବହି ଚାଲିଛି—ଏମିତି ବି ଚାଲିବ । ନିନ୍ଦା ପଥର ବୁକୁ ଉପରେ ଦେଖାଡ଼ି କରି ମୁଁ ସବୁ ହସି ହସି କୁଆଡ଼େ ଉଡ଼ାଇ ଦେଉଛି । ମଥା ନୋଇଁ ନାହିଁ ମୁଁ କାହା ପାଖରେ ।

ଗାଁ ଆମ୍ବ ତୋଟାରେ ଠେକାଙ୍କର ଗଛପଣକୁ ଦେଖାଇ ମୋ ନେଇ ଯୋଉ ରଙ୍ଗ ପରିହାସ, ଗାଧୁଆ ତୁଠରେ ମାଈପୀ ମହଲରେ ଯୋଉ ଢଗ ଢମାଳି, ସମବୟସୀ ଝିଅ ବୋହୂଙ୍କର ଯୋଉ ଗେଲ ହୋପରା ଆଜି ସେ ସବୁ ଯୋରରେ ଉଠି ପାରୁ ନାହିଁ । ସବୁ ଗଲଣି ଥମି । ଗୋଡ଼ ଘଷା ତୁଠ ପଥରଠୁଁ ବଳି ସବୁ ମୁଁ ସହି ନେଉଛି ମଥା ପାତି ।

ଉପରେ ଖୁବ୍ କଣ୍ଠାମିଞ୍ଜାସ ଦେଖାଇ ଧୀରେ ସୁଟୁଛି ମୁଁ ବୁଣ୍ଡି ବୁଣ୍ଡି ଚାଲିଛି ! ସମୟ-ସୁଅ ମୁହଁରେ ପହଁରି ପହଁରି ଚାଲିଛି । ଆଶା-ମରୀଚିକା ଆଗରେ ସୁନେଲି ବରଣ ଧାରଣ କରି ଟକ୍‌ଟକ୍ କରୁଛି । ପାଖେଇ ଯାଉଛି- ମୁଁ ଅତି ନିକଟତମ ବାଟକୁ । ପୁଣି ଦେଖୁଛି ରଙ୍ଗରଙ୍ଗିଆ ସପନ-ବୋଇତ । ମାସ୍ତୁଲ ଉଡ଼ାଇ ଅକୂଳ ଜୀବନ-ଦରିଆ ଭିତରେ କୂଳକୁ ଭାସି ଭାସି ଆସୁଛି ମୋତେ ଭସାଇ ନେବା ପାଇଁ । ଉପର ଆକାଶରେ ସଞ୍ଜଫୁଟା ତାରା-ଫୁଲ, ଜହ୍ନ ଉଙ୍କିଛି ନେଳିଆ ଆକାଶରେ । ସପନ-ବୋଇତ ଭିତରେ ହୀରାନୀଳା ମୋତି ମାଣିକ୍ୟ ଝୁଲା କେତେ ସୁନ୍ଦର ଫୁଲ ଦୋଳି । ଦୋଳି ଉପରେ ମୋର ବରେଣ୍ୟ ସାଥୀ ଜୀବନ-ନାୟକ, ମୋର କମନୀୟ କର କମଳ ଧରି ଆନନ୍ଦରେ ହସି ହସି ଝୁଲୁଛନ୍ତି, ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ସାଥ ଚାହୁଛନ୍ତି ।

ଏଇ ପାହାଡ଼ୀ ଗାଁ ଭିତରେ ମୋର ସ୍ୱପ୍ନରେ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଏମିତି ଦିନରାତି କଟିଯାଏ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବଉଳ ଯୁଆଁ ଭିତରେ କେତେଥର ଟୋଁକୁ ଆସି କେତେଥର କଟକ ଗୁଲ୍ ଯାଉଛନ୍ତି ଏକା ଏକା । ତା' ପ୍ରତି କାହାରି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ, କାରଣ ସେ ଆଉ କାହାକୁ ମୁହଁ ଲଗାଉନାହିଁ । ସବୁ ଲାଜ ସରମ ତେଜ୍ୟା କରି ଦେଲଣି ଏବେ ।

ତା'ର ଏ ସବୁ ଢଙ୍ଗ ଢାଙ୍ଗ ତାଙ୍କ ଘର ଲୋକଙ୍କର ଦେହ-ସୁହା ହୋଇ ଗଲଣି । ମୋ ବାପ, ମା'ଙ୍କ ପରି ତା' ବାପ ଭାଇଙ୍କର ତା' ପ୍ରତି ଏତେ କଡ଼ା ଦୃଷ୍ଟି ନାହିଁ । ସହରରେ ରହି ସେ ଆଜକାଲି ଖୁବ୍ ଆଧୁନିକା ହୋଇ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ମୁଁ କିନ୍ତୁ ସଭିଙ୍କି ଡ଼ରି ଡ଼ରି ବାଟ ଚାଲୁଛି ।

ମୁଁ ସେହି ମାଇନର ଥ୍ରି କ୍ଲାସ୍ ମାଡ ବାପ ମା'ଙ୍କ ଉପରେ ପୁରା ମଫସଲିଆଣୀ ପାଲଟିଛି ।

× × × ×

ସେ ଦିନ ବାପା ବସିଥାନ୍ତି ଦୁଆର ପିଣ୍ଡାରେ । ଡାକବାଲା ଖବର କାଗଜ ଆଣି ଦେଇଗଲା । ମୁଁ ରୋଷାଇ ଘରେ ଧୂଆଁ ପଟଳ ଭିତରେ ବସି ଚୁଲି ଫୁଙ୍କୁଥାଏ ।

ବାପା ଖବର କାଗଜ ଖଣ୍ଡିକ ପଢୁ ପଢୁ କହିଲେ—ନୀଳବୋଉ ଶୁଣିବ ଆସ ? ପରେଶ ଭିମର ବି. ଏ. ପାସ୍ କରିଛି ଇଂରେଜୀ ଅନର୍ସରେ ।

ବୋଉ ଶୁଣି ଖୁସିଟାଏ ହୋଇଗଲା ।

କହିଲା—ମନେ ମନେ ମୁଁ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଯେହ୍ରୁୟା ଡାକୁଥିଲି । ହଉ, ଠକୁରଙ୍କ ପାଖରେ କ'ଣ ଆଗେ ଭୋଗ ବାଗ କରିଦେବା । ପୋଥିପୁଜାଟିଏ କଲେ ଏକା ଭଲ ହେବ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବାପା ଖବର କାଗଜ ଖଣ୍ଡିକ ପଢ଼ୁ ପଢ଼ୁ କହିଲେ—ମାଳ ବୋଉ, ଶୁଣିବ ଆସ ? ପରେଶ ତମର ବି.ଏ. ପାସ୍ କରିଛି ଇଂରେଜୀ ଅନର୍ସରେ ।

ବୋଉ ଶୁଣି ଖୁସିଆଏ ହୋଇଗଲା ।

କହିଲା—ମନେ ମନେ ମୁଁ ଠାକୁରଙ୍କୁ ସେହିଆ ଡାକୁଥିଲି । ହଉ, ଠାକୁରଙ୍କ ପାଖରେ କଣ ଅଗେ ଭୋଗରାଗ କରି ଦେବି । ପୋଥି ପୂଜାଟିଏ କଲେ ଏକା ଭଲ ହେବ ।

ବାପା ଭାରି ଖୁସି ହୋଇ କହିଲେ—ପିଲାଟାକୁ ଦେଖିଲେ ମନରେ ମୋର ଭାରି ଆନନ୍ଦ ଆସେ । ଏ ଯୁଗରେ ଠାକୁର ବି ଖୁବ୍ ଅଛନ୍ତି ।

ତା'ପରେ ବାପା ହସିଲେ ।

ବୋଉ କହିଲା—କଣ ଏମିତି ମନକୁ ଗଲା ଯେ ଭାରି ତ କାହିଁକି ହସୁଛ ?

ବାପା କହିଲେ—ନାହିଁ କିଛି ନାହିଁ ।

ତାଙ୍କ ମନ କଥା ଜାଣି ବୋଉ କହିଲା—ମୁଁ ସବୁ ବୁଝିଛି ଯେ । ଏତେ ସୁନ୍ଦା ବି ଚେତିଲ ନାହିଁ । ସଂସାରରେ କଣ ଜନମ ହୁଅ ପାଇଁ ଆଉ କୋଉଠି ବରପାତ୍ର ନାହିଁ ? ସେହି ଏକା ଜିଦ୍ ତମର ।

ବାପା ଥାଇ ଥାଇ କହିଲେ—ଛାଡ଼, ସେ ସବୁ କଥା । ପିଲାଟା ସହିତ ବହୁତ ଦିନ ତଳେ ଦେଖା ହୋଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏବେ ତା' ସହିତ ଦେଖା ହୋଇ ପାରୁ ନାହିଁ ।

ବୋଉ କହିଲା—ଆସୁ, ମୁଁ କଣ ନାହିଁ କରୁଛି ? କିନ୍ତୁ ତମେ ଯେଉଁ କଥା ଭାବୁଛ, ସେ କଥା ମୋ ମନକୁ ପାଉ ନାହିଁ । ତା'ପରେ ଧର୍ମ କର୍ମକୁ ତ ପୁଣି ବିଚାର ଅଛି । ଲୋକେ କହିବେ କଅଣ ? ମୁଣ୍ଡଟେକି ଅଗେ ଦାଣ୍ଡରେ ବାହାରି ଚାଲି ପାରିବ ନା ?

ବାପା କହୁଲେ—ମୁଁ ସେ ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଉପଦେଶ ଜାଣେ । ରଖ ରଖ । ବୋଉ ମୁହଁ ମୋଡ଼ି ଦେଲା ।

ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ପାସ୍ ଖବର ମୋ ଅମୁହାଁ ମନ—ଦେଉଳ ଭିତରେ ଠେଲେଠେଲେ ଉଙ୍କି ମାରୁଥାଏ । ପରେଶ ଭାଇ ବି.ଏ. ପାସ୍ କଲେଣି, ଏଣିକି ଡପୋଟି ହେବେ । ଦେଶରେ ତାଙ୍କର କେତେ ବଡ଼ ନାଁ ପଡ଼ିବ । ଅଫିସର ବୋଲି ଲୋକେ ତାଙ୍କୁ କେତେ ଖାତିର କରିବେ ।

କିନ୍ତୁ ମୋତେ ଆଉ ସେ ପଚାରିବେ ତ !

ମେଘ ମଉଳା ଧୂଆଁଳିଆ ଆକାଶ ମଝିରେ ଭାସି ଚାଲୁଥିଲା ଚଲା ବଉଦମାଳା । ରୋଷାଇଘର ଚାଳ ଛିଦ୍ର ଦେଇ କାଟିକାଟିଆ କଳା ଧୂଆଁ ଗା ମୁଣ୍ଡେକ ଉଠି ଯାଉଥିଲା ଆକାଶ ମଝିକି ।

ଧ ଧନ ପୁଣି ଗଡ଼ିଲା ।

ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ପାସ୍ ପାଇଁ କାଲି ରାତିରେ ଆମ ଘରେ ସତ୍ୟପୀର ପୂଜା ହୋଇ ଯାଇଛି । ଗାଁରେ ସମସ୍ତେ କାଲି ଭୋଗ ପାଇ ଯାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ପୂଜାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କାହାକୁ କିଛି ଜଣା ହୋଇ ନାହିଁ । ଅଜଣା ଆଶାର ପଥୁକା ହୋଇ ମୁଁ ଭାରି ଖୁସି । ଗୋଡ଼ ମୋର ପାଞ୍ଚ ହାତରେ ପଡ଼ୁଥାଏ ।

ବଉଳର କଥା ପଡ଼ିଲେ ମନ ମୋର ଏତେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ୁଛି । କିନ୍ତୁ ଆଶା ମୋତେ ଟାଣି ନେଉଛି ଅଦୂର ତାଙ୍କର ନିକଟତମ ବାଟକୁ ।

ଯେତେ ଯାହା କଲେ ବି ଆଶା ଛିଡ଼ୁ ନାହିଁ ମୋ ମନରୁ । ଏ ନାରୀ ହୃଦୟର ରହସ୍ୟ ଦୁନିଆରେ ବଡ଼ ଦୁର୍ବୋଧ । ଯୋଉ ବାଟଟିକୁ ନାରୀ ପହିଲ ଅବୋଧ ବୟସେ, ସେହି ବାଟଟି ତା'କୁ ଚିର ସଳଖ ଦିଶି ଯାଏ । ପୁରୁଷ ଭୁଲିଯାଇ ତାକୁ ଫାଙ୍କି ଦିଏ, ନାରୀ ଭୁଲେ ନାହିଁ ତାକୁ ।

ପୂର୍ବ ସ୍ନେହ ସରାଗ ସବୁ ବସା ବାନ୍ଧି ରହିଲାଣି ମୋ ମନରେ । ବିବେକର କଡ଼ା ନଜରରେ ସେ ଆଉ ଯମା ପଛକୁ ନାହାନ୍ତି । ଆହୁରି ଲାଗି ଆସୁଛନ୍ତି ମୋ ପାଖକୁ । ଅତି କରୁଣ ଅତି ମିନତିଭରା ଗୁହାରିର ଠାଣି ଧରି ଅପରାଧୀ ପରି ଯେମିତି ଆସି ସେ ମୋ ରକ୍ତ ଜର ଜର ଆଖି ଆଗରେ ଠିଆ ହେଉଛନ୍ତି । ସେହି ଦେଏ କଥା "ମୁଁ ବିଲ୍ୱମଙ୍ଗଳ କି ତୁଳସୀ ଦାସଙ୍କ ପରି ସିଦ୍ଧ ସାଧକ ନୁହେଁ, ମୁଁ ସଂସାରୀ ।"

ଆଉ ପୁଣି ସେ ଦିନ ତାଙ୍କ ଗଲା ବେଳର କଥା—"ଫେରି ଆସିବି ନୀଳ, ଯେତେବେଳେ ଯାହାର ଅନୁକମ୍ପା ମତେ ଟାଣି ଆଣିବ ଅଳକାପୁରୀ କଲେଜ ମହଲରୁ ।"

ଆଜି ସେ ମୋ ପାଖରେ ନାହାନ୍ତି, ନିର୍ଜନରେ ବସି ମୁଁ ତାଙ୍କର ମର୍ମନ୍ତୁଦ ବିରହ ବେଦନା ଭୋଗ କରୁଛି । ମୁଁ ସେ ବିରହ ବିଧୁରା ପତ୍ନୀ କଣେଶ୍ୱ ଲୀଳାବତୀ ।

ଯା' ଭିତରେ ବାପା ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ନିକଟ ଚିଠି ଲେଖିଲେଣି ଏଠିକି ଆସିବା ପାଇଁ । ଶୁଣା ପାଉଛି ସେ ଗାଁକୁ ନ ଯାଇ କଟକରେ ରହିଛନ୍ତି ।

ଧୂଳିଆ ଗାଁ ମାଟିରେ ଏଇ ମାଟିର ଦେହ ବଞ୍ଚି ରହିଛି ଖାଲି ତାଙ୍କ ସ୍ନେହ ସରାଗ ପାଇବା ଆଶାରେ । ମନ ଭିତରେ ଚହଟି ଯାଉଛି ଝିଲମିଲ ସୁନେଲି ଆଶା-ଆଲୁଅ । ଅଶାନ୍ତୀ ପ୍ରାଣ ଚାତକଣୀ ପ୍ରାୟ ଚାହିଁ ରହିଛି ତାଙ୍କର ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ସେଦିନ ଯୋଚ୍ଛନା ଧୂସର ମଳିନ ହୋଇ ଆସିଥିଲା । ପରେଶଭାଇ ଆସି ଆମ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ବାପା ଘରେ ସେଦିନ ଥାନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ଭାରି ଆନନ୍ଦ ହୋଇଗଲେ ।

ବୋଉ କହିଲା—ସତ୍ୟପୀରଙ୍କର ତା' ହେଲେ ଖୁବ୍ ମହିମା । ଦେଖ, ପୂଜା ହେଉ ହେଉ ପୁଅ ମୋର ଆସି ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲାଣି ।

ସତ୍ୟପୀର ପୂଜା ଆମ ଘରେ ହେଉଥିବା ଶୁଣିପରେଶଭାଇ ଭାରି ଖୁସିହେଲେ ।

ବୋଉ ତାଙ୍କ ହାତରୁ ବ୍ୟାଗ୍‌ଟା ନେଇ ନେଇ ବ୍ୟାଗ୍ ଭିତରେ ତାର ନଜର ପଡ଼ିଲା ବନାରସୀ ଶିଲ୍କ ଶାଢ଼ୀ ଉପରେ ।

ସେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କହି ପକାଇଲା—ବାପା, ଚାକିରି ବାକିରି ପାଇ କରିନୁ ? ଭଉଣୀକି ଦବାଟେଲ ତୋର କଣ କୁଆଡ଼େ ଚାଲି ଯାଉଥିଲା ? କାହିଁକି ଏତେ ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଲୁ ?

ହସି ହସି ପରେଶଭାଇ କହିଲେ—ପନ୍ଦର ଦିନ ହେଲା ଗୋଟାଏ ସରକାରୀ ଅଫିସରେ କିରାଣୀ ଚାକିରି ଖଣ୍ଡେ ପାଇଲିଣି ପରା, ମାଉସୀ ।

ବୋଉ ଆଖିବୁଜି ମନେ ମନେ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଡାକୁଥିଲା । କହିଲା, ବାପା, ସବୁ ସେହି ସତ୍ୟ ନାରାୟଣଙ୍କ ମହିମା । ତା' ନ ହେଲେ ହିନ୍ଦୁ, ମୁସଲମାନ୍ ଉଭୟ କାହିଁକି ତାଙ୍କୁ ମାନିଥାନ୍ତେ ?

ଘଡ଼ିଏ ଗଲା ।

ତା'ପରେ ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ମାଉସୀ, ମିଳି କାହିଁ ତ ଦିଶୁ ନାହିଁ ?

ବୋଉ କହିଲା—ହେଇ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି ସେ ଦୁଆର ପିଣ୍ଡାରେ ।

ଏ ଅପବାଦଟା ମୋ ନାଁରେ ଲାଗିଲା ଦିନୁ ମୁଁ ହାତେ ମାପି ଚାଲିଖଣ୍ଡେ ଚାଲୁଛି । ନିନ୍ଦା ସ୍ତୁତି କି ମୋର ଭାରି ଡର । କଥାରେ କୁହନ୍ତି—ନ ଦେଖିଲେ ଝୁରି ହେଉ ଥାଏ, ଦେଖିଲେ କଥା ନ ଜୁଟେ । ମୋର ଆଜି ଅବିକଳ ସେହି ଦଶା ।

କାଲିକ ତ ସେ ଏଠି ଅଛନ୍ତି । ଭଲ ଭାବରେ ପୁଣି ଥରେ ମରମକୁ ଲଗାଇ କହି ତାଙ୍କୁ ଚେତାଇ ବ ଦେ ! ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗରେ ଏ ସବୁ କଥା ପ୍ରକାଶ କରିବା ନିହାତ ଅସୁନ୍ଦର । ହାଟ ମଝିରେ ବ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ଶାସ୍ତ୍ର ବିରୁଦ୍ଧ । ଏତେ ସେ ସଜକ ହେଲେଣି, ମତେ ନ ଜଣାଇ, ମୋ ପରାମର୍ଶ ନ ନେଇ ଏଇ ଗାଁର ଗୋଟାଏ ଅଜଣା ଅଶୁଣା ଝିଅକୁ ନେଇ ପୁଣି କଟକରେ ଟ୍ରେନିଂ ଦିଆ ଯାଉଛି !

ମରମ ଖାଲି ଏ କଥା ଶୁଣିଲା ବେଳୁ ପୋଡୁଛି । ସବୁ କଥା ବଳେ ବାହାଡ଼ବ ଖାଲି କୋଉଠି ମାଟେରିଆରେ ଆମର ଗୁରୁଚକ୍ଷୁ ଥରେ ଏକ ହୋଇଯାଉ......... ।

ପଚ୍ଛକଥା ପଛକୁ ପକେଇ ଆଗେ ତାଙ୍କ ଚର୍ଚ୍ଚା କରିବାକୁ ବାହାରିଲି । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ମୁଣ୍ଡରେ ଓଢ଼ଣୀ ଦେଇ ହାତରେ ପାଣି ଲୋଟାଟି ଧରି ତାଙ୍କ ଆଗରେ ଥୋଇ ଦେଲି ।

ବାପା କହିଲେ—ଯା, ବାପା । ଆଗେ ଗୋଡ଼ ହାତ ଧୋଇ ପକା ?

ପରେଶ ଭାଇ ମତେ ଅନାଇଁ କହିଲେ—ମୁଁ ନ ଥିଲା ବେଳେ ଏତେ ଚଞ୍ଚଳ କାହିଁକି ଆମ ଘରୁ ଚାଲି ଆସିଲ ମାଳ ?

ଲୁଣ୍ଡ୍ରରୁ ଆଜ ମୋର କଣ୍ଠ ଭାଷା ପଇଠିଲା ନାହିଁ ।

ବୋଉ କହିଲା—ଏତେ ଦିନ ତ ତମ ଘରେ ରହିଲା । ଫେରେ ମନ ତାର ଯେବେ ହେବ ପୁଣି ଚାଲିଯିବ । ମା'ର ଅଧ ମାଉସୀ । ମାଉସୀ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ତାକୁ କିଏ ମନା କରୁଛି ?

ପରେଶ ଭାଇ ଟିକିଏ ହସି ଦେଇ ଗୋଡ଼ ହାତ ଧୋଇବାକୁ ଚଲେ ।

ପିଣ୍ଡାରେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଭାତ ବାଢିଥିଲି । ସେ ଖାଇ ପିଇ ରୁମାଲରେ ମୁହଁ ପୋଛିଲେ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଖୁସି ଆଳାପରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ରାତିଟି କଟିଲା ।

ଏଣେ ନିଶୂନ୍ ରାତିଟି ମୋର ପାହୁ ଅସିଲା—ଗୋଳମାଳିଆ ଭାବନା ଗୁଡ଼ିକ ଖିଞ୍ଚି ଖିଞ୍ଚି ।

ତହିଁ ଆରଦିନ ନିଛାଟିଆ ଦୁମୁ ଦୁମା ଖରାବେଳ ।

ବାପା ଖାଇସାରି ମେଲା ଖଟ ଉପରେ ନାଘୋଡ଼ ନିଦରେ ଶୋଇ ଘୁଙ୍ଘୁଡ଼ି ମାରୁଛନ୍ତି । ବୋଉ ତାର ପୁତୁରାଙ୍କୁ କ'ଣ ଭଲ ଜିନିଷ ଖାଇବାକୁ ଦେବ ବୋଲି ପିଠାପଣା ତିଆରିରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଛି । ନାଥିଅକୁ ସଉଦାପତ୍ର ଆଣିବା ପାଇଁ ସେ ହାଟକୁ ପଠାଇଲାଣି ।

କଣ ଘରେ ଶୋଇ ମୁଁ ବହି ଖଣ୍ଡେ ଓଲଟ ପାଲଟ କରୁଥିଲି, ଧୀରେ ଧୀରେ ପରେଶ ଭାଇ ଯାଇଁ ପହଞ୍ଚିଲେ ମୋ ପାଖରେ ।

କହିଲେ—କ'ଣ କରୁଛୁ, ନୀଳ ?

ତୁରନ୍ତ ନ ଚିହ୍ନାଇ ଧଡ଼ପଡ଼ ହୋଇ ଉଠି ବସିଲି । ରାଗ ଗର୍-ଗର୍‌ରେ ମୁଁ ମୁହଁ ଫୁଲେଇ ଥାଏ ।

ତା'ପର ସେ ବଲେ ବଲେ ଯାଇ ପାଖରେ ବସିଲେ ମୋର । କହିଲେ—ମତେ ନ ପଚାରି ଆମ ଘରୁ ଚାଲି ଆସିଲୁ, ନୀଳ ? ଆଉ ପୁଣି ଯିବୁ କେବେ ?

ଗମ୍ଭୀର ହୋଇ କହିଲି—କାହିଁକି ?

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ଆରଥର ପୁଣି ଯାଇଥିଲୁ କେମିତି ?

ହସ ମାଡ଼ିଲା ନାହିଁ ମୋତେ, କହିଲି—ତେତେବେଳେ ମୋର ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥିଲା ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

କଥା ଲେଉଟାଇ ସେ କହିଲେ—ଅବକା ଆଉ ତା'ହେଲେ ତୋର ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ ?

ସିଧା ସଳଖ ଯବାବ ଦେଲି—ନା ।

ତା'ପର ସେ ନୀରବ ହୋଇଗଲେ । ବୋଧହୁଏ ମୋ' ଠାଇଁ ଠାଇଁଆ ବାତୁଳି ଭଳିଆ କୁହା କଥା ପଦକ ମନ ଭିତରେ ତାଙ୍କୁ କାରଣ ଖୋଜଉ ଥିଲା ।

କିଛିକ୍ଷଣ ପରେ ମାନଭରା କଣ୍ଠରେ କହିଲି—କେମିତି ଫେଁରେ ମୁରୁଛି ଆସିଲ ?

ପରେଶ ଭାଇ ଟିକିଏ ଶଙ୍କି ଯାଇ କହିଲେ—କାହାକୁ ? କିଛି ମୁଁ ବୁଝି ପାରୁ ନାହିଁ ତୋ କଥାରୁ ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କହିଲି—ବି. ଏ. ପାସ୍ କଲଣି । ଏଥର 'ଲ' ପାସ୍ କର । ଧଳାକୁ କଳା, କଳାକୁ, ଧଳା କରି ଦୁନିଆ ଆଖିରେ ଅନ୍ଧ ପୁଟୁଳି-ପକାଇବ । ମାଲି ମକଦ୍ଦମା ବେଳେ ଖାଣ୍ଟି ସତ କଥା ଗୁଡ଼ାକୁ ମିଛ ବନେଇ ନିଃସ୍ୱ ଗରିବ ଲୋକ ଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ଛଟପଟ କରି ମାରି ଟଙ୍କା ଲୋଭରେ ଦୋଷୀମାନଙ୍କୁ ଖଲାସ କରିଦେବ । ତା'ପରେ ମୋ ଭଳି ଦୂର ମଫସଲ ପଲ୍ଲୀ ଗାଁର ସରଳା ଅଧା ପାଠୋଈ ଝିଅଙ୍କର ଜୀବନ ସାଥିରେ ଖେଳ ଖେଳି ବେଶ୍ ଶେଷରେ ଭଲ ଭାବରେ ତାଙ୍କୁ ଶିଖା କାଟି ପାରିବ । ସେତେବେଳେ ତମର ଆଇନ୍ ବେବସାୟ ଉଭୟ ଦିଗରେ ଚାଲିବ ସୁରୁଖୁରୁରେ ।

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—କିଛି ମୁଁ ବୁଝି ପାରୁ ନାହିଁ ନୀଳ ! କହିଲି—ମୁଁ ଖାଣ୍ଟି କଥା ଓଡ଼ିଆରେ କହୁଛି । ଇଂରେଜୀ, ତେଲଗୁ କି ହିନ୍ଦୀ ଭାଷାରେ ତମ ସହିତ ମୁଁ ଆଳାପ କରୁନାହିଁ । ତମେ ନିଜେ ନିଜେ ଭାବ, କାହା ସାଙ୍ଗରେ ତମର ଗୁପ୍ତ ଘନିଷ୍ଠତା ଏତେ ଘନେଇ ଉଠିଛି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ପରେଶ ଭାଇ ହେଜି ହେଜି କହୁଥିଲେ—ହଁ, ବୁଝିଲି ଏତେ ବେଳେ । ଭଲ କଥା ତୋର ମନରେ ବଡ଼ ହୋଇ ଉଠିଛି, ନାହିଁ ? ଛି, ଛି, ତମେ ସ୍ତ୍ରୀ ଜାତି ପୁରୁଷଙ୍କୁ ଏତେ ସନ୍ଦେହ ଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖ କାହିଁକି ?

ଉତ୍ତର କଲି—ଏ ମୋର ସନ୍ଦେହ ନୁହେଁ, ଏ ଖାଣ୍ଟି ନିସ୍ପଷ୍ଟ ସତ କଥା । ତା ନ ହୋଇଥିଲେ ତା’ ଜୀବନ ଗଢିବାରେ ତମର ସ୍ୱାର୍ଥ କଣ ?

ଆପଣ ଦୋଷ ଘୋଡେଇ ହସି ହସି କହିଲେ—ସ୍ୱାର୍ଥ ? ସ୍ୱାର୍ଥ ଏଥିରେ ମୋର କିଛି ନାହିଁ । ଏ ସବୁ ଜନତାର କଲ୍ୟାଣ ପାଇଁ ମଉସା କ ମାଉସୀ ଇଚ୍ଛା କରିଥିଲେ ତତେ ମୁଁ ରେଡ଼ିଓ ନାୟିକା କମ୍ବା ଚଳ-ତାରକାରେ ଅଭିଷିକ୍ତ କରି ଦେଶର କଲ୍ୟାଣ କରାଇ ପାରିଥାନ୍ତି ।

ମୁଁ କହିଲି – ପଦାକୁ ଗୋଡ଼ କାଢି, ମୁଣ୍ଡରୁ ବେଣୀ କାଢି, ସରମ ଛଡ଼ା ଜୀବନ ଗଠନ କରିବା ମୋର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନୁହେଁ ।

ତା’ପରେ ପରେଶ ଭାଇ କହୁଲେ—ରମେଶ ସହିତ ମୋର ଅନେକ ଦିନରୁ ବନ୍ଧୁତା ଥିଲା । ଆଇ. ଏ. ପାସ୍ କରି ସେ ପୋଲିସ୍ ଏସ୍. ଆଇ. ହେଲା । ତମ ଘରକୁ ଆସି ମୁଁ ଚିହ୍ନିଲି ଏ ଭଲା ରମେଶର ଭଉଣୀ । ବନ୍ଧୁ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ରମେଶ ଭଲର ବୈଷୟିକ ଶିକ୍ଷା ପ୍ରତି ଉଚ୍ଚାକାଙ୍କ୍ଷୀ ରହିଛି ବୋଲି କଥା ଛଳରେ ମୋତେ କହୁଥିଲା । ଦୈବାତ୍ ମୋର ଶିଳ୍ପ ବିଭାଗର କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ସହିତ ବନ୍ଧୁତା ହେଲା । ରମେଶ ସାଙ୍ଗରେ ତମ ଘରକୁ ଆସି ଭଲକୁ ସାଥିରେ ନେଇ ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଇଛି । ଟଙ୍କା ପଚିଶିଟି ମାସରେ ସେ ପାଏ । ଆଉ ଯା’ ଭିତରେ ସ୍ୱାର୍ଥ ମୋର କଣ ? କିଛି ମୁଁ ବୁଝି ପରୁ ନାହିଁ ଲୋ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ମୁଁ କହିଲି—ସିନେମା ହଲ୍, କାଠଯୋଡ଼ୀ, ମହାନଦୀ କୂଳ ସଞ୍ଜ ହାଉଆରେ ବେଶ୍ ଫୂର୍ତ୍ତି ତ ଉପଭୋଗ ହଉଛି ।

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ଛି, ଛି ଏ ସବୁ ବାଜେ କଥା । ତୁ ପୁଣି ଏତେ ନିମ୍ନସ୍ତରକୁ ଖସି ଆସିଲୁ, ନୀଳ ! ଏଇ ଅବିଶ୍ୱାସ-ଝଞ୍ଜା ପବନ ବହିଲେ ସାରା ଜୀବନ ମଧୁମୟ ହୋଇ ପାରିବ ତ ?

ମୁଁ କହିଲି—ସେ ପଛେ ଯାହା ହେଉ । ସେ ସିଆଡ଼େ କାହାକରେ ରହିଲେ ମୁଁ ଯୁଆଡ଼େ ସହିପାରୁ ନାହିଁ । ମୋର ତା'ପ୍ରତି ଭାରି ଇର୍ଷା ହେଉଛି ।

ପରେଶ ଭାଇ ବଲ୍ ବଲ୍ କରି ମୋତେ ଅନାଇ ରହିଥାନ୍ତି ।

ମୁଁ ସେଇ ଏକା ଜିଦ୍ ଧରି ତାଙ୍କୁ ସଂକ୍ଷେପରେ କହିଲି—ମୁଁ ପଲ୍ଲୀ ଗାଁର ଅଧା ପାଠୋଇ ଟୋକା । ଏତେଦୂର ଶାସ୍ତ୍ର ପାଠରେ ଆଗେଇ ନାହିଁ । ମୋର ସେହି ଗୋଟିଏ କଥା । ତମେ କାହାକରୁ ଯାଇ ଆଉ କୋଉଠି ରୁହ, ନଇଲେ ସେ ଚଞ୍ଚଳ ଗାଁକୁ ଫେରିଆସୁ । ତା ହେଲେ ମୋର ଜିଦ୍ ରହିବ । ମୋ କଥାରୁ କେବେ ହଲ୍‌ଚଲ୍ ହୋଇ ପାରିବି ନାହିଁ ତମେ ?

ପରେଶ ଭାଇ ହସିଲେ, କହିଲେ—ଏ ତ ଆଚ୍ଛା ମୁସ୍କିଲ୍ । ଆଚ୍ଛା ଯେତେଦୂର କରିହେଇ ପାରେ, ମୁଁ ଯଥାସାଧ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା କରିବି ।

ମୁଁ ମୁହଁ ଫୁଲେଇଲି । ଆଖିରୁ ମୋର ଲୁହ ଗଡ଼ି ପଡୁଥାଏ ।

ତା' ପରେ ସେ ସ୍ନେହରେ ମୋ ହାତଟିକୁ ଧରିପକାଇ କହିଲେ, ହଉ, ତା ପରେ ?

ମୁଁ ସେମିତି କହି ଚାଲିଥାଏ—ତମେ କୋଉ ଯୋଗୀ ଋଷି ନୁହଁ । ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ବଳାସ୍ତରେ ପଡ଼ିଛି ଜପ ଶଙ୍କ ପରି ମୁନି ସେ ପୁଣି ଜନୈକା ବେଶ୍ୟାର ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ିଲେ । ତାଙ୍କଠୁ ତମେ ବେଶୀ ଜିତେନ୍ଦ୍ରିୟ ନୁହଁ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ପରେଶ ଭାଇ ମୋ ଆଡ଼େ ହସି ହସି କହିଲେ—ତୋତେ ଥରେ କହିଛି ପରା ସେ ପୁରାଣ ଶାସ୍ତ୍ର କଥା ମତେ କିଛି କହିବୁ ନାହିଁ ।

ମୁଁ କହିଲି—ଆହା ? ଖୁବ୍ ଜିତେନ୍ଦ୍ରିୟ ପୁରୁଷ ଏମାନେ ? ରମେଶ ଭାଇ ଥରେ ନୂଆ ବୋହୂଙ୍କ ଆଗରେ ଗପୁ ଥିଲେ, କୋଉ ମାଷ୍ଟ୍ରାଣୀ ସହିତ ତମଠୁଁ ବଳି ଜଣେ ଏମ୍. ଏ. ପଢୁଆ ଯୁବକ ଦୀର୍ଘ ତିରିଶ ବରଷ ପ୍ରଣୟ କରି ଶେଷରେ ତାକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଆଉ ଠାଏଁ ବାହା ହେଲେ । ଭାତ ହାଣ୍ଡିରୁ ଗୋଟିଏ ଚିପି ପରୀକ୍ଷା କରାଯାଏ ।

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ହଉ ! କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ଏକା ଚାଉଳ୍ ଏକା ପ୍ରକାରର ନୁହଁନ୍ତି । ପାଞ୍ଚ ଆଙ୍ଗୁଠି ସମାନ ନୁହେଁ ।

ମୁଁ ତା'ପର ତାଙ୍କୁ ଦି'ପଦ କହି ଚେତାଇଲି—ଆଜି କାଲି-କାର ଚହଟ ତରୁଣ ରୂପ-ଲାବଣ୍ୟ, ଠିକ୍ ଲାଲ ଟହ ଟହ ଜକଜକିଆ ନିଆଁ କୁଣ୍ଡ ପରି । ନିରୀହ ପତଙ୍ଗ ନିଜତ୍ୱ ହରାଇ ଅଜଣା ଆଶା-ମରୀ-ଚିକାରେ ଭୋଳ ହୋଇ ଡେଇଁ ପଡେ ନିଆଁ ମଝିକି । ଉହ ଉହ ନିଆଁରେ ଦେହ ପୋଡ଼ି ଯାଏ, ଛଟପଟ ହୋଇ ଓହଳ ବିକଳ ହୋଇ ମରିପଡେ ତହିଁରେ । ଆଧୁନିକତାର ବର୍ବର ଠାଣିରେ ଆଗପଛ ନ ବିଚାରି ଏମିତି ତମରି ପରି ନିରୀହ ଯୁବକ ଲକ୍ଷ ଦିଅନ୍ତି । ଜୀବନ ହୁଏ ବଡ଼ ଦହଗଞ୍ଜିଆ, କଲବଲ । କହିବାର ଜିନିସ ଏ ସବୁ ନୁହେଁ, କହିଲେ କାହା ମନ ହୁଏତ ବିଶ୍ୱାସ ପିବ ନାହିଁ, ସବୁ ହେଉଛି ଭାବିବାର ଜିନିସ ।

ପରେଶ ଭାଇ ମନେ ମନେ ହେଉ ଥିଲେ, ତାରିଫ୍ କରୁଥିଲେ ମୋ ବୁଦ୍ଧିକି ।

କହିଲି—ଦେଖ, ଗାଁରେ ବଉଳ ଥିଲାବେଳେ କେଡ଼େ ସରଳ, ଛନ୍ ଛନ୍ ଥିଲ । ଏବେ ଗଲଣି ତା ଚୁଲିକି । ତମର ସେ କଣ ହ୍ୟୋଡ଼େ ହେବଣି ବୋଲି ତମେ ତାକୁ ଖୁବ୍ ଠେକିବ, ହିମାଳୟ ଠାରୁ ଅହୁର

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଉଚିତ କରିବ ତା ବୁଦ୍ଧି ଶୁଦ୍ଧି କ। କିନ୍ତୁ ଆମ ଗାଁରେ ଏ ମୁଣ୍ଡରୁ ସେ ମୁଣ୍ଡ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ତାକୁ ପସନ୍ଦ କରିବ ନାହିଁ । କେଉଁ ଠେକରେ ସେ ପାଣି ପିଇବ ସେଇଆ ଦେଖିବାକୁ ଆମେ ଖାଲି ଚାହିଁ ରହିଛୁ ।

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ଛି, ଛି ନୀଳ ! ପର ନିନ୍ଦା କରିବା ଭାରି ଅନ୍ୟାୟ ।

କହିଲି—ହଁ, ସବୁତ ମୋର ଭୁଲ୍ । ତମେ ନୂଆବୋହୂଙ୍କଠୁଁ ଯାଇଁ ସବୁ ବୁଝିଆସ । ମୋର କଣ ଅଛି ? ଯେ ଯେମିତି ହେବ ସେ ସେମିତି ଫଳ ପାଇବ ।

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ଗୁଡ୍, ଆପେ ଠିକ୍ତ ଦୁନିଆ ଠିକ୍ ଉଡ଼ା ଖବରରେ ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ କିଛି ।

ତା’ପରେ ବୋଉ ମୋତେ କାହିଁକି ଡାକିଲା । ମୁଁ ଉଠି ଗଲି ବାହାରକୁ ।

ପରେଶ ଭାଇ ଘର ଭିତରେ ସିଗାରେଟ୍ ଲଗାଇ ଯୋତା ମାଡ଼ି ମସ୍ ମସ୍ ଶବ୍ଦ ତୋଳି ଚାଲିଗଲେ ବାଡ଼ିକୁ । ଜାଣି ନେଲି, ଏ ଗସ୍ତଟା ତାଙ୍କର ବୋଧହୁଏ ନୂଆ’ବୋହୂଙ୍କ ପାଖକୁ ।

ତା’ପରେ ମୁଁ ବୋଉକୁ ଘର କାମରେ ଖୁବ୍ ସାହାଯ୍ୟ କଲି । ବୋଉ ପୁତୁରାର ଚର୍ଚ୍ଚାରେ ଏ ଟିକି କୋଉଠି ସେ ରଖୁ ନାହିଁ ।

ତା’ ଆରଦିନ ପରେଶ ଭାଇ ଆମ ଘରୁ ବିଦା ହୋଇଗଲେ । ବାପା ତାଙ୍କ ସହିତ ଷ୍ଟେସନ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗଲେ । ମନ ମୋର ଆଦୌ ଭଲ ଲାଗିଲା ନାହିଁ ।

ମନ ମୋର ଭୁଲାଇବା ପାଇଁ ନୂଆବୋହୂଙ୍କ ପାଖକୁ ଟିକିଏ ଚାଲିଗଲି । ମତେ ଦେଖି ନୂଆ’ବୋହୂ ହସି ହସି କହିଲେ—କିହୋ, ଭାରି ତ କାହିଁକି ଏବେ ଆକଟିଲଣି ?

ଈଷତ୍ ବିରକ୍ତ ହୋଇ ଥଙ୍ଗାରେ କହିଲି—ହେଉ୍ ।

ନୂଆବୋହୂ କହିଲେ—ହଉ, ଦେଖିବା ଫଳରେ ଯେ ! ଇଏ କଟକିଆଣୀ, ମଫସଲିଆଣୀଙ୍କ ଭିତରେ କିଏ ଜିତାପଟ ନେଇଛି !

ଭାବିଲି—ଛି, ଛି ! ଏ ପରେଶ ଭାଇ ସତେ କି ଅଭଦ୍ର । ମୋ କଥା କଣ ସେ ନୂଆବୋହୂଙ୍କ କାନରେ ଫୋଡି ଦେଲେଣି । ସତେ ସେ କ'ଣ ଭାବୁଥିବେ ମନେ ମନେ ।

ନୂଆବୋହୂ କହି ବସିଲେ—କାଲି ଦନସ୍ତାତ ଏ ଘରେ କାହିଁକି ଗୋଡ ପଡୁ ନ ଥିଲା ?

ଖିଙ୍କାରି ଉଠି କହିଲି— ଛି, ଛୋପସ୍ତି । ସେଁ ବେହେଲା କଥା ଗୁଡ଼ାକ ମୋ ଦେହରେ ଯିବ ନାହିଁ ।

ନୂଆଁବୋହୂ କହିଲେ—ହଉ ଥାଉ, ଥାଉ । ଏଥର ତୁଣ୍ଡରେ ପଡ଼ିଛ ଆମର ଶବ୍ଦ ଚଉବାଳିଶ ଧାସ୍ତି... ।

ଠିକିଏ ରୁଷ୍ଟ ପଚାରିଲି—ନୂଆଁବୋହୂ । କାଲି ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ତମର କି କଥା ପଡ଼ିଥିଲା କି ?

ନୂଆଁବୋହୂ କହିଲେ—ଏତେ ବେଳକୁ ପୁଣି ନୂଆବୋହୂକୁ ପଚାରିବ ନୁହେଁ ?

କହିଲି—ନ କହିଲେ ନାହିଁ ତେବେ ।

ସେ ମୋ ପଣତ କାନି ଭିଡି ଧରି ବସାଇଲେ, କହିଲେ— ବସ, ବସ, ତମକୁ ତାଙ୍କ ଆଖି ବାଣ । ତମେ ଭାବୁଥିବ, ପରେଶ ତମ କଥା ମୋ ଆଗରେ ଖୋଲି କହିଛନ୍ତି, ତା କେବେଁ ନୁହେଁ ? କାଲି ଖାଇବେଳେ ତମ କଣ ଘର ଯାଉଁଲି କବାଟ ପାଖରେ ଚୁପ୍ ଚାପରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ, ତମ ଦୁହିଁଙ୍କ କଥାବାର୍ତ୍ତା ମୁଁ ନୀରବରେ ଶୁଣୁଥିଲି ସେଠି । ମନରେ କିଛି ଭୟ କରନା । ମୁଁ ତମକୁ କେବେଁ ବୁଡ଼ାଇ ଦେବ ନାହିଁ । ମୁଁ ପରା ତମର ଗୋଟିପଣି, ଲାଜରେ ମୁଣ୍ଡ ମୋର ତଳକୁ ହୋଇଗଲା ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଆଉ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଲଜ୍ଜରେ କିଛି କହି ପାରିଲି ନା । ସେ ମୋ ପଛେ ପଛେ ଲାଗିଥାନ୍ତି । ମୁଁ କାଲିକାଲିଆ ହୋଇ ଦଉଡ଼ି ଆସିଲି ଆମ ଘରକୁ ।

ଏତେ ବଡ଼ ଗୁପ୍ତ କଥାଟା ଅଜା ତୃତୀୟ ଜଣକ ପାଖରେ ପ୍ରକାଶ ହୋଇଗଲା ବୋଲି ପେଟକୁ ଆଜ ମୋର ଦାନା ଗଲା ନାହିଁ ।

ଛି, ଛି, ଏ ପୁଣି କି ବିଷମ ପରୀକ୍ଷା ।

ଦିନ ଅନଉଁ ଅନଉଁ ଆଠଦିନ ଗଡ଼ି ଗଲାଣି । ଭାବନାର ଧାର ସମାନ୍ତର ହୋଇ ସମୟ ସାଥିରେ ପ୍ରତିଯୋଗୀତା ଚଳେଇଛି ।

ଗଲାଦିନ, ପରେଶ ଭାଇ ଆମ ଘରକୁ କେବେ କେମିତି ଚିଠି ଖଣ୍ଡେ ଖଣ୍ଡେ ଦିଅନ୍ତି । ମୁଁ ସିଧା ସଳଖ ଭାବେ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଚିଠିପତ୍ର ଲେଖାଲେଖି କରେ ନାହିଁ । ସବୁ ଚିଠି ମୋର ବୋଉ ନାଁରେ ଯାଏ । ମନଟା ବେଶୀ ମୋର ବିକଳ ହୁଏ ।

ଉମା ଚିଠି ଦିଏ ସାଲଗାଁରୁ । ଭାଇ ତିନି-ଚାରିମାସ ଗାଁକୁ ଯାଉ ନାହାନ୍ତି । ଟଙ୍କା ପଇସା ପଠାଇବା ତ ଦୂରର କଥା ।

ମାଉସୀ ମନଟି ମୋର ଫିକା ପଡ଼ିଯାଏ । ଦୂରରେ ରହିଲେ ମଣିଷ ମଣିଷକୁ କିନା ଏମିତି ପାଶୋରି ପକାନ୍ତି ।

ବାପା ମଧୁପୁର ଜମିଦାରୀ ଛାଡ଼ି ପନ୍ଦରଦିନ ହେଲା ଆସି ଗାଁରେ ବସିଲେଣି । ଦେଶରୁ ସରକାର ଜମିଦାରୀ ଉଠାଇ ଦେଲେଣି । ସବୁ ଜମିଦାରୀ ସରକାରଙ୍କ ହାତକୁ ଗଲା । ଯା ଭିତରେ ତାଙ୍କର ଗୋଟା କେଉଁଠୁ ପରୱାନା ଆସିଥିଲା—ପାଞ୍ଚଶ ଟଙ୍କା ନଗଦ ଜମା, ହଜାର ଟଙ୍କାର ଯାମିନୀ ଦେଲେ, ପଚିଶ ଟଙ୍କାର ଚାକିରୀ ମିଳିବ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବାପା ଦେଖିଲେ ଏଣିକି ଆଉ ସେ ଇଟିଦାଣ୍ଡି ଅମଳର କାମ ଚଳିବ ନାହିଁ । ବିପଦ ଅଛି ଏଥିରେ ।

ସେଥିପାଇଁ ମୂଳରୁ ସେ ନାହିଁ କରି ଦେଇ ଆସିଲେ । ଠାକୁରେ ଯା ହା ଆମକୁ ଦେଇଛନ୍ତି ଏଣିକି ବାପା ଗୁଜରାନ କଲେ ବା ଚଳେ ।

+ + + +

ସେଦିନ ସଞ୍ଜବୁଡ଼ । ବାପା ଫେରି ଆସିଲେ ପୂଜା କରି । ଘରେ ଏ ବୁଲି ଆସି ମତେ କହିଲେ—ମା, ଆଜି ତୋ ହାରମୋନିୟମ ଧରି ଗୋଟିଏ ଜଣାଣ ବୋଲିଲୁ ।

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବାପାଙ୍କ କଥା ମାନିଲି ।

ହାରମୋନିୟମ ରେ କାଳି ବାବୁଙ୍କର 'ଟଙ୍କା ତୋଳା କଙ୍କା ଡଙ୍କା, କଙ୍କା ଡଙ୍କା ନ ଶୁଣି' ଗୀତଟି ଗାଇ ବସିଲି । ବାପା ଆଖି ବୁଜି ଆନନ୍ଦ ଗଦ୍ ଗଦ୍ ହୋଇ ଆତ୍ମବିଭୋର ହୋଇ ଯାଉଥିଲେ ।

ବୋଉ ଦୁଆର ମୁହଁରେ ବସି ଲଣ୍ଠନ ଆଲୁଅରେ ପାନ ଭାଙ୍ଗୁଥାଏ ।

ନାଥିଆ ଦାଣ୍ଡରୁ ବାଲ୍‌ଟି ଦୁଇଟା ଧରି ଆସି କହିଲା—ମା', ଗାଈ ନେଇ ଦେଲିଣି । ଦୁଧ ଦୁହିଁବ, ଟେକାଟା ଟିକିଏ ବଢ଼େଇ ଦିଅ ।

ବୋଉ ତା' ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲା । ନାଥିଆ ଗୁହାଳ ଆଡ଼େ ମୁହାଁଇଲା ।

ମୋର ଗୀତ ବୋଲା ସରିଥିଲା ।

ବସୁ ବସୁ ବୋଉ କହିଲା—ଭଲା ଆଜି ତୋ ସଙ୍ଗରେ ଏବେ ଆଉ ସାଙ୍ଗ ହେଉ ନାହିଁ କାହିଁକି ?

କହିଲି—ଦ 'ଦିନ ହେଲା ଆସିଲାଣି, ଘରୁ କାହିଁ ତ ବାହାରୁ ନାହିଁ ?

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବୋଉ ଆମକୁ ଶୁଣାଇ କହିଲା—ପାଠ ଦି'ଅକ୍ଷର କଣ ପଢ଼ନ୍ତୁ ବୋଲି ଏ ଟୋକାଟା ଏବେ ଭାରି ମନମୋଟି ହେଲାଣି । ପଢ଼ି ସାରିଲେ ବୋଧହୁଏ ଏ ଗାଁଟାକୁ ଓଲଟାଇ ପକାଇବ ।

ବାପା କହିଲେ—ଛାଡ଼, ପର କଥାରେ ଆମର ଯାଏ ଆସେ କଣ ?

ବୋଉ କହିଲା—ତମେ ସବୁ ତାକୁ ଏତେ ଟେକୁଥିଲ ! ଦେଖ, ପଦାକୁ ଗୋଡ଼ କାଢ଼ିଲେ ଝିଅ ଏମିତି ଫାଜିଲମି ଦେଖାନ୍ତି । କୋଉ ଦିଠପାଠି, କଲଠରେ ଏ ହାତ ଧରିବ କେଜାଣି ?

ବାପା କହିଲେ—ବାସ୍ତବିକ ତା ପ୍ରତି ମୋର ଆଗେ ଖୁବ୍ ଭଲ ଧାରଣା ଥିଲା ।

ବୋଉ ତା'ପର କହି ବସିଲା—ଶୁଣି ନା କି ? ଆଜି ତାଙ୍କର ମା ଭାଇ ଭଉଣୀ ସଭିଏଁ କୁହା କୁହି ହେଉଥିଲେ ଏ ଝିଅ କୁଆଡେ ପୁଣି ବାହାରିଲାଣି କଲିକତା । କ'ଣ କି ବୃତ୍ତି ନେଇ ସେଠି ଶାନ୍ତି ନିକେତନରେ ପଢ଼ିବ ।

ବାପା କହିଲେ—ହଁ, ଶାନ୍ତି ନିକେତନ ଭାରତରେ ଗୋଟିଏ ଆଦର୍ଶ ଅନୁଷ୍ଠାନ । ସବୁ ପ୍ରକାର ବୈଷୟିକ ଟ୍ରେନିଂ ପାଇବାର ସେଠି ସୁବିଧା ରହିଛି । ଚରିତ୍ର ନିର୍ମଳ ରଖି ପାରିଲେ ସବୁଠି ମଣିଷ ପ୍ରଶଂସାର ପାତ୍ର ହେବ । ଦେଶରେ ଦେଖ କେତେ ବଡ ବଡ଼ ନାରୀ କର୍ମୀ ବାହାରୁଛନ୍ତି ।

ବୋଉ, ବାପଙ୍କୁ କହିଲା—ତମେ କାହାକୁ ନେଇ କାହା ସାଙ୍ଗରେ ଯୋଡୁଛ ! ଏ ଝିଲା ଯେମିତି ଢ଼ଙ୍ଗ ଧରିଲାଣି ସେ ପେଟରେ କୋଉ-କାଳେ ଦେଶକାମ କରିବ ।

ବାପା କହିଲେ—ତମେ ଏମିତି ଖାଲି ହସରେ ଉଡ଼ାଇ ଦେଲେ ହେବ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବୋଉ ପୁଣି କଥା କହଚାଲିଲା—ଆମ ପରେଶ ବାବୁ ଯାଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ କଲିକତାରେ ଛାଡ଼ ଦେଇ ଆସିବାକୁ ।

ବାପା ଟିକିଏ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କହିଲେ—ପରେଶ !

ବୋଉ କହିଲା—ହଁ, ହଁ, ଆମ ପରେଶ । ଜାଣିଛ, ସାପ ବଢିଲେ ଚକ ବଢୁଛି । ଦୁନିଆରେ ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ କାହାକୁ । ଭିତରେ ଭିତରେ ବୁଢ଼ା ବୁଢ଼ ପାଳରେ ପରେଶ । ତାକୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚିହ୍ନି ନ ଥିଲ ମଣିଷ । ବଡ଼ ଡମ୍ଫ ମୁହଁ କାଙ୍କ ପିଏ । ତା' ଲାଗି ମୋ ଝିଅ ନାଁରେ ସିନା ଏ ଗାଁରେ ଦୁର୍ନାମ ରଟିଲା । ଅବିକା କାନରେ ସଭିଙ୍କର ବାଜୁଛି ଯେ— ।

ବାପା କହିଲେ—ଶୁଣିକିର ବାକିର ଛାଡ଼ ପରେଶ ଯାଉଛି କଲିକତା ! ସେ କୁଆଡ଼େ ପଢ଼ "ଲ" ପଢ଼ୁଛି ?

ବୋଉ କହିଲା—ତମେ ନିଷ୍ପଟି ମଣିଷ । ଏତେ ଛନ୍ଦ କପଟରେ ପଶିବ କାହିଁକି ? ଉମା ପତ୍ର ଚିଠି ଲେଖିଛି—ଭାଇ ଶଏ ଟଙ୍କା ଦରମା ପାଉଛି, ପଇସାଟିଏ ଦେଉନାହିଁ ; ଗୁରୁମାସ ହେଲା ଘର ବୋଲି ନା ଧରୁ ନାହିଁ । ଚିଠି ପତ୍ର ତ ବିଲକୁଲ୍ ବନ୍ଦଜିତ । ଖଣ୍ଡେ ଖଣ୍ଡେ ଏଠିକି ଚିଠି ଦେଉଥିଲା, ମାୟା ଲଗାଉଥିଲା ମନରେ । ସେ ବି ତ ହେଲା ସାତ ସପନ । ଆଉ ପରେଶ କଥା କ'ଣ କହୁଛ, ଅସଲ ମଉନ ମୁହାଁ ସେ ?

ବାପା ବିସ୍ମିତ ହୋଇ କହିଲେ—ତାହେଲେ ପରେଶ କ'ଣ··

ବୋଉ କହିଲା—ଦେଖ, ଟୋଉ ପାଣି କୁଆଡ଼େ ବହୁଛି । ଏଇଠ ମୁଁ ଗୋଡ ତଳ ମାଉସୀଠା ବଳିଛି, ମତେ ଏମାନେ ଟିକିଏ ପଚାରୁ ନାହାନ୍ତି ।

ବାପା ଅତି ବିବ୍ରତ ହୋଇ ପଡ଼ ଡାକିଲେ—ନାଥିଆ ?

ନାଥିଆ ଦୁଆ ବଡ଼ାଠା ବୋଉର ହାତକୁ ଚେକ ଦେଇ ଦେଇ କହିଲା—ଆଜ୍ଞା ?

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବାପା କହିଲେ—ଶୀଘ୍ର ଲଣ୍ଠନଟା, ଆଜ ବାଞ୍ଛା ଘଣ୍ଟେ ଧରି ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଆସିବୁଟି, ବଡ଼ ଅନ୍ଧାରୁଆ ହୋଇଛି । ମୁଁ ଅବଶ୍ୟ ଯାଇଁ ରମେଶଙ୍କୁ କହି ଦେଇ ଆସୁଛି, ପରେଶ ଆମର କଲିକତା ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଠ ପଢ଼ୁଛି, ତା'ର ଅନନ୍ତ ଭବିଷ୍ୟତ ଆଖି ଆଗରେ । ମୁଁ ବଞ୍ଚିବା ଯାଏ ଏ ଭଳି ଛତିଶି ହୁଅ ସହିତ ପରେଶର ସମ୍ବନ୍ଧ କେବେହେଁ କରେଇ ଦେବି ନାହିଁ ।

ବୋଉ ତା'ପରେ ବାପାଙ୍କୁ କହିଲା—ଏ ଗୁଡ଼ାକ ତମର କି ବାଜେ ପ୍ରକୃତି ? ଗାଁ ଭିତରେ ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ ମନାନ୍ତର କି ମତାନ୍ତର ହେବ, ଏଇଥି ପାଇଁ ବାହାକୁ ସୁନ୍ଦର ଦିଶିବ ? ପରେଶ ପର ପୁଅ, ଆମର ତା' ଉପରେ କଣ ଅଧିକାର ଅଛି ? ଆମେ ତା' ବାପ ମା'ଙ୍କୁ ଲେଖି ଜଣାଇ ଦେବା ପଛେ ।

ନାଥିଆ କହିଲା—ବାବୁ ସେଇଆ ପଛେ କରନ୍ତୁ ।

ବାପା ବିରକ୍ତ ହୋଇ କହିଲେ—ବେଶ୍, ମୁଁ ସେଇଆ ପଛେ କରିବି । ପରେଶର ଚରିତ୍ରରେ ମୁଁ କେବେହେଁ କଳଙ୍କ ଦେଖିବି ନାହିଁ ।

ନାଥିଆ କହିଲା—ମା, ଭଲ ହେଉଛି କଣ କଲିକତା ବାହାରିଲେଣି ? କାଲି ସକାଳୁ ଭାଇ ଭଉଣୀ ଦୁହେଁ କଟକ ଯାଉଛନ୍ତି । କଟକ ପଢ଼ା ତାଙ୍କର ସରିଗଲା ପରା !

ବାପା କହିଲେ—ତୁ ବି ଏକଥା ଶୁଣିଛୁ ?

ନାଥିଆ ଜବାବ ଦେଲା—ଆଜ୍ଞା ହଁ ।

ବାପାଙ୍କ ମନ ଦୋ'ଖଣ୍ଡ ହୋଇଗଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ମୋତେ କହିଲେ—ମା, ଗୁ ଠିକେ କରିଆଣି ମୋତେ ଦେବୁ ?

ମୁଁ ତା'ପରେ ଗୁ ଆଣିଦେଲି ।

ସାରା ରାତିଟା ତାଙ୍କର ଚିନ୍ତାରେ କଟିଲା ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଭାବନାରେ ମୋର ଆଦିଅନ୍ତ ନାହିଁ । ଭାବି ଭାବି କେତେ-ବେଳେ ଆଖିକୁ ମୋର ନିଦ ଆସି ଯାଉଛି, ତା' ମୋତେ ଜଣା ନାହିଁ ସେଦିନ ।

ଦି'ମାସ ଗଡ଼ିଲା ।

ଆମ ଗାଁ ପାହାଡ଼ ତଳେ ଝଙ୍କାଳିଆ ବରଗଛଟିଏ କୋଉ ମାନଧାତା ଅମଳରୁ ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି । ତା'ର ମୂଳେ ଗ୍ଳେଟିଆ ଗ୍ଳେଟିଆ ଗୁଳ ଖଣ୍ଡିଏ ଟଲଖା ତିଆରି ହୋଇଛି, ଏଇଟି ଆମ ଗାଁ ହାଟ । ହାଟ ପାଳି ପଡ଼େ ପ୍ରତି ଶନିବାର, ମଙ୍ଗଳବାର । ଆଖ ପାଖ ଗାଁ ଗଣ୍ଡାରୁ କେତେ ହାଟୁଆ ଆସନ୍ତି । ହାଟ ପାଳି ଦିନ ହୋ' ହୋ' ଘୋ' ଘୋ' ରେ ଗାଁ ଦାଣ୍ଡ ଫାଟି ପଡ଼େ ।

ଦି'ମାସ ତଳେ ଏଇ ଆମ ଗାଁ ହାଟରେ ବାପା ଆମର ଗୋଟିଏ ଧାନ କଳ ଆଣି ପକେଇଛନ୍ତି । ସରକାରଙ୍କ କୃଷି ବିଭାଗରୁ ଅଧା ଦାମ୍ ରେ ଧାନ କଳଟି କିଣିଛନ୍ତି । ଭାରି କାମ ଦେଉଛି ଆମକୁ ।

ମୋର ଆଜି କାଲି କ'ଣ ହେଉଛି କେଜାଣି, ମୁଁ ନିଜେ ବି ବୁଝି ପାରୁ ନାହିଁ । କେଉଁଆଡ଼କୁ ମୋର ମନ ନାହିଁ । ମନରୁ ସବୁ ସରସତା ଯେମିତି କୁଆଡ଼େ ଉଭେଇ ଗଲାଣି ।

ସେଦିନ ସକାଳୁ ଶୁଣିଲି, ବଉଳ ଘର ଗୁକର ଟୋକା ଫେରିଛି କଟକରୁ । ପରେଶଭାଇ କୁଆଡ଼େ କଲିକତା ଯାଉଛନ୍ତି ବଉଳକୁ ଛାଡ଼ିବା ପାଇଁ । କଥାଟା କେତେ ମିଛ ନୁହେଁ । ଖାଣ୍ଟି ସତ ।

ଆମ ବାଡ଼ି ବଡ଼ କୋଳିଗଛ ଛାଇତଳେ ବସିଥିଲି । ସାମ୍ନାରେ ଦୁଶିଲା ବାଲ ପଢ଼ୁଆ ମାଳ । ଦି'ଗୁରଖଣ୍ଡି ବାଲ ମଝିରେ ହଳଦୀ

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଗୁରୁଗୁରୁ ସୋରିଷ ଫୁଲ ଧାରି ପବନ ହିଲ୍ଲୋଳରେ ଲହଡ଼ୀ ଭାଙ୍ଗୁଛି । ଦିଗ୍‌ବଳୟ ତଳେ ତଳେ ଖରା ଝିକ୍ ଝିକ୍ ଦିଶୁଛି ଆଖିକି ।

ନାଥିଆ ବିଲରୁ ଫେରିଲା ସେହି ବାଟେ । ମୋତେ ଅନାଇ କହିଲା—ଦେଈ, ଘର କ'ଣ ନାହିଁ ! ଏ ଖରାବେଳ୍‌ଟାରେ ଏଠି ଏକାଠିଆ ବସିଛ କାହିଁକି ?

କହିଲି—ଠିକାଏ ଭଲ ଲାଗୁଛି, ବସି ପଡ଼ିଛି ଏଠି ।

ନାଥିଆ ବୁଝି ସାରିଲାଣି ମୋ ମନ କଥା । ଏଇ ଘରେ ଖଟି ଖଟି ସେ ଆସି ବୁଢ଼ା ହେଲାଣି । ପୁଅ, ଝିଅ, ଭାଇଜା ସବୁ ତାର ବାଟ କାଟି ଚାଲିଗଲେ ହଇଜାରେ । ଘର ଜମି ଖଣ୍ଡିକ ନିଲାମ କରିନେଲା ଜମିଦାର । ଅଜି-ତାର ଆପଣାର ହୋଇ ଦୁନିଆରେ କେହି ନାହିଁ । ଆମରି ଘରେ ମୁଣ୍ଡ ପାତି ରହି ରହି ତା'ର ତିନିପା ଆସି କଟି ଗଲାଣି । ଅମେ ବି ତାକୁ ପର ମଣିଷ ବୋଲି ଦିନେ କେବେହେଁ ଭାବି ନାହୁଁ । ନାଥିଆ ଆମର ଘରର ମଣିଷ, ସେ ନ ଥିଲେ ଆମ ଘର ଅନ୍ଧାର ।

ମୋ ପାଖରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ମୋତେ କହିଲା—ଦେଈ ?

ଅନାଇଲି ତା' ମୁହଁକୁ ।

କହିଲା—ତୁମକୁ ଅନାଇଲେ ମୋରୁ ଦଣଣିର ଦୁଃଖ ହୋଇ ଆସୁଛି । କୋଳରେ କାଖରେ ଧରି ତମକୁ ମୁଁ ମଣିଷ କରିଛି । କ'ଣ ହେଲାଣି ଏ ଚେହେରା କୁହ ତ ?

କିଛି ଆଉ କହି ପାରିଲି ନାହିଁ ତାକୁ ।

ସେ ମୋତେ ବୁଝେଇ କହିଲା—କୁହ, ମତେ ତମର କ'ଣ କହିବାର ଅଛି । ବାପା, ବୋଉ କେହି ତମର ଜାଣି ପାରିବେ ନାହିଁ ପଦେ ମୋତେ କହିକି ଟିକାପଣ୍ଟିଏ କହିବ । ତା' ହେଲେ ମୁଁ କୋଉ ଆହାନାରେ ହେଲେ ଦିନକ ପାଇଁ ଏଠୁ ଖସି ଚାଲିଯିବି । ବୁଢ଼ା ଅସି ହେଲେଣି ଏ ଘରେ, ପରେଶବାବୁ କ'ଣ ଏ ବୁଢ଼ା କଥା ରଖିବେ ନାହିଁ ? ସୁନ୍ଦର, ଗୁଣର କୋଉ କଥାରେ ଝିଅର ଆମର ଊଣା ଅଛି ?

http://oaob.nitrkl.ac.in

ପଡ଼ିଲି ତାକୁ ମୁଁ ଯିବା ପାଇଁ ନାହିଁ କଲି ।

ତା'ପର ତାକୁ କହିଲି—ନାଥିଆ, ଆଜ କାହିଁକି ସେ କଥା ଭାବୁଛୁ ? ସେ ସହଜ କଥା ନୁହେଁ । ବୋଉର ସେଥିରେ ଅଦୌ ରାଜି ନାହିଁ, ବାପାଙ୍କ ମନ କଥା କିଛି ଧରି ହେଉ ନାହିଁ । ତା'ପର ବାବୁଙ୍କ ରାସ୍ତା ତ ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାର ଦେଖୁଛୁ ?

ନାଥିଆ କହିଲା—ସମ୍ପର୍କ ଗୋଟାଏ କଣ ଦେଖୁଛୁ ଏ ଯୁଗରେ । ମୁସଲମାନ୍ ଘରେ ତ ସେ ପ୍ରଥା ଫେଠରେ ଆଗରୁ ରହିଛି । ଆମର ପରି ରକ୍ତମାଂସ ଦେହ ତ ତାଙ୍କର । ଦୁଧ ବାରଣରେ ସବୁ କଥା । ତା'ପର ତମେ ବା କୋଉ ତାଙ୍କର ସହୋଦରସ୍ଥା ଭଉଣୀ ହେଉଛ ଯେ ! ମନ ସଫା ଥିଲେ ସବୁ ଆଖିକି ସୁନ୍ଦର । ହଉ, ପରେଶ ବାବୁଙ୍କ କଥା ମୋତେ ଲଗିଲା ଦେଇ । ତମେ ଦୁଃଖ କରନା ମନରେ ।

'ସହାନୁଭୂତ ପାଇବା ଆଶାରେ ତା ମୁହଁକୁ ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ ଅନାଇଲି । ତା'ପଠରେ ସେ ମୋତେ ପଚାରିଲା—ତା'ହେଲେ ମୁଁ କଟକ ଯାଉଛି ?

କହିଲି—ହଉ ତୋ ଇଚ୍ଛା । ହେଲେ ମ'ସେ ପନ୍ଦରଦିନ ଛୁଟି ଦେଇ ଗଲେ ଭଲ ହୁଅନ୍ତା । ଅବିଶା ସେ କଲିକତାରୁ ଫେରିଥିବେ କି ନାହିଁ ସନ୍ଦେହ ।

ନାଥିଆ ମୋର ପ୍ରକୃତରେ ଭାରି ବିଶ୍ୱାସୀ । ତା ଋଣ ମୁଁ ଜୀବନରେ ପରିଶୋଧ କରି ପାରିବି ନାହିଁ । ମୋ ଠି' ତା'ର ଭାରି ସ୍ନେହ ।

ତା'ପରେ ସେ ମୋ କଥାରେ ରାଜି ହେଲା । ଆଜ ମୋତେ ବାଟରେ ବସେଇ ଦେଲା ନାହିଁ । କହିଲା—ଦେଇଁ, ଘର ଅଡ଼େ ଛୁଲି, ମୋତେ ପର ସୁନ୍ଦର ଦଶୁ ନାହିଁ ଏଇଠା ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଆଉ ତା' କଥାରେ ହଁ ଚଁ ନ କହି ଉଠି ଆସିଲି ଘର ଆଡ଼କୁ । ଘର ଚୂଳରେ ଲୋଟଣୀ ପାରଟି ତା' ବସା ଭିତରେ ବସି ଘୁମୁରୁଥିଲା । ଚିନ୍ତାକ୍ଲାନ୍ତ ଅବଶ ଦେହଟି ମୋର ଦୁଃଖରେ ଥର ଥର ହେଉଥିଲା ।

ବାଇଙ୍କ କାମ ଏ ଘରେ ଲାଗି ରହୁଛି । ନାଥିଆ ଉପରେ ଘରର ସବୁ ଦାୟିତ୍ୱ । ତାକୁ ତର ମିଳୁଛି କେଉଁଠି ?

ନାଥିଆକୁ କଟକ ଯିବା କଥା ମନେ ପକାଇ ଦେବାକୁ ମୋତେ ସରମ ଲାଗେ । ଭରସି କିଛି କହି ପାରେ ନାହିଁ ।

ଅନାଉଁ ଅନାଉଁ ଚୈତ୍ରମାସ ଆସି ପୂରିଲା ।

ଏବେ ଦିନେକେ ନାଥିଆ କଟକ ବାହାରିଛି । ଏଥର ପହଞ୍ଚି ସବୁ ଠିକଣା କରି ଦେଇ ଆସିବ ବୋଲି ମୋତେ ଗଲାବେଳେ ସାନ୍ତ୍ୱନା ବାଣୀ ଶୁଣାଇ ଦେଇଛି ।

ବାପାଙ୍କୁ କହି ସେ କଟକ ଗଲା । ବୋଉ ଶୁଣିବ ବୋଲି କିଛି କହି ନାହିଁ ତାକୁ ।

ରାଗ ଅଭିମାନରେ ଚିଠି ଆଉ ତା' ହାତରେ ଦେଲି ନାହିଁ । ମୁଁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣେ ସେ ପଥର ହୃଦୟ ଆଉ କାହା ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକରେ ଏଣିକି ତରଳି ଯିବାର ନୁହେଁ ।

ମନରେ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋର ସନ୍ଦେହ ଜନ୍ମିଲା ଦିନୁ ମୁଁ ଆଉ ମୋ ହସ୍ତାକ୍ଷର ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଉ ନାହିଁ । ଭାରି ଡର ମାଡ଼ୁଛି ମୋତେ । ନିଜ ନାଁରେ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଚିଠି ଲେଖୁଥିଲେ ଅବସ୍ଥା ମୋର ଆସି ଶେଷ ହୁଅନ୍ତାଣି ।

ନାଥିଆ ଏଥର କଟକ ଗଲା, ଚୈତ୍ର ଦିନ ଭିତରେ ଫେରିବ ବୋଲି ମତେ କଥା ଦେଇ ଯାଇଛି । କଣ କରୁଛି କେଜାଣି !

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଅନାଇ ରହୁଛି ମୁଁ ନାଥିଆର ଆସିବା ବାଟକୁ । ସବୁ ଦେଖି ଆସିବ ସେଠି । ଟଙ୍କା ପଇସା ହୁଆଲାର ଢେର୍ ନେବ, ବଡ଼ଲାଟ ବାସସ୍ଥ ନେଇ ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗ ସାଥୀଙ୍କଠୁ ବହୁତ କଥା ଶୁଣି ଆସିବ । ବଡ଼ଲାଟ ସାଙ୍ଗରେ ଯେବେ ତାଙ୍କ ହାତ ମିଳୁଥିବ, ସେ ଖବର ବି ସେଠୁ ବୁଝି ଆସିବ ।

ନାଥିଆ ମୋତେ କିଛି ଲୁଚାଇବ ନାହିଁ । ଠିକ ଜାଣି ସବୁଁ ସେ ଗପିବ ମୋ ଆଗରେ ।

ନାଥିଆ ଗଲା ଗୁଡ଼ିଦିନ ପରେ, କଟକରୁ ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ଗୋଟାଏ ଟେଲିଗ୍ରାମ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା—"ଚଞ୍ଚଳ କଟକ ଆସନ୍ତୁ । ପରେଶ ବାବୁଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ଶୋଚନୀୟ, ଉମା ଦେଈ ଦୁଃଖିତ ସମସ୍ତେ ଏଇଠି ଅଛନ୍ତି । ତୁମର—ନାଥ ।"

ଟେଲିଗ୍ରାମଟା ପାଇ ବାପା ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ବୋଉକୁ ଡାକି କହିଲେ—ଶୁଣିଲଣି ନୀଳ ବୋଉ ? ପରେଶ ଭାରି ଅସୁସ୍ଥ । ନାଥିଆ ଟେଲିଗ୍ରାମ ପଠାଇଛି । ନ ଗଲେ ନ ଚଳେ । ଉମା, ଆଉ ତମ ଭଉଣୀ ହେଲେ କଟକରେ । ତମ ଭଉଣୀଙ୍କ ପାଖକୁ ତାର ବୋଧହୁଏ ଯାଇ ନାହିଁ ।

ବାପାଙ୍କଠୁଁ ଖବର ଶୁଣି ମୁଁ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲି । ସକାଳ ପହରୁ ଡାହାଣ ଆଖିଟା ଡେଉଁଛି । ହାଣ୍ଡିଆଡ଼ିଟା ବି ଡେଇଁଲାଣି ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଉପରକୁ ।

ବୋଉ ବାପାଙ୍କୁ କହିଲା—ଯାହା ମନରେ ଯାହା ଥାଉ ପଛେ ତମେ ଚଞ୍ଚଳ ଯାଅ । ଭଉଣୀଟା ମୋର ନାଥିଆ ହାତରେ ଏ ଟେଲିଗ୍ରାମ

http://oaob.nitrkl.ac.in

କସାଇଛନ୍ତି । କଥାରେ କହିଛନ୍ତି, ନାଈ ଥିଲ ଧିଏ, ବନ୍ଧୁ ବଳ ଧିଏ । ଏତେବେଳେ ଦୁଆରେ ଠିଆ ହେବା ନାହିଁ ତ ଆଉ ଠିଆ ହେବା କେତେବେଳେ ।

ପିଣ୍ଡାରେ ଛିଡ଼ାହୋଇ ବାପା ଦାନ୍ତ ଘୁଣ୍ଟୁଥିଲେ । କହିଲି, ବାପା, ମାଉସୀ ଭମା ହୋଇଛନ୍ତି ପରା କଟକରେ ଅଛନ୍ତି । ମୁଁ ଟିକିଏ ତମ ସାଙ୍ଗରେ କଟକ ଯାଇ ବୁଲି ଆସନ୍ତି ।

ବୋଉ କାନରେ ପଡ଼ିଲାକ୍ଷଣି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କହି ବସିଲା, ପୁଅ ବେମାରରେ ମା' ମନ ପୋଡ଼ି ଯାଉଥିବ, ତୋ ଖବର ଅନ୍ତର ସେଠି ବୁଝିବ କିଏ ?

ଡ଼ରି ଡ଼ରି ମୁଁ କହିଲି—ମୁଁ ପିଲାବେଳେ ଥରେ କଟକ ଯାଇ-ଥିଲି । ବାପା ଯେତେବେଳେ ଯାଉଛନ୍ତି, ମୁଁ ଟିକେ ଯାଇଁ ବୁଲି ଆସନ୍ତି ।

ବାପା ତହୁଁ କହିଲେ—ହଉ, ତାକୁ ଆଉ ବାଧା ଦିଅନା । ଦିଅ, କେଇଖଣ୍ଡ ପିନ୍ଧିଲା ଲୁଗା ତାର ସୁଟ୍‌କେଶ୍ ଭିତରେ ସଜାଡ଼ି ଦିଅ । ସେଠି ସେ ରହିବ କାହିଁକି, ସାଙ୍ଗରେ ମୁଁ ତାକୁ ନେଇ ଆସିବି ପରେ ।

ବୋଉ ଶେଷକୁ ମତେ ପଠାଇବାକୁ ରାଜିହେଲା ।

ବାଡ଼ି ଦରଜା ବାଟେ ନୂଆବୋଉ ପଶି ଆସି କହିଲେ—କ'ଣ କଟକ ଯାଉଛ, ନୀଳ ?

ମୁହଁରେ ଶୁଖିଲା ହସ ଫୁଟାଇ କହିଲି—ହଁ ।

ବୋଉ ତା'ପର ନୂଆବୋଉଙ୍କୁ ବରାଦ ଦେଲା—ମା' ତୋ ମା' ଅଖିରାଣ । ଟିକେ ସ୍ତ୍ରୀ'ର ମୁଣ୍ଡଟା କୁଣ୍ଡାଇ ଦିଅନ୍ତୁ କି ? ମୋ ମୁଣ୍ଡ ବନ୍ଧା ତ ତାର ମନକୁ କେବେହେଁ ଯାଏ ନାହିଁ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବାପା କହିଲେ—ମା' ଚଞ୍ଚଳ ଟିକେ ଚା' କାମ ତୁ ସାରି ପକା । ଗାଡ଼ି ଟାଇମ୍ ହୋଇଯିବ ।

ମନ ଏଣେ ପୋଡ଼ି ଯାଉଛି ଦୁଃଖରେ । ସଉକ ହେବା ପାଇଁ ମନ ଖାଲି ମାଡ଼ି ପଡ଼ୁଛି ? ବୋଉ ଉପରେ ସେଇଟି କାଁ, ଭାଁ ମୁଣ୍ଡିଟା ବାନ୍ଧି ପକେଇଲି । ସବୁ ଲାଗିଲା ମୋତେ କାଆଁ ଗଦା ପରି ।

କଥାବାର୍ତ୍ତା କାହା ସଙ୍ଗରେ କରିବା ପାଇଁ ମୋତେ ଆଜି ଭଲ ଲାଗୁ ନାହିଁ । ମନ ରହିଲାଣି ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ପାଖରେ । କେମିତି ତାଙ୍କୁ ଯାଇଁ ଥରେ ଦେଖିବି, ନୟନ ମୋର ସାର୍ଥକ ହେବ ।

ସାମାନ୍ୟ ଜ୍ୱରରେ ସେଦିନ ବାଉଳା ପରି ହେଉଥିଲେ । ଆଜି ତାଙ୍କୁ କି ବେମାର ଧରିଛି ! ନାଥିଆ ତ ଟେଲିଗ୍ରାମରେ କିଛି ଆଉ ଖୋଲି କରି ଲେଖିଲା ନାହିଁ ।

ଅଧା ପାଗଳୀ ପରି ବାସୀ ଲୁଗା ଖଣ୍ଡିକ ପିନ୍ଧି ପକାଇ ବାପାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ବାହାରି ପଡ଼ିଲି । ଖାଇବା ପିଇବା କୋଉଥିରେ ଆଉ ମୋର ଧ୍ୟାନ ନାହିଁ ।

ନୂଆବୋହୂ, ଗୃହିଁ ରହିଆନ୍ତି ମୋ ଗତିବିଧି କି । ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ିଲେ ଲୋକେ ଜଣଙ୍କ ପାଇଁ ଏମିତି ବାୟାଣୀ ହୋଇ ଯାନ୍ତି ଘାଟ କିଛି ମାନନ୍ତି ନାହିଁ । ମୋତେ ତ ହୁଏତ ସେ ସେହିପରି କିଛି ମନରେ ଭାବୁଥିବେ ।

ସଞ୍ଜ ଅନ୍ଧାରରେ ଆମ ଶଗଡ଼ ଗାଡ଼ିଟି ଚାଲିଥାଏ; ଷ୍ଟେସନ ମୁହାଁ ।

ଆମ ଗାଡ଼ି ଟପି ଆସିଲାଣି ବାଟ କୋଶକ ପରେ । ଆଗରେ ଦିଶୁଛି ଷ୍ଟେସନ ଆଲୁଅ, ସିଗ୍‌ନାଲ୍ ଖୁଣ୍ଟ, ରେଲଲାଇନ୍, ମୁସାଫର-ଖାନା ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବାପା, ମୁଁ ଧଡ଼େ ଯାଇ ଇନ୍‌ସ୍ପେକ୍‌ସନ୍‌ରେ ପଡ଼ିଥିଲି । ମତେ ମାଈପଙ୍କ ପାଖରେ ବସେଇ ଦେଇ ବାପା ଟିକେଟ୍ କିଣି ଆସିଲେ ।

ହୁଇସିଲ୍ ପରେ ପରେ ବାଷ୍ପ ମୂର୍ତ୍ତିରେ ଗାଡ଼ି ଆସି ଠିଆ ହେଲା । ସୁବିଧାରେ ମତେ ନେଇ ବାପା ଗାଡ଼ିରେ ବସାଇଲେ ।

ଚଳନ୍ତା ଗାଡ଼ି ଭିତରେ ଗୃହିଁ ରହୁଥାଏ ପଦାକୁ । ଆଉ କେତେ କେତେ ବାଟ । ଅଳପ ବାଟ ଏତିକ ବି ମୋର ଆଜ ସହିବାକୁ ନାହିଁ ।

ଦୁଃଖ ଶୋଷ ନାହିଁ ମୋତେ । ଅସ୍ଥିର ହେଇ ପଡ଼ୁଛି ମୋର ଦୁଃଖିଲା ମନ । ପରେଶ ଭାଇ ମୋର କେତେ ବାଟରେ, କେତେ ଦୂରେ, କେତେବେଳେ ଆଉ ତାଙ୍କର ଚନ୍ଦ୍ରବଦନ ଦେଖିବି ?

ମାଇନର କ୍ଲାସରେ ଇତିହାସରେ ପଢ଼ିଥିଲି, "ହୁମାୟୁନ୍ ବେମାର ପଡ଼ିଥିଲବେଳେ ପୁତ୍ର ବତ୍ସଳ ବାବର ତାଙ୍କର ରୋଗ ବିଛଣା ଗୃହ-ପାଖରେ ଘୂରି ଭଗବାନଙ୍କୁ ଡାକି କହୁଥିଲେ—"ହେ ଭଗବାନ, ପୁଅ ମୋର ଭଲ ହୋଇ ଯାଉ, ତା ରୋଗ କଷ୍ଟ ମୁଁ ପଛେ ଭୋଗ କରେ ।"

ଫଳରେ ଭଗବାନ ସେହିଆ କଲେ । ରୋଗରେ ଘାଣ୍ଟି ହୋଇ ହୋଇ ବାବର ଚକ୍ଷୁକୁ ଆଖି ବୁଜିଲେ, ପ୍ରାଣପ୍ରତିମ ହୁମାୟୁନ୍ କଟେ ଭଲ ହୋଇଗଲେ ।

ଆଜ ମୁଁ ଜୀବନରେ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ପାଇଁ ଦୁଃସାଧ୍ୟ ରୋଗ ଆଲିଙ୍ଗନ କରିବା ପାଇଁ ଗୃହେଁ । ପରେଶ ଭାଇ ମୋର ଶୀଘ୍ର ଭଲ ହୁଅନ୍ତୁ । ସେ ମୋର ଜୀବନର ସ୍ୱର୍ଗ, ନନ୍ଦନର ପାରିଜାତ । ଭଗବାନ୍ ମୋର ଏଇ ଦୁଃଖ ଗୁହାରି ଶୁଣନ୍ତୁ । ଦୁନିଆରେ ଆଜ ମୋର କୌଣସି-ଥିରେ ସୁଖ ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ । ସଂସାର ମାୟା ମମତାରୁ ବହୁତ୍ତା ଆସି ଗଲାଣି ।

ଭାବି ଭାବି ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲି ଗାଡ଼ି ଭିତରେ ।

ସେଇ ଘଣ୍ଟାକେ କଟକ ଷ୍ଟେସନରେ ଗାଡ଼ି ଲାଗିଲା । ଗାଡ଼ିରୁ ଓହ୍ଲାଇ ବାପା ମୁଁ ଦୁହେଁ ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ଉପରେ ଚାଲବୁଲ କରୁ ଥାଉ ।

କଟକ ଷ୍ଟେସନରେ ଅସୁମାର ଯାତ୍ରୀ, ଭରି ଭିଡ଼ । ବତୀଖୁଣ୍ଟରୁ ଝୁଲୁ ପଡୁଛି ଇଲେକ୍‌ଟ୍ରି ଆଲୁଅ ମାଳା ।

ବାନା ଟିକେଟ୍‌ରେ ଗାଡ଼ି ଚଢିଥିବା ତେର ଲୋକ ଟି ଧରା ପଡ଼ିଛି ଷ୍ଟେସନରେ । ପାଖରେ ଆଉ ଅଧିକ ପଇସା ରଖି ନାହିଁ । ଗାଣ୍ଠିଆ ଭିତରୁ କେବଳ ଯୋଡ଼ାଏ ଅଧୁଲି କାଢି ଠିଆ ହୋଇଛି । ବଡ଼ ବିକଳ ତାର ମୁହଁ । ଟି ଟି ସି. ବାବୁ ଧମକେଇ ଚମକେଇ ନେଲେଣି ଓଏଟି ଷ୍ଟେସନ୍ ଆଡ଼େ ।

ସେହି ଟି ଟି.ସି ବାବୁଙ୍କୁ ଟିକେଟ୍ ଦେଇ ଗେଟ୍ ବାହାରକୁ ଆସିଲୁ । ଆଗରେ ତେଲଙ୍ଗା ରିକ୍‌ସା ବାଲାଟା ପିଙ୍କା ହାଣି ରିକ୍‌ସା ଟିଣ୍ଟିଣ୍ କରୁଛି ।

ବାପା ପଚାରିଲେ—ଆରେ, ରିକ୍‌ସା ଯିବୁ ?

ଦୁ'ଚାରିଟା ରିକ୍‌ସାବାଲା ଛୁଟି ଆସିଲେ ଆମ ପାଖକୁ ।

ବାପା ସେଇ ତେଲଙ୍ଗା ବୁଢ଼ାକୁ କହିଲେ—ଆମେ କଲେଜ ଛକ ଯିବୁ । କେତେ ନବୁ ?

ବୁଢା କହିଲା—ବାବୁ, ଛଅଣା ପଡ଼ିବ ।

ତା'ପରେ ବାପା, ମୁଁ ଦୁହେଁ ରିକ୍‌ସାରେ ବସିଲୁ । ଭିଡ଼ ଭିତରେ ରିକ୍‌ସା ଭିଡେଇ କଡେଇଁ ବୁଢା ବଗୁଲି ଭଳି ଚାଲି ଥାଏ ।

ଆଖି ଆଗରେ ମୋତେ ଦିଶି ଯାଉଥାଏ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କର ଗୋଗଡ଼ା ମୁହଁ । କେତେଦିନ ହୋଇ ଗଲାଣି, ଆଜି ମୋତେ ଚିହ୍ନୁଛନ୍ତି କି ନାହିଁ କେଜାଣି !

ସହରର ଜନାକୀର୍ଣ୍ଣ ରାସ୍ତା ଉପରେ ରିକ୍‌ସା ଆଗେଇ ଚାଲିଛି । ଧାମନା ହଲଦିଆ କୋଠା ପାଖରେ ରିକ୍‌ସା ଠିଆ କରାଇ ବାପା ପଚାରିଲେ—ପରେଶ ବାବୁ କୋଉଠି ରହନ୍ତି ?

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବାପାଙ୍କ ଡାକ ଶୁଣି ନାଥିଆ ଘର ଭିତରୁ ଦଉଡ଼ି ଆସିଲା, କହିଲା—ଏଇ ଘର ଅଜ୍ଞା ! ମାଲ ଦେଇ ବ ଆସିଛନ୍ତି ସାଙ୍ଗରେ ।

ଭଜା, ମାଉସୀ, ମଉସା ସଭିଏଁ ଚାଲି ଆସିଲେ ବାହାରକୁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଖି କାହ୍ନୁଙ୍କ ମୁଁ କାନ୍ଦ ପକାଇଲି । ରିକ୍ସାବାଲା ପଇସା ନେଇ ବିଦା ହୋଇଗଲା । ମୁଁ ମାଉସୀ, ମଉସାଙ୍କୁ ନାମସ୍କାର ହେଲି ।

ବାପା, ମଉସାଙ୍କୁ ଦେଖି ନମସ୍କାର ହୋଇ କହିଲେ—କେବେ ଆସିଲେ ?

ମଉସା ପ୍ରତି ନମସ୍କାର ହୋଇ କହିଲେ—ଏଇ ଚାରିଦିନ ହେଲା ଆସିଲି ।

ବାପ ପଚାରିଲେ—ପୁଅର ଅବସ୍ଥା କେମିତି ଅଛି । କ'ଣ ହୋଇଛି ତା' ଦେହ ! ଟେଲିଗ୍ରାମ୍‌ଟା ପାଇବା ସାଥେ ସାଥେ ମୁଁ ଚାଲି ଆସିଲି ।

ମଉସା କହିଲେ—ଏବେ ଟିକିଏ ସୁସ୍ଥ ଅଛି । ଆଜି ସକାଳୁ ମେଡ଼ିକାଲ୍‌ରୁ ଡିସ୍‌ଚାର୍ଜ ହୋଇ ଆସିଛି । ଶୁଣିବେ ସବୁ, ସେ ଏକ ବଡ଼ଟ ପର୍ବ । ବାବୁଙ୍କର ମୁଣ୍ଡ ଫାଟି ଯାଇଛି, ଡାକ୍ତର ବ୍ୟାଣ୍ଡେଜ୍ କରି ଯାଇଛି । ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ଆଠ ଦିନ ରହିଲା ପରେ ଚାରିଆଡ଼କୁ ଟେଲିଗ୍ରାମ୍ ପଠା ଯାଉଛି । ତା'ର ଜଣେ ସାଙ୍ଗ ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ବାବୁ କୌଣସିମତେ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ରଖାଇ ତାଙ୍କୁ ଏ ବିପଦରୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି । ତିନି ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତା'ର ହୋସ୍ କୁଆଡ଼େ ନ ଥିଲା । ତା'ପର ସ୍ଥାଉ ସ୍ୟାଡ଼୍ ପାଗଳଙ୍କ ପରି ଗପୁ ଥିଲା । ଏ ଭଦ୍ରଲୋକ ବଡ଼ କଷ୍ଟରେ କୌଣସିମତେ ତା'ଠୁ ଠିକଣା ସଂଗ୍ରହ କରି ଆମମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଟେଲିଗ୍ରାମ୍ କରିଛନ୍ତି । କ'ଣ ଆଉ ଶୁଣିବେ, କଲିକତା ବାବୁଙ୍କର କି ମାସରେ ଭ ଚାରିଥର ଗପ୍ତ ପଡ଼ୁଛି । ଟଙ୍କା ଗୁଡ଼ାକ ନା' ପିଇ ଖର୍ଚ୍ଚ

http://oaob.nitrkl.ac.in

ନ କରି ବ୍ୟାଙ୍କରେ ଜମା କରିଥିଲେ ହୁଏତ ହଜାର ହଜାର ଟଙ୍କା ସାଇତି ରଖିଥାନ୍ତେ ।

ବାପା ତା'ପରେ ମଉସାଙ୍କୁ କହିଲେ—ହଉ, ସେ କଥା ଥାଉ । ପିଲାଟା କେମିତି ଆଗେ ସୁସ୍ଥ ହୋଇ ଯାଉ ।

ତା ପରେ ଦୁହେଁ ଘର ଭିତରକୁ ପଶିଲେ ।

ଗୋଡ଼ ମୋର ଆଉ ଆଗକୁ ପକେଇ ହେଉ ନାହିଁ । ହୃଦୟ ମୋର ଦୁଃଖରେ ମନ୍ଥି ହୋଇ ଯାଉଛି ।

ଉମା ମୋ ହାତ ଧରି ଘରକୁ ନେଲା । ମାଉସୀ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ କହିଲେ—ଆଜି କଅଣ ଦେଖିଥାନ୍ତୁ ଲୋ ଝିଅ, ଚଣ୍ଡୀ ମା' ସିନା ଠିକ ବେଳାରୁ ଏ ଚପାଖଣ୍ଡାହାରି ପୁଅକୁ ମୋର ପାଇଲି ।

କହୁ କହୁ ମାଉସୀ ଦୀର୍ଘଶ୍ବାସ ପକାଇଲେ ।

ମଝି ବଖରିଟିରେ ଖଟିଆ ଖଣ୍ଡିଏ ପଡ଼ିଥାଏ । ପରେଶ ଭାଇ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଚିତ୍କାର କରୁଥାନ୍ତି । ମୁଣ୍ଡରେ ପଟି ଭିଡ଼ା ହୋଇଛି । ଝରକା ବାଟେ ଦମକାଏ ଲେଖାଏଁ ଉତ୍ତରୀ ପବନ ଘର ଭିତରକୁ ଚାଲି ଆସୁଛି ।

ମାଉସୀ ତା'ପରେ ଉମାକୁ ଡାକିଲେ—ଆ, ଦଉଡ଼ ଦଉଡ଼ ଏମାନେ ଆସିଲେଣି । କଣ ଦି'ଟା ଘରେ ଖାଇ ଆସିଥିବେ । ଆଗେ ଏଙ୍କ ପାଇଁ କଣ ବ୍ୟବସ୍ଥା କର । ପରେ ପଛେ ତା' ସାଙ୍ଗରେ ଗପ କରିବୁ ?

ତା'ପରେ ଉମା ମାଉସୀଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଚାଲିଗଲା ।

ମୁଁ କିଛି ସମୟ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ପାଖରେ ଛିଡ଼ା ହେଲି । ଦେଖିଲି, ସେ ମତେ ଚିହ୍ନି ପାରୁ ନାହାନ୍ତି ।

ତା'ପରେ ତାଙ୍କ ଦେହରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ହାତ ମାରିଲି । ସେ ବିଳିବିଳେଇ ଥିଲେ କିଏ ତୁ ? ନିକିଞ୍ଚା ଯା ଯା, ମୋ ଆଗରୁ ଯା । ଛୁଇଁ ନାହିଁ ମୋତେ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଦୁଆରେ ସମସ୍ତେ ଗପ ଯୋଡ଼ିଥାନ୍ତି । ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ପାଖରେ ମୁଁ ଏକା ବସିଛି ।

ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡର କୁଞ୍ଚକୁଞ୍ଚିଆ ବାଳ ଗୁଡ଼ିକ ହାତରେ ମୋର ସାଉଁଳୁ ସାଉଁଳୁ କହିଲି—ଚିହ୍ନି ପାରୁନା ମୋତେ ? ମୁଁ ଉଲ ନୁହଁ, ତମର ସେହି ପୂର୍ବ ପରିଚିତା ଆଦରର ନୀଳ । ଆଲୁଅ ଭିତରେ ଥରେ ଭଲ କରି ମୋ ମୁହଁ ଦେଖି ନିଅ ।

ସେ ସେମିତି ବକି ଚାଲିଥାନ୍ତି ପାଗଳଙ୍କ ପରି—"ମୋ ସର୍ବସ୍ୱ ଲୁଟି ତୋ ମନସାଧ ମେଣ୍ଟିନାହିଁ ! ପୁଣି ହସି ହସି ଲାଗି ଆସୁଛୁ ମୋ ପାଖକୁ । ଆଉ କଣ ପାଇବୁ ମୋଠୁଁ ?

କଥାଟା ଯେ କଣ ଘଟିଛି, ମୋତେ ବୁଝିବାକୁ କ୍ଷଣକରେ ଅଛପା ରହିଲା ନାହିଁ । ଛଳ ଛଳ ଆଖିରେ ତାଙ୍କୁ ମୁଁ ଚିହ୍ନାଇ ଦେଲି । ଓଠଟିକୁ ଧୀରେ ଧରି ପକାଇ କହିଲି—ଚିହ୍ନି ପାରୁନା ? ତମର ନୀଳ ପରା ମୁଁ ।

ତଥାପି ତାଙ୍କର ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଲା ନାହିଁ ।

ବାହାରୁ ଉମା ଆସି କହିଲା—ନୀଳ ଦେଈ, ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ତୁ ଆଉ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରନା । ଡାକ୍ତର ପରା ମନାକରି ଯାଇଛି ।

ତା'ପରେ ମୁଁ ଫେରି ଆସିଲି ଉମା ପାଖକୁ । ନିରୋଳା ଜାଗାକୁ ତାକୁ ଡାକି ନେଇ ଅତି ଆପଟା ଭଳି ପଚାରିଲି—"କଥା କ'ଣ ଉମି ! ସେ କାହିଁକି ଏମିତି ହେଲେ ?"

ଉମା କହିଲା—ଆଉ ଲୋ, ତମ ଗାଁ ସେ ଚଳମୁହାଁ ଟୋକାଟାର ପେଟ ଭିତରେ ପୁଣି ଏତେ କଥା ଥିଲା ! ତା'ରି ଯୋଗୁଁ ମୋ ଭାଇ ଆଜି ଏତେ ସରି । ଆମେ କିଛି ସିନା ଜାଣିନ ଥିଲୁ, ତାରି ପଛରେ ଇଏ ଟଙ୍କା ଉଡ଼ାଉଛନ୍ତି କଟକରେ । ଭାଇଙ୍କି ଫାଶରେ ପକାଇ କଟକରେ ଆସି ପଡ଼ିଲା । ଏଠୁ ଶେଷ କରି ଫେରେ ଗଲା କଲିକତା । ଦୂରରେ

http://oaob.nitrkl.ac.in

ରହୁ ଶାନ୍ତିନିକେତନରେ ଛବି ଆଙ୍କିବ, ସିଲେଇ, ସଙ୍ଗୀତ କେତେ କଅଣ । ଯାହା ମୁଁ ଶୁଣିଛି, ଶାନ୍ତିନିକେତନ ପରି ପବିତ୍ର ଆଶ୍ରମରେ ଏ ଭଳି ଝିଅ କି ଯୋଗ୍ୟା ? ଛି, ଛି, ଛି, ତମ ଗାଁ ଝିଅ ଇଏ ଗୋଟିଏ ନାଁ, ଯାର ପରି ଅଉ ଏମିତି କିଏ ଇସ୍କୁଲର ପଛରେ ଗୋଡ଼ଉ-ଛନ୍ତି ମ !

ତା ପର ମୁଁ କଥା ବୁଲାଇ କହିଲି—କହନ୍ତୁ ? ମୁଣ୍ଡ ତାଙ୍କର ଭାଇଙ୍କ ଏମିତି ଫାଟିଲା ? ଆମ ଗାଁର ଦୋଷ କଅଣ ?

ଉମା କହିଲା – କଲିକତା ଯା’ ଭିତରେ ବରାବର ଯିବା ଆସିବା ଲାଗିଥିଲା । ଟଙ୍କା ପଇସା ପ୍ରତି କୋଉ ଚନ୍ଦ୍ରାଦର ଅଛି ? କଲିକତାର ଜଣେ ତାଙ୍କର ସାଙ୍ଗ ତାଙ୍କୁ କଟକ ଡ଼ାକ୍ତରଖାନାରେ ନେଇ ରଖାଇ ଥିଲେ । ଲାଇନ୍ ଆକ୍ସିଡେଣ୍ଟ୍ ରେ ତାଙ୍କର ଏଇ ଦଶା, ଆଉ କଣ ?

ତା’ପର ମୁଁ ପଚାରିଲି—ସେଇଠୁଁ ?

ଉମା ତା’ପର ଚପିଲା—ସାଙ୍ଗଟି ତାଙ୍କର ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ବାବୁ, ଘର ଏଇ ଯଜପୁର ଭିତରେ । ସେ କହୁଥିଲେ—ହାଓଡ଼ା ଷ୍ଟେସନରେ ଇଏ କୁଆଡ଼େ ଓହ୍ଲାଇ ଏ ପାଖ ସେପାଖ ବୁଲଚାଲ କରୁଥାନ୍ତି । ସେପାଖରୁ ଝିଅଟିଏ କିଏ କୋଉ ଭଦ୍ରଲୋକ ସାଙ୍ଗରେ ଗୋଟିଏ ଟମ୍ ଟମ୍ ଗାଡ଼ିରେ ଆସୁଥିଲେ । ଭଦ୍ର ଲୋକଟି ତାଙ୍କ ଗଳାରେ ହାତ ପକେଇ ଥାନ୍ତି । ସେଇଠୁଁ କୁଆଡ଼େ ଏଙ୍କର ମସ୍ତିଷ୍କ ବିକାର ହେଲା । ହାଓଡ଼ା-ପୁରୀ ପାସେଞ୍ଜରରେ ଟିକେଟ କାଟି କଟକ ସାଥେ ସାଥେ ଫେରି ଆସିଲେ । ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦବାବୁ ସେଦିନ ଗାଁକୁ ଫେରୁଥିଲେ । ରେଳରୁ ଓହ୍ଲାଇ ପ୍ଲାଟ୍‌ଫର୍ମରେ କିଛି ସମୟ ଛିଡ଼ା ହେଲେ । ପୁଣି କ’ଣ ମନକୁ ଆସିଲା କେଜାଣି ଗାଡ଼ି ଚାଲିଲା ବେଳେ ସେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବାକୁ ଦୌଡ଼-ଗଲେ । ଭାଗ୍ୟବଶତଃ ଲାଇନ୍ ଟପୁଣି ପଡ଼ି ମୁଣ୍ଡ ଫାଟି ଗଲା । ସାଙ୍ଗଟି ହଠାତ୍ ଦେଖି ପକାଇ ତାଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ନେଲେ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ତା'କଥାରୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିନେଲି—ସେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ବଉଳ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହେଁ ।

ପଚାରିଲି—ସେ ଭଦ୍ରଲୋକଟି କାହାଁନ୍ତି ?

ଉମା କହିଲା—ସେ ଆଜି ସକାଳେ ପୁରୀ ଏକ୍ସପ୍ରେସ୍‌ରେ କଲିକତା ଗଲେ । ସେ କଲିକତାରେ ଚାକିରି କରନ୍ତି ।

ଭାବୁଥାଏ ମୁଁ ବଉଳର କଥା । କେତେ ଭଙ୍ଗୀରେ ମନଭୁଲା କଥା କହି, ପର ପୁରୁଷର ମନ ଭୁଲେଇ ତାଙ୍କଠୁ ଟଙ୍କା ପଇସା ଶୋଷି, ଶେଷକୁ ତାଙ୍କ ଗଳାରେ ଛୁରୀ ଦେଲା । ଏତେ ଅବିଶ୍ୱାସୀ ଦୁନିଆରେ ସେ ହେଲା ଫେରେ ···।

ରାତିଟି ବିତିଲା । ମାଉସୀଙ୍କର ବାଧ୍ୟବାଧକତାରେ ରହିଲି ସେଠା ସେ ଦିନ ।

ତହିଁଆରଦିନ ସକାଳ ।

ଡାକଘର୍ ନାଥିଆ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କର ଚିଠି ଖଣ୍ଡେ ଆଣି ମୋ ହାତକୁ ଦେଲା । ଉପର ଠିକଣାରୁ ଚିହ୍ନିନେଲି ବଉଳର ହସ୍ତାକ୍ଷର । ତାହାକୁ କିଛି ନ କହି ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ଖୋଲି ପଢ଼ିଲି । ଗୋଲାପୀ ଲଫାଫା ଖଣ୍ଡିକରୁ ଝରି ପଡୁଥିଲା ସୁରଭି ଝର । ବଉଳ ଲେଖିଛି ।

ଶାନ୍ତି ନିକେତନ ।

ଅତି ଆଦରର ପରେଶ ବାବୁ ।

ନମସ୍କାର ସାଦରେ ଗ୍ରହଣ କରିବେ ।

ତମର ଦୀର୍ଘ ବିରହରେ ମୁଁ ସର୍ବଦା ବ୍ୟଥିତା । ପନ୍ଦର ଦିନ ପୂର୍ବରୁ କଲିକତା କହିଥିଲ ଆସିବାକୁ, ଆସିଲ ନାହିଁ କାହିଁକି ? ଆଇବେର ଗୁଣ୍ଡୁରୁ ବଦଳି ହୋଇଛି ବୋଲି ମୁଁ ଖବର ପାଇଛି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ମୁଁ ବଡ଼ ଦରକାରରେ ଅଛି । ଟଙ୍କା ପଇସା ମୋ ହାତରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଶୂନ୍ୟ । ଟେଲିଗ୍ରାଫିକ୍ ମନିଅର୍ଡ଼ର୍‌ରେ ଦୟାକରି ଏ ଥର ପଚିଶ ଟଙ୍କା ପଠାଇବ । ରାଗିବ ନାହିଁଟି ମୋ ଉପରେ ।

ଆମେ ସବୁ ଦିଲ୍ଲୀ ଭ୍ରମଣରେ ଯିବା ପାଇଁ ମନ କରୁଛୁ । ମନ-କଷ୍ଟ କରିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ତମର ଏ ଟଙ୍କାରୁ କିଛି ବାଦ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବି ନାହିଁ । ଏଠାକାର ଜଣେ ଓଡ଼ିଆ ଭଦ୍ରଲୋକ ମୋ ଖର୍ଚ୍ଚପାଣି ସବୁ ବହନ କରିବେ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ଏ ଭଦ୍ରଲୋକଟି ଭାରି ସାଧାରଣ, ଆମ ସ୍ୟାଙ୍କାର, ଖୁବ୍ ତରୁଣ ବି ।

ମୋ ରାଣୀ, ପୁଣଥା ଦେଖି ତମେ ଚଞ୍ଚଳ ଆସିବ । ସତେ ତମେ ଏବେ ଭାରି ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ଯାଉଛ ? ତମ ପାଇଁ ମୋ ମନ ଯାହା ହୁଏ ତା ଭଗବାନ ଜାଣନ୍ତି । ତମେ ବଡ଼ ନିଷ୍ଠୁର । ହଇହେ, ଆଉ କାହାର ପିଯ୍ୟାଟେର ବଉଲ ଆଖିର ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଲାଣି କି ?

ଟଙ୍କା ବର୍ତ୍ତମାନ ବଡ଼ ଅଭାବ ପଡ଼ୁଛି । ଟଙ୍କା ଚଞ୍ଚଳ ପଠାଇବ । ତମ ଉତ୍ତରକୁ ମୁଁ ଚାତକୀ ପରି ଅନାଇ ରହିଲି ।

ଭୁଲିବ ନାହିଁ ପ୍ରିୟ, ମୋ ରାଣୀ । ଇତି ।

ତୋହର

ତିଲୋତ୍ତମା

ବାଃ, ବେଶ୍ ଚମତ୍କାର ଚିଠି ତ ଲେଖି ଜାଣିଲାଣି ବହୁଳ । ଗୋଟାଏ ଘରକୁ ଅଭିଳାଷ କରି ତାଙ୍କ ମନ ତୃପ୍ତି ହେଉନାହିଁ । ପାଖରେ ଥିଲେ ତା' ମଥାରେ ମୁଁ ଦୁ'ଚାରି ଚଟ ଦିଅନ୍ତି । ତା' କାନ ଧରି ପଚାରନ୍ତି, ସେ ଏତେ ଗୁଳକ ହେଲା କୋଉ ଦିନୁ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଚିଠିଟାକୁ ମୁଁ ସାଇତି ରଖିଲି । ଭାବିଲି, ଖୁବ୍ ଭଲ ହୋଇଛି ଏ ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ମୋ ହାତରେ ପଡ଼ିଛି । ଆଉ କାହା ହାତରେ ପଡ଼ିଥିଲେ ଫେରେ ଦୁନିଆଁ ପ୍ରଘଟ ହୁଅନ୍ତା । ଏମିତରେ ସନ୍ଦେହ କରି ସେ ଯାହା ଭାବନ୍ତୁ ପଛେ ।

ଚିଠି ଖଣ୍ଡିକ ମୋ ସୁଟ୍‌କେଶ୍‌ରେ ରଖି ମୁଁ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହିଲି । କ୍ରମେ ସ୍କୁଲ ଖୋଲିଲାଣି ।

ପରେଶଭାଇ ଅଜା ଟିକେ ଭଲ ଅଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଆଉଜା ଖଟିଆଟି ଉପରେ ବସିଥିଲେ । ମାଉସୀ ତାଙ୍କୁ ବେଦନା ଛଡ଼େଇ ଖାଇବାକୁ ଦେଉଥାଏ ।

ମଉସାଙ୍କର ଆଉ ଛୁଟି ନାହିଁ । ସରକାରୀ କାମ ଖୁବ୍ ଜୋରସୋରରେ ଚାଲିଛି । ଅଫିସ୍ କୁଆର୍ଟର୍ ତାଙ୍କର ଅଡ଼୍‌ଡା ଚାଲିଛି । ମାଉସୀଙ୍କି କହିଲେ—ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ପୁରୀ ଚାଲି ଯାଉଛି । ମୋ ପାଖକୁ ବରାବର ଚିଠିପତ୍ର ଦେଉଥିବ । ମାସେ ଖଣ୍ଡେ ସମସ୍ତେ ଏଇଠି ରୁହ, ସେ ଭଲଭାବରେ ଆରୋଗ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ଗାଁକୁ ଚାଲିଯିବ ପଛେ ।

ମାଉସୀ ଆଉ ତାଙ୍କୁ ବାଧା ଦେଲା ନାହିଁ ।

ତା'ପର ବାପା ମଉସାଙ୍କୁ କହିଲେ—ଆଉ ତ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ଦେଖା ହେବ ନାହିଁ । ଏକାଠିଆ ମଣିଷ ମୁଁ, ଗାଁରେ ଯୋଉ କାମ ନ କଲେ ସେ କାମ ବନ୍ଦ୍ । ଧାନକଲ କେଇଦିନ ହେଲା ବନ୍ଦ୍ ହୋଇ ଯାଇଛି ।

ମାଉସୀ ଟିକିଏ ଲାଜ ଲାଜ ହୋଇ ବାପାଙ୍କୁ କହିଲେ—ତମେ ପଛେ ଯାଅ, ନୀଳ ଅବକା ମୋ ପାଖରେ କିଛିଦିନ ରହୁ ।

ମଉସା ବି କହିଲେ—ହଁ ଏଠି ଏବେ ଥାଉ । ତା'ର କଣ ଘର ଏଇଠା ନୁହେଁ ? ତା' ନେଇ ଘର କଣ ଅସୁବିଧା ହୋଇ ଯାଉଛି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବାପା ଆଉ କାହାର କଥାକୁ କାଟି ପାରଲେ ନାହିଁ । କହୁଲେ ନିଜ ସେ ପଛେ ରହୁ । ନାଥିଆ ନ ଗଲେ ଘର ତେଣେ ଅଚଳ ।

ମଞ୍ଜୁଷା କହିଲେ—ହଉ, ନାଥିଆ ଠିଁ ଅଛୁ କଣ ? ସେ ବରହମ୍ପୁରିଆ ଗୁଳକରଣା ତ ନଙ୍ଗ୍ ପଙ୍ଗ୍ ହେଉଛି । ହାଟ ବଜାର କରି ଟିକେ ଦେଲେ ହେଲା ।

ତା'ପର ବାପା ନାଥିଆକୁ ନେଇ ଷ୍ଟେସନ୍ ବାହାରିଲେ । ମଞ୍ଜୁଷା ବି ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ କଥା ଭାଷା ହେଇ ହେଇ ଗଲେ, ସିଧୁଁଡେ ସୁଖ ନିଜେହି କାଟିବେ ।

ନାଥିଆ ଗଲାବେଳେ ଭାରି ଖୁସି ହେଉଥାଏ । ମୋର ଏଠାରେ ରହିବାଟାକୁ ସେ ଯେମିତି ଖୁବ୍ ପସନ୍ଦ କରୁଛି । ମୋତେ ଅନାଇ ହସୁ ହସୁ ଉମାକୁ ଡାକି ସେ କହିଲା—ଦେଈ, ଆମ ବଣ ସାଇଜକୁ ଥରେ ତମେ ଯିବ ନାହିଁ ? ବାଛୁ ବାଛୁ ଖାଲି ଗୋଡ଼ଚୋଳ, ଝୁଂଚୁର ଶାଗ, କଇଁଥ ଚଟିଣୀ ୧ ସ୍ତ ତମ ପାଇଁ ସାଇତି ରଖିଛୁ । ମଞ୍ଜୁଷା ଆସିଛନ୍ତି, ଆସ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ଯିବ ?

ତା' କଥା ଶୁଣି ଉମା ଭାରି ହସୁଥାଏ, କିଛି କହୁ ନ ଥାଏ । ମୋର କିନ୍ତୁ ମନେ ପଡୁଥାଏ ବୋଉ କଥା । ଆସିଲାବେଳେ କେତେ କରି କହୁଥିଲା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଏଠୁ ଗୁଳି ଯିବା ପାଇଁ । ମୁଁ ସହଜରେ ଏଠୁ ଯାଇ ପାରିଲି କୋଉଠୁ ?

ସମସ୍ତେ ବଡା ହୋଇଗଲେ । ଉମା, ମୁଁ ଦିହେଁ ପରେଶଭାଇଙ୍କ ବସା ଭିତରେ ଗପ କରି କରି ଟହଲ ମାରୁ ଥାଉ । ମାଉସୀ ତାଙ୍କ କାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥାଏ ।

ଦୂରେ ବଉଦ ଭାସି ଗୁଳିଥିଲା ନେଳିଆ ଆକାଶ ମଝିରେ ମଝିରେ । ଧବଳସଉଧମାଳିନୀ କଟକ ସହରର ପିଚୁ ରାସ୍ତାଟି ଲକ୍ଷ ସମାଗମରେ କ୍ରମେ ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇ ଉଠୁଥିଲା ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଦିନ କଟି ଚାଲିଛି । ମୋ ଆସିବା ଏଠିକି ଦୁ’ ମାସରୁ ଅଧିକ ହୋଇ ଗଲାଣି । ମାଉସୀ ଉମା ପାଖରୁ ଛାଡ଼ ଦେଉ ନାହିଁ । ଉମା ତ ମୋର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ସାଥୀ । ଆଉ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ କଥା—? ଛାଡ ।

ପରେଶଭାଇ ଭଲ ଭାବରେ ଭଲ ହୋଇ ଗଲେଣି । ଆଠ ଦଶ ଦିନ ହେଲା ଅଫିସ୍ ଯାଉଛନ୍ତି । ‘ଲ’ ପାଠ ଆଉ ଏ ବରଷ ପଢ଼ି ହେଲା ନାହିଁ । ଦେହ ମଝିରେ ଖରାପ ହେଲା, ମନ ବି ଯା’ଙ୍କେ ଚଞ୍ଚଳ ।

କାଲିଠୁଁ ତାଙ୍କ କଲିକତାର ସାଙ୍ଗ ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦବାବୁ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି ବସାରେ । ଖାଲି ପରେଶ ଭାଇଙ୍କି ଦେଖିବା ଆଶାରେ ।

ଖରାଦିନ ଆସି ହେଲାଣି । ସ୍କୁଲ କଚେରୀ ସବୁ ସକାଳୁଆ ହେଲାଣି । କାଲି ଅନ୍ଧାରରୁ ଉଠି ପରେଶଭାଇ ଉଠି ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି ପରଠା, ସନ୍ତୁଳା କିଛିକେ ଖାଇ ଅଫିସ୍‌କୁ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମନନ୍ଦବାବୁ ବସାରେ ରହିଛନ୍ତି ।

ମୁଁ ଏ ପାଖ ଘରେ ଉମା ସଙ୍ଗରେ ବସି ଗପସପ ଲଗାଇ ଥାଏ । ମାଉସୀ ତା’ର ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ବାବୁଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଗପ ଯୋଡ଼ିଥାଏ । କାନ-ପାରି ମୁଁ ଏ ପାଖରେ ସବୁ ଶୁଣୁ ଥାଏ ।

ମାଉସୀ ପଚାରିଲେ—ବାପା, ତମର ବାପା ବୋଉ ଅଛନ୍ତି ନା ?

ସେ ହଁ ମାରିଲେ ।

ତା’ପରେ ମାଉସୀ କହିଲେ—ସେ ଥରକ ଭଲ କରି ଦୁ’ପଦ ତମ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୋଇ ପାରିଲି ନାହିଁ । ପିଲାଟା ପାଇଁ ମନ ଖରାପ । କଣ ପଢ଼ିଛ, ବାପା ।

ତା’ପର ସେ କହିଲେ—ବି.ଏ. ପାସ୍ କରି ‘ଲ’ ପଢୁଥିଲି ! ଦେଖିଲି, ଆଜି କାଲି ଓକିଲତି ବ୍ୟବସାୟରେ ଲାଭ ନାହିଁ କହୁଛି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଖଡ଼ଗପୁରରେ ବୁଲି ବୁଲି କୋଉଠି ଚାକିରି ଖଣ୍ଡିଏ ଯୋଗାଡ଼ କରି ପାରିଲି ନାହିଁ । ଏଠି ଆମର ପାଠୁଆ ହେଲେଣି ବେଶୀ, ଚାକିରି ହେଲା କମ୍ । ତା'ପରେ ଆମର ସାହେବଙ୍କ ଉପରେ ହାଣ୍ଡିଆ ଲୋକଙ୍କ ତ ଟେକନ୍ତି ନାହିଁ । ଆମକୁ ଭଲ ଚାକିରି ଦେବ କିଏ ?

ଶୁଣି ଶୁଣି ମାଉସୀ କହିଲା—ତା' ନୁହେଁ ଆଉ କଣ ? ମରୁ ମୋର ଆଇ.ଏ. ପାଶ୍ ପରେ ଚାକିରି କରିବାକୁ ମନା କଲା । ଥରେ ଜଣେ ଉପର ପାହିଆ ଅଫିସର ତାଙ୍କୁ କହିଲେ—ତମେ ଚାକିରି କାହିଁକି ଖୋଜୁଛ ? ଯାଅ, ତମେ ଗାଁରେ ଗୃହବାସ କର, ମାଟି ହୁଅ, ନହେଁସ ଲୁଟ, ସେଥିରେ ଦେଶର ଉନ୍ନତି ହେବ । ସବୁବେଳେ ଚାକିରି ଚାକିରି କାହିଁକି କହୁଛ ?

ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦବାବୁ କହିଲେ—ହଁ, ତା ସେ ନ କହିବେ କାହିଁକି ? ଆମେ ଗରିବ ଲୋକ ସବୁବେଳେ କୁଲି ମଜୁରିଆ ହେବୁ, ଖୁବ୍ ହେଲେ କୋଉଠି ଗୋଟାଏ କିରାଣି ହେବୁ । ଆଉ ତାଙ୍କ ପୁଅ ନାତି ଲତା-ବଳତା ସବୁବେଳେ ହେବେ ଅଫିସର୍ । ଯୁଗ ପରା ହେଲା ଓଲଟା । କହିଲ, ବଡ଼ ଲୋକ ପୁଅ କେଉଁଠା ଏ ଯୁଗରେ କିରାଣି ହେଉଛନ୍ତି, ଗାଁରେ ଯାଇଁ ହଳ ଲଙ୍ଗଳ ଧରୁଛନ୍ତି ? ସବୁ ଦୁଃଖ ଆମର ଏ ଗରିବ-ମାନଙ୍କ ପାଇଁ । ଆଉ ଜଣେ ସାଙ୍ଗ ମୋର ଜଣେ ବଡ଼ବାବୁଙ୍କୁ କହିଲେ—ଆଜ୍ଞା, ଖଡ଼ଗପୁରରେ ମୁଁ ଚାରଦିନ କୁଲି କାମ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଆପଣ କି ଆପଣଙ୍କର ବି.ଏ. ପଢୁଆ ପୁଅ ଘଣ୍ଟାଏ ମୋ ସହିତ କାମ କରିବାକୁ ଆସନ୍ତୁ ? ସେତିକିରେ ସେ ନୀରବ ରହିଲେ ।

ତା'ପର ମାଉସୀ କହିଲା—କଲିକତାରେ କି କାମ କରୁଛ ?

ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦବାବୁ ହସି ହସି କହିଲେ—ତମେ ବୁଝି ପାରିବ ନାହିଁ ମାଉସୀ । ସେଠି ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ସାହେବୀ କାରଖାନାରେ କିରାଣି କାମ କରେ ଦରମା ମାସକୁ ତ୍ରିଇଶ ଖଣ୍ଡେ ମିଳେ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ତା'ପର ମାଉସୀ କହିଲା—ବାହା ହେଲଣି ବାପା ?

ତା'ପରେ ତାଙ୍କ ଆଡୁ ଗୋଟିଏ ଲାଜୁଆ ଉତ୍ତର ମିଳିଲା—ନାଁ ।

ବସିଥିଲା ଜମା ପାଖରେ । ତାକୁ ଟିକିଏ ଚମୁଟି ଦେଇ କହିଲା—ଏଇଥର ଏତା କର୍ମକୁ ଶିକା ଛୁଇଁଲା ଲୋ ?

ଜମା ମୋ ଉପରେ ଭାରି ଚିଡ଼ି ଉଠିଲା ।

ମାଉସୀ ମନେ ମନେ ବସି ଭାବୁଥିଲା ।

ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦବାବୁ ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ କହିଲେ—ମାଉସୀ, କ'ଣ ବଜାରରୁ ମାଛପାଚ ଦେଖି ଆଣୁଛୁ । ଯାଉଛୁ, ମୁଁ ନେଇ ଆସିବ ।

ମାଉସୀ କହିଲେ ତୁମେ ବସ । ଗୁରୁକର ପଛେ ଯାଇଁ ନେଇ ଆସିବ ।

ସେ ମାଉସୀ କଥା କାଟି ଦେଇ ଶୀଘ୍ର ବ୍ୟାଗ୍ ନେଇ ବାହାରିଲେ ।

ତା'ପରେ ମାଉସୀ ତାଙ୍କୁ ବାଧ କରି କହିଲେ—ତା'ହେଲେ ଦି' ଟଙ୍କା ମୋଠୁଁ ନେଇ ଯା, ବାପା ।

ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦବାବୁ ହସି ଦେଇ କହିଲେ—ଥାଉ, ମାଉସୀ । ଟଙ୍କା ମୋ ପାଖରେ ଅଛି । ଏଥିରେ ଖରଚ୍ କରି ଆଣିଲେ କ'ଣ ଚଳିବ ନାହିଁ ।

କହୁ କହୁ ସେ ଘରୁ ବାହାରି ଗଲେ ।

ମାଉସୀ ବସି କେତେ ଗୁଁ ଗୁଁ ହେଲେ ।

ହାତରୁ ଟଙ୍କା ପଇସା ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ଅଭିଆଡ଼ୀ ହିଁଅର ମନ ଜାଣିବା ଏ ଯୁଗରେ ଧାରାବାହିକ ନିୟମ ହୋଇ ଗଲାଣି । ସ୍ନେହ ମମତା ଅଜଣା ଅଚିହ୍ନା ହୃଦୟ ଭିତରେ ଏମିତ ଛୁଇଁ ଦେଇ ପୁଲକର ଧାର ବୁହାଇ ଦିଏ । ମିଳନ ଗଢ଼େ ଛନ୍ଦମୟ ଜୀବନ, ବିରହ ଦିଏ ବେଦନାର ତୁମୁଳ ଝଞ୍ଜା । ସଂଯମ ଏଠି ବାଧା ମାନେ ନାହିଁ । ଜୀବନ ଜୀବନ

ସମ୍ଭବତ ଅସୀମ ସମୁଦ୍ର-ବକ୍ଷ ଭିତରେ ପ୍ରେମର ପାଲ ଉଡ଼ାଇ ଭାସିଯାଏ ଅଶେଷ ବାଧାବିଘ୍ନକୁ ଡେଇଁ ଡେଇଁ ।

ପହିଲି ଜୀବନ ବସନ୍ତରେ ଏମିତି ଝଞ୍ଜା ବହି ଯାଇଥିଲା ମୋ ଜୀବନ ଉପରେ । ତା'ର ଛାପ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୀବନ ଉପରୁ ଲିଭୁ ନାହିଁ । ଏ ଅନାସ୍ଥା ଦାଗକୁ ଲିଭାଇ ପାରିବ ନାହିଁ ସମାଜର କୌଣସି ବଳିଷ୍ଠ ଶକ୍ତି । ଧନ ଅଗେଇ ଦିବା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ହୃଦୟର ଦାଗ ଆହୁରି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ, ଅନ୍ଧୁର ତୋମା ହୋଇ ଉଠିବ ।

ମାଉସୀ ଘର ଭିତରକୁ ପଶି ଆସି କହିଲା—ଅଲୋ ଝିଅ । ତୋ ମନକୁ କେମିତି ଯାଉଛି ? ଉମା ସାଙ୍ଗରେ ଇଏ ଟିକ୍ ଭାଇ ଭଉଁଣି ପରି ଏକା ଗଛନ୍ତେ । କାହିଁକି ଭଲ ହେବ ନାହିଁ ?

ହସି ହସି କହିଲା—ଖୁବ୍ ଭଲ ହେବ ମାଉସୀ । ଟିକ୍ ହର-ଗୌରୀ । ବୁଅ ରଙ୍ଗକୁ ତାଙ୍କ ରଙ୍ଗ ଟିକ୍ ମିଶିବ ।

ମାଉସୀ କହିଲା—ଧେତ୍, ମରଦ ପୁଅର ଏତେ ରଙ୍ଗ ବାରଣ ହେଉଛି । ହେଲେ ପିଲାଟି ବଡ଼ ଗୁଣର, ପରୋପକାରୀ ।

ଉମା ସେଠୁ ଲାଜରେ ଉଠି ପଳାଇଲା ।

ମାଉସୀ କହିଲେ—ପରେଶଠୁଁ ଦିନେ ସେହି କଥା ଶୁଣିଥିଲି, ତା' ଉପରେ ବଡ଼ ଭାଇ କୁଆଡେ ବାହା ହୋଇ ନାହାନ୍ତି । ଆଗେ ତୋର ବ ପୁଅ ନିମନ୍ତେ କରିବା କଥା ।

ସନ୍ଧ୍ୟାରୁ ଉମା ଡାକିଲା—ବୋଉ, ଭାତ ବସେଇ ଦେଉଛି ନୀଳ ଦେଇ, ଦେଖ ଚୁଲି ପାଖରେ ବସିଲି ତା ଥୁଅ ହୋଇଛି, ଟିକିଏ । ଆଣି ଦେଲୁ ।

କହିଲା—ରହ, ନେଉଛି ଟିକିଏ । ତୋ ବାହା ଘର କଥାଟା ଆଗେ ପକା ହୋଇଯାଉ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ମତେ ଆଉ ସେ ବସେଇ ଉଠେଇ ଦେଲା ନାହିଁ । ଧଅସିଲଖ ତା ପାଖକୁ ନେଇଗଲା ।

ତୁନି ତୁନି କହିଲା—ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ନାଗୁଛୁ, ତୋର ସବୁ ଗୁମର ମୁଁ ପଦା'ରେ ପକେଇ ଦେବିଟି । ହୁସିଆର ରହ ।

ପଚ୍ଚରିଲି—କଣ ମ ?

ସେ କହିଲା—କିଛି ନାହିଁ, ଖାଲି ମୋର ଟିକେ ନୁଆଁବୋଝୁ ହେବୁ । ଲୁଚିଛି ବା ଗୋଡ ଧ'ଟା ଦଶୁଛି । କିଲୋ, ମୁହିଁ ଫେରେ କଳା ପଡୁଛି କାହିଁକି ? ମରମ କଥାଟା ତୋର କହି ପକାଇଲି ପରା । କିଛି ଆଉ ତାକୁ କହି ପାରିଲି ନାହିଁ । ତା କଥାରେ ଶଙ୍କି ଗଲି ମୁ, ବୁଡ ବୁଡ ଗୁଲିଛି ମୁଁ ସଭିଙ୍କ ଆଖି ଆଗରୁ ନିଜକୁ ଘୋଡ଼ାଇ ଘୋଡ଼ାଇ । କେମିତି ମୁଁ ପଦା'ରେ ଚାଲୁ। ପଡୁଛି, ବିଶ୍ୱାସ କରୁନି ନିଜକୁ ।

ତାକୁ ଅଉ କିଛି ନ କହି ସାମାନ୍ୟ ମୁହିଁ ଫୁଲେଇ ତା' ପାଖରୁ ଗୁଲି ଅସିଲି ।

ସେ ରନ୍ଧା ବଢ଼ା ଛାଡଦେଇ ସିଧା ଗୁଲି ଅସିଲା ମୋ ପାଖକୁ । ମୋ ପଣତ କାନଟିକୁ ଧରି ପକାଇ କହିଲା—ଅଲୋ ରାଗିଲୁକି ମୋ ଉପରେ । କଏ ଲୋ, ମୋ ସୁନା ଦେଇଛଟା, ପରା । ତୋ କଥା ସବୁ ଏଇ ପେଟରେ ପୂରାଇ ରଖିଛି । କହିବ କାହାକୁ କହିଲୁ । ଅ, ମୁଁ ସ୍ୱଛବ, ତୁ ବସିବୁ ମୋ ପାଖରେ ।

ରାଗ ମୋର ଜଳ ବୁଦ୍‌ବୁଦ୍ ପରି ସହସା ମିଳାଇଗଲା । ପୁଣି କାହ୍ନି ସାଙ୍ଗେ ଛାଯ୍ନା ପରି ମିଶି ରହିଲୁ ଦୁହେଁ । ହସ ଖୁସିରେ ଭରି ଉଠିଲା ଆମ ଦୁଇଟି ଜୀବନ ସବୁ ଦିନ ପରି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ମାସିଆ ଝାଞ୍ଜି ଖରାରେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ କେଉଁଠି ଟିକିଏ ଶୋଇ ବସି ହେଉ ନାହିଁ । ଥପ୍ ଥପ୍ ଝାଳ ନିଗିଡ଼ି ପଡ଼ୁଛି ଦେହରୁ । ଗରମ ପବନ ବହି ଆସୁଛି ଖୋଲା ଝରକା ବାଟେ ।

ସଞ୍ଜ ଗୋଧୂଳି, ଉମା ଲଟେଇଲା ନଈ କୂଳ ଆଡ଼େ ବୁଲି ଯିବା ପାଇଁ, ଘରେ ତାଲା ଦେଇ ସଭିଏ ମହାନଦୀ ଆଡ଼ ବୁଲି ବାହାରିଲୁ ଆଗରେ ପରେଶଭାଇ, ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦବାବୁ ବାଟ କଢ଼ଉ ଥାନ୍ତି ।

କେଡ଼େ ସୁନ୍ଦର ଶାନ୍ତ ଶୀତଳ ସଞ୍ଜ ବହା ପବନ, ବହି ଆସୁଛି ନଈ ଆର ପାରି ଦୂର ଟାଁ ଗହଳରୁ । ସୁବଧାରେ ଟିକିଏ ବାଟ ଚାଲି ହେଉ ନାହିଁ ।, ଝଲ ଯାଉଛି ପିନ୍ଧା ପଣତ, ସାରା ଦେହଟା ମୋର ଅସଜଡ଼ା ହୋଇ ଯାଉଛି । ଦେହ ମୁଣ୍ଡରେ ସଜ୍ଜିତ ଭାବରେ ଲୁଗା ଟିକିଏ ରଖି ହେଉ ନାହିଁ କୋଉଠି ।

ଏ ସଞ୍ଜବୁଲା ସୁଖ ମୁଁ ଗାଁରେ ପାଉ ନ ଥିଲି । ଆଜି ମୋର ଏଇଟା ଜୀବନରେ ପହିଲି ଅନୁଭୂତ । ଅଥଳ ପାଣି ଭିତରେ ନୀଳ ଲହରୀ ତାଳେ ତାଳେ ଖେଳି ଖେଳି ଯାଉଛି, ନାଉରୀଆ ଡଙ୍ଗାରେ ଜାଲ ମାରି ମାରି କୂଳ ଅଡ଼େ ଲାଗି ଆସୁଛି । ଦିଶୁଛି ଆଗରେ ଯୋଡ଼ା ଆନିକଟ୍, କୋଉ ଯୁଗର ଶିଳ୍ପ ହାତର ଅମର କୀର୍ତ୍ତି, ଯୁଗ ଯୁଗ ପାଇଁ ବିସ୍ମିତ କରୁଛି ମନକୁ । ନଈ ବାଲିରେ ଲୁଗାପଟା ଶୁଖୁଛି ସଞ୍ଜ ଲାଗି ଅସିଲାଣି ତଥାପି କଟକ ଧୋବାଙ୍କର କାମ ସରିବାକୁ ନାହିଁ ।

ନଈ ବାଲିରେ ଗୁଳୁଛି ପୁଣି ପିଲାଙ୍କର ଡୁ ଡୁ ହୋହୁଲ୍ଲୋର ଖେଳ । ସାମନା ମହାନଦୀର ବିରାଟ ପୋଲ ଉପରେ ମାଲଗାଡ଼ିଟା ଧପ୍ ଧପ୍ ଶବ୍ଦ କରି ଦଉଡ଼ୁଛି ।

ସଞ୍ଜ ଗୋଧୂଳିର ଅପୂର୍ବ ଦୃଶ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ ମହାନଦୀର ବେଳାଭୂମିରେ ଗୁହିଁ ଗୁହିଁ ପେଟ ମୋର ପୁରି ଉଠୁଛି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଉମା ମାଉସୀ ଦୁହେଁ ନଈ ବନ୍ଧ ଉପରେ ଠିଆ ହୋଇ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖୁଥାନ୍ତି ।

ବୁଲି ବୁଲି ମୁଁ ସେଇଠି ଗୋଟିଏ ବେଞ୍ଚ ଉପରେ ବସିଗଲି । ପରେଶ ଭାଇ, ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ବାବୁଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଦୂରରେ ଗପ କରୁଥାନ୍ତି ।

ତାଙ୍କ କଥା ଆଡେ ମୋର ନଜର ଥାଏ ।

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ରମେଶର ପୁଣି ଯା'ଭିତରେ କେଉଁଠି ବଦଳି ହୋଇଛି ତରେ ! କୋଉଠି ରହୁଛି କେଜାଣି ।

ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ବାବୁ କହିଲେ—ତୋ'ର ତା' ସାଥିରେ ଦେଖା ହୋଇ ନାହିଁ ନା ? ବଡ଼ ଦୁଃଖର କଥା ତା'ହେଲେ— ।

ପରେଶ ଭାଇ ହସି ହସି କହିଲେ—ତୋର ସବୁବେଳେ ଖାଲି ପରିହାସ ।

ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ବାବୁ କହିଲେ—ପରିହାସ କରିବ ନାହିଁ ? ପିଲାର କଣ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନ ଘର ଝରିଲାଣି ? ଆଉ ଠିକଣେ ସବୁ ପାଠ ସରି ଯାଇଥାନ୍ତା ।

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ଛାଡ଼, ସେ ସବୁ ଜୀବନର ଗୋଟାଏ ଗୋଟାଏ ବେଳା ।

ପରିହାସରେ ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ବାବୁ କହିଲେ—ଖାଲି ବେଳା ନୁହେଁ । ତା ପୂର୍ବରେ କିଛି ଗୋଟାଏ ବିଶେଷଣ ଯୋଗକର । ଯଥା ମାହେନ୍ଦ୍ରବେଳା । ଏଥର ସବୁ ସମ୍ପର୍କ ତୁଟିଲା ନା ଆଉ ତାଙ୍କ ସକାଶେ ପୁଣି କିଛି ପାଥେୟ ଦରକାର । ମୁଁ ତ କଲିକତା ଚାଲି ଯାଉଛି, ଟଙ୍କା ପଇସା ଥିଲେ କିଛି ନିଃସଙ୍କୋଚରେ ପଠାଇପାରୁ । ସେ ଶାନ୍ତି ନିକେତନ ପଢିବାକୁ ଯାଇ ନାହାନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କ ଜୀବନର ଶାନ୍ତି ନିକେତନ ଗଢିବା ପାଇଁ ଯାଇଛନ୍ତି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ପରେଶଭାଇଙ୍କର ଏତେବେଳେକେ ଚେତା ପଶିଲା । ସେ ତଟସ୍ଥ ହୋଇ ତାଙ୍କୁ ଅନାଇ ରହିଥାନ୍ତି ।

ତା ପରେ ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ବାବୁ କହିଲେ—ତାଙ୍କ ବିଷୟ ନେଇ ମୋଠୁଁ ଆଉ କିଛି ପ୍ରମାଣ ନବାକୁ ଚାହୁଁ ?

ପରେଶ ଭାଇ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ଚାହିଁଲେ !

ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ବାବୁ କହିଲେ—ଇଚ୍ଛା ନ ଥିଲା ତତେ ଦେଖାଇ-ବାକୁ । କାରଣ ତୁ କାଲେ ପୁଣି ଦୁଃଖରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିବୁ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଠିକ୍ ବୁଝିଛି ତୁ ସ୍ତ୍ରୀ ଭିତରେ ପୁରା ବଦଳି ଯାଇଛୁ । ଆଉ ତା ପ୍ରତି ତୋର ସେ ପୂର୍ବ ଆସକ୍ତି ନାହିଁ । ତା ପ୍ରତି ମୁଁ ତୋର ଆଶକ୍ତିଟାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାତ୍ରାରେ ଭାଙ୍ଗି ଦେବାକୁ ଚାହେଁ । ହଉ, ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏ ଗୁଡ଼ିକ ଦେଖିପାରୁ ।

ମାଉସୀ, ଉମା ତାଙ୍କର ଘର କଥା ପକାଇବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥାନ୍ତି । ମୁଁ ତାଙ୍କର କଥା ଆଡ଼େ କାନ ଡେରି ରହିଥାଏ ।

ଜୁବ୍ ମୋଟ ମୋଟ ଫଟୋ ଗୁଡ଼ିଏ ସେ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ । ପରେଶ ଭାଇ ମନ୍ତ୍ର ମୁଗ୍ଧ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସେ ଗୁଡ଼ିକୁ ଚାହିଁ ରହିଥାନ୍ତି ।

ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ବାବୁ କହିଲେ—ଏ ଗୋଟିଏ ଯେ ଉଏ ନୁହେଁ । ଦେଖ୍ ସେ କେତେ ଜଣଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଫଟୋ ନେଇଛି । ସବୁଯାକ ଏଇ ଓଡ଼ିଆ ଭଦ୍ରଲୋକ । ଜାତିପ୍ରେମ କିଛି କମ୍ ନୁହେଁ ତାଙ୍କର ଯେ !

କହି କହି ସେ ହୁଃ ହୁଃ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲେ ।

ପରେଶ ଭାଇ ଲାଜରେ ତଳକୁ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇଲେ । କହିଲେ, ତୁ ତା ହେଲେ ଗୋଟା ପକା ସି.ଆଇ.ଡି । ବାସ୍ତବିକ୍ ଏ ମୋର ଗୋଟାଏ ଭୁଲ୍ ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ !

http://oaob.nitrkl.ac.in

ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ବାବୁ ହସି ହସି କହିଲେ—ହଉ, ଭୁଲର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ପରେଛ କରୁଥାଅ । ଆରେ ଆମ ଫଟୋ ଗୁଡ଼ିକ ଆମକୁ ଫେରାଇ ଦେବନି ।

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ନାହିଁ, ଇଏ ମୋ ପାଖରେ ଗଚ୍ଛିତ ରହୁ ।

ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦବାବୁ ଥଟ୍ଟାରେ କହିଲେ—ଓଓଓ । ଏ ଗୁଡ଼ିକ ବନ୍ଧୁଙ୍କର ସ୍ମୃତି ସଙ୍କଳନ ପରା । ଚାଲ, ଚାଲ ! ତା ଛଡ଼ା ପୃଥିବୀ ବିଖ୍ୟାତ ତାଜମହଲ ପରି ଯୁଗ ଯୁଗ ପାଇଁ ତମେ ବି ଗୋଟିଏ ସେହିଭଳି ବସ୍ତୁ କୀର୍ତ୍ତି କରୁ ରଖିଯାଅ । ତା'ହେଲେ ପୃଥିବୀ ଇତିହାସରେ ଅମର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣାକ୍ଷରରେ ତମ ଦୁହିଁଙ୍କ ନା ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିବ ।

ପରେଶଭାଇ ବଡ଼ ଅପ୍ରତିଭ ହୋଇଗଲେ, କହିଲେ—ଆଉ ଭାଇ ଲଜ୍ଜା ଦେଏ ନା ମୋତେ ।

ତା'ପରେ ମାଉସୀ ଆସି କହିଲା—ସଞ୍ଜ ଆଳତି ଶୁଭିଲାଣି । ଚାଲ, ଏଥର ବସାକୁ ଯିବା । ଗୃହର ଟୋକାଟା ଟହମ ଗଣ୍ଡାକ କଳକୁ ଚୁରେଇବାକୁ ନେଇଥିଲା, ବସିଥିବ ଆସି ବାହାରେ ।

ଉମା ତା'ପର ମତେ ଡାକି କହିଲା—ଆଜ୍ଞେ ମିଳ ଦେଇ । ଭୁଲିଛା ତୁ ଖାଲି ବସି ବସି ଗଲୁ । ନଈକୂଳେ ବୁଲି କରୁ ଦେଖିଲୁ ନାହିଁ ।

କହିଲି—ଏଇଠି ତ ମତେ ସବୁ ଦିଶୁଛି । ବୁଲିଲେ କ'ଣ ବେଶୀ ହେବ ? ପରେଶ ଭାଇ ଆମକୁ ଅନାଇ କହିଲେ—କ'ଣ ବସାକୁ ଯିବା ?

ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦବାବୁ କହିଲେ—ହଁ, ଚାଲ ଶୀଘ୍ର ଯିବା । ମତେ ପୁଣି ଷ୍ଟେସନ୍ ଯିବାକୁ ହେବ । ମୋର ୧ ଜ କୌଣସିମତେ ଆଜ କଲିକତା ଯିବା କଥା ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ମାଉସୀ କହିଲା—ଆଜ ଯଦନେ ଯଣ୍ଟେ ରୁହ ବାପା । ତମ କଥା ଗୁଡ଼ିକ ମତେ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଭଲ ଲାଗୁଛି ।

ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦବାବୁ କହିଲେ—ଛୁଟି ବେଶୀ ଆଣି ନାହିଁ ବୋଲି ଗାଁକୁ ଯାଇ ପାରିଲି ନାହିଁ । ଆରଥରକୁ ଆସିଲେ ତମ ଘରେ ଦି'ଦିନ ଯଣ୍ଟେ ପଡ଼ିଛେ ରହିବି, ମାଉସୀ ।

ମାଉସୀ ତା'ପରେ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କି କହିଲା—ପରୁ, ପୁଅର ଗାଁ ଠିକଣା ଠିକଏ ଟିପି ରଖିବୁ, ଚଠି ପଦ ଖଣ୍ଡେ ତାଙ୍କ ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ଦିଅନ୍ତେ ପରି ।

ପରେଶ ଭାଇ ହସି ହସି କହିଲେ—କଣ୍ଟା କୁଆଡ଼ୁ ନ ହେଉଣୁ ଝିଅ ବାହାଘର ପାଇଁ ତା ମୁଣ୍ଡ ବଥାଇଲାଣି ।

ମାଉସୀ ନୀରବ ରହିଲେ ।

ହସ ଖୁସିରେ ବାଟ ଚାଲି ଚାଲି ସଭିଏଁ ଆସି ବସା ଦୁଆର ମୁହଁରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ ।

ସତକୁସତ ଚାକିରିଆ ଦୋକାଠା ପିଣ୍ଡା କାନରେ ବସି ଘୁମଉ ଥିଲା ।

\+ \+ \+

ସେଦିନ ଝିଲ୍ଲୀମୁଖର ଗଭୀର ରାତିର ନିସ୍ତବ୍ଧତା ଭିତରେ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲି ମୁଁ ଏକ ବିରାଟ ଶୂନ୍ୟତା । ଉମା ମୋ ପାଖରେ ନିଦରେ ଶୋଇ ଘୁଙ୍ଗୁଡ଼ି ମାରୁଛି । ମାଉସୀ ତାର ସପ ଖଣ୍ଡିଏ ପାରି ପିଣ୍ଡାରେ ଶୋଇଛନ୍ତି ।

ମେଲା ଘରେ ପରେଶ ଭାଇ, ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦବାବୁ ଦୁହେଁ ଶୋଇଥାନ୍ତି ।

ନିଶା ସୁ ସୁ ଗର୍ଜୁଛି । ରାତି ଅଧି ଗୋଟାକରୁ ଗଡ଼ି ଗଲାଣି । କାନ ପାରିଲି କିଏ ଜଣେ କବାଟରେ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ବାଡ଼ଉଛି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ପଡ଼ିଲା ନିଦ ମୋର ହଠାତ୍ ଗୃହଁ କିନା ଭାଙ୍ଗିଗଲା, ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଯାଇଁ ମାଉସୀଙ୍କି ଉଠାଇଲି ।

ସେହିକ୍ଷଣି ପରେଶ ଭାଇ, ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦବାବୁ ଦୁହେଁ ଉଠି ପଡ଼ିଲେ ।

ତା’ ପରେ ଆଲୁଅ ନେଇ ଦୁହେଁ ଦାଣ୍ଡ ପଟକୁ ଉଠିଗଲେ । କବାଟ ଶିକୁଳି ଖୋଲା ହେଲା ।

ପରେଶ ଭାଇ ପଚାରିଲେ—କିଏ ସେ ?

ଚିହ୍ନିପାରୁନ, ପରେଶ ? ମୁଁ ତୋର ସାଙ୍ଗ ରମେଶ । ନମସ୍କାରଟା କରିବାପାଇଁ ଆଜି ହାତ ଉଠୁନାହିଁ । ଆଉ ଏ ଦୁଇଜଣ ଥାନାର କନେଷ୍ଟବଲ୍ ।

ଜମାର ନିଦ ଯାଁ’ ଭିତରେ ଭାଙ୍ଗି ଗଲାଣି । କବାଟ କଣରେ ଆମ୍ଭେ ଦ’ଜଣ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥାଉ । ମୁଁ ଭୟରେ ଗୋଟିପଣେ ଥର ଉଠୁଥାଏ । ମାଉସୀ ରମେଶ ଭାଇଙ୍କ ତୁଣ୍ଡ ବାର୍ ଦାଣ୍ଡକୁ ଗଲେଣି ।

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ହଉ, ଏଟିକି ଆସିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ?

ରମେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବୁଝିବା କିଛି ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ତୋତେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଏଇଠୁ ଆରେଷ୍ଟ କରି ନେବି ।

ମୁଁ କାଠ ପିତୁଳାଟି ପରି ଛିଡ଼ା ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ମୁଁ କିଛି ଚୋରି କରି ନାହିଁ କି କାହାରିକି ମର୍ଡର୍ କରିନାହିଁ ଯେ ପୋଲିସ ମତେ ବାନ୍ଧି ନେଇଯିବ ।

ତା’ପରେ ରମେଶ ଭାଇ ଗର୍ଜି ଉଠି କହିଲେ—ଚୁପ୍ ରହ । ଯାହା ତୁ ଅପରାଧ କରିଛୁ, ତାହା ପୁରାପୁରି ଅକ୍ଷମଣୀୟ । ଏକ ନାରୀ ହରଣ ଦୋଷରେ ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଭିଯୁକ୍ତ ।

ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ବାବୁ ଠିଆ ହୋଇ ସବୁ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖୁଥାନ୍ତି ।

ମାଉସୀ ଖାଲି କାନ୍ଦୁଥାଏ । ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ବାବୁ ତାକୁ ବୁଝେଇ ଶୁଝେଇ ଘର ଭିତରକୁ ପଠାଇ ଦେଲେ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ମୁଁ ନାଁଟି ହରଣ କରିଛି ? ତେବେ ମୁଁ ଉଚିତ ପ୍ରମାଣ ଦେଇ ପାରିବ ତ ?

ରମେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସଗ୍ତର ପାରେ ଛିଲ କାହିଁ ? ତାକୁ ଆଧୁନିକତାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ହାସଲ କରିବାକୁ ପ୍ରଥମେ ଇସାରା ଦେଇଥିଲା କିଏ ?

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ସେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତମର ଯୋଗ୍ୟ ଭଉଣୀଙ୍କୁ ତୁମେ ପଚାର ପାର । ସେ ତାହାଁର ଯଥାର୍ଥ ଉତ୍ତର ଦେବେ ।

ରମେଶ ଭାଇ ଟିକି ହସି କହିଲେ—ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ପିଲାକିଆ କଥା ସୁଅରେ ଭାସି ଯିବାର ମଣିଷ ନୁହେଁ । ମୁଁ ଆଜି ଆସିଛି ଗୋଟାଏ ଗୁରୁତର ଫଇସଲା କରିବା ପାଇଁ । ମୁଁ ଜାଣିବାକୁ ଚାହେଁ ତାକୁ କଲିକତା ଶାନ୍ତି ନିକେତନକୁ ପଠାଇଥିଲା କିଏ ?

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ଅରେ କହିଛି, ସେ ବିଷୟ ତମର ସୁଯୋଗ୍ୟା ଭଉଣୀଙ୍କୁ ତମେ ପଚାର । ଶାନ୍ତି ନିକେତନ ପରି ପବିତ୍ର ଆଦର୍ଶ ଅନୁଷ୍ଠାନକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଷ୍ଟାଇପେଣ୍ଡ ନେଇ ଯାଇ ଯେଉଁ, ସୁକୀର୍ତ୍ତି ଅର୍ଜନ କରିଛନ୍ତି ଆଗେ ତାହାଁର ନିଷ୍ପତ୍ତି ହେଉ । ତା'ପରୁ ଫଇସଲାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିବ ପଛେ । ମୁଁ ଯେଉଁ ଷ୍ଟାଇପେଣ୍ଡ କରାଇ ଦେଇଥିଲି ତା'ର ପୁରସ୍କାର ମୁଁ ଖୁବ ପାଇ ସାରିଛି ।

ରମେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ଏତେ ବଦାନ୍ୟତା ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ତୋ ମୁଣ୍ଡ କାହିଁକି ବଥାଇଲା ।

ପରେଶ ଭାଇ ଉତ୍ତର ଦେଲେ—ଅଭାବଗ୍ରସ୍ତ ଲୋକକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ମୁଁ ଏକ ଗୌରବ ଅନୁଭବ କରେ । ତା ପର ସେ ଜଣେ ମୋର ସାଙ୍ଗର ଭଉଣୀ ।

ରମେଶ ଭାଇ ପୁଣି ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ—ଶାନ୍ତି ନିକେତନ ପଢିଲା ବେଳେ ସେ କି ସର୍ତ୍ତରେ ତୋଠୁଁ ଟଙ୍କା ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଛି ?

http://oaob.nitrkl.ac.in

ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡାଇ କୁଣ୍ଡାଇ ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ— ସତି ? ତମ ଭର୍ତ୍ସନା ସହିତ ମୋର ପୁଣି ସତିର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି ' ଖୁବ୍ ହସାଇଲ ବନ୍ଧୁ । କଥା କହିବାରେ ତୁମ୍ଭେ ବହୁତ ଆଗେଇ ଯାଇଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ ଟିକିଏ ପଛକୁ ଫେରିଗଲେ ତହିଁରେ କଣ୍ଡୁ ଆପତ୍ତି ଅଛି କି ?

ରମେଶ ଭାଇ ନାଲି ଆଖି ଦେଖାଇ କହିଲେ—ଟିକିଏ ସଞ୍ଜତ ଭାବରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କର । ପୂର୍ବ ବନ୍ଧୁତାର ସୁଯୋଗ ନେଇ ତୁ ଖୁବ୍ ସୀମା ଲଙ୍ଘନ କରି ଗଲୁଣି । ମୁଁ ଜାଣେ, ତୁ ତାକୁ ବିବାହର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଛୁ ?

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ମୋର ସେଠା ଖିଆଲ୍ ଆସୁ ନାହିଁ ?

ରମେଶ ଭାଇ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ କହିଲେ—ସବୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ବଲେ ବାହାରିବ । ତା'ପରେ ସେ ଶାନ୍ତି-ନିକେତନରୁ କୁଆଡ଼େ ଗଲା ? ସେଥିପାଇଁ ଦାୟୀ କିଏ ?

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ତାର ଖବର ମୁଁ କଣ୍ଡୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରଖିନାହିଁ । ରଖିବା ପାଇଁ ମୋର କଣ୍ଡୁ ଦରକାର ପଡ଼ି ନାହିଁ ।

ରମେଶ ଭାଇ ବ୍ୟଙ୍ଗ ଓ ବିଦ୍ରୂପ ଛଳରେ କହିଲେ—କଲିଜା ବେଶ୍ ଦମ୍ଭ ଅଛି ଦେଖୁଛି । ହଉ ଶାନ୍ତି ନିକେତନ ପରେ ତାର ଦଶା କଣ ହେଲା, ତା'ହେଲେ କହି ପାରିବୁନା କଛି । ସେ ମିଥ୍ୟା ଭଣ୍ଡାମିର ଆଶ୍ରୟ ନେଇ ଏମିତି କେତେଦିନ ଚଳାବ ?

ତାର ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସହାୟ ନାହିଁ । ତା' ସାରା ଜୀବନର ଭରଣ ପୋଷଣ ପାଇଁ ତୁ ଏକମାତ୍ର ଦାୟୀ ।

ପରେଶ ଭାଇ କହିଲେ—ମାନେ ?

ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦବାବୁ ଏତେ ସମୟ ଧୀରସ୍ଥିର ଭାବରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ଶୁଣୁଥିଲେ । ତା'ପରେ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କି କହିଲେ—ମାନେ କଣ ବୁଝି ପାରୁ ନାହିଁ ? କଲେଜରେ କି ଫିଲୋସଫି ଏତେ ପଢ଼ୁଥିଲୁ ? ବର୍ତ୍ତମାନ

http://oaob.nitrkl.ac.in

ସେ ଭବୀ ସନ୍ତାନର ମା ହେବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଚରିତ୍ରହୀନା ବୋଲି ପବିନ ଶିକ୍ଷା ବିଭାଗ ତାଙ୍କୁ କାର୍ଯ୍ୟରୁ ଅନ୍ତର କରି ଦେଇଛନ୍ତି ।

ରମେଶଭାଇ କହିଲେ— ତାକୁ ତୁ କୁପଥରେ ବାଟ ଚଲେଇ ଶିଖେଇଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁ ତାକୁ ସମାଜରେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ । ଶୀଘ୍ର ଏହାର ନିଷ୍ପତ୍ତି କରି ମତେ ଉତ୍ତର ଦେ ।

ପରେଶଭାଇ କହିଲେ—ସେ ଭଳି ଚରିତ୍ରହୀନା କଳଙ୍କିନୀ ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ ପଦବାଚ୍ୟ ନୁହେଁ ।

ତା'ପରେ ରମେଶଭାଇ ଟିକିଏ ଜଟିଳ କହିଲେ—ଏଣିକି ଟିକିଏ ସଂଯତ ଭାବରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କର । ମନେରଖ, ପୂର୍ବରୁ ତୋ ସହିତ ତାର ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବ ମୁଁ ପକାଇଲି । କଥା ଛଳରେ ମୁଁ ବହୁବାର ସେହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍‌ଥାପନ କରିଥିଲି । କିନ୍ତୁ ମୋର ଏହି ଦୁର୍ବଳ-ତାର ପ୍ରଶ୍ରୟ ନେଇ ତୁ ବହୁବାଟ ଆଗେଇ ଯାଇଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବେଳ ଅଛି ତୁ ତାକୁ ଗ୍ରହଣ କର । ତା'ପରେ ସେ ବଉଳର ନାଁ ଧରି ଡାକିଲେ ।

କୌତୁକଭରା ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚୁହିଁ ରହିଥାଏ । ସେହିଛୁଣି ଦାଣ୍ଡ ଘରରୁ ମଲାଲୁଗା ଖଣ୍ଡେ ପିନ୍ଧି ବଉଳ ଆସି ଠିଆ ହେଲା ପିଣ୍ଡା ଉପରେ । ବଡ଼ କରୁଣ ତାର ଚାହାଣି । ହାତରେ ତାର ସୁଟ୍‌କେଶ୍ ଖଣ୍ଡିଏ ଓହଳେଇଛି । ଡର ଭୟ ତା ଠି କିଛି ନାହିଁ ।

ରମେଶଭାଇ କହିଲେ—ତଥାପି ମୁଁ ଶେଷଥର ପାଇଁ ତତେ ଅନୁରୋଧ କରୁଛି, ତୁ ତାକୁ ଗ୍ରହଣ କର !

ପରେଶଭାଇଙ୍କର ସେହି ଏକା ଜିଦ୍—ନାଁ ।

ବଉଳ କର୍କଶ ସ୍ୱରରେ କହିଲା—ଏତେ ବେଳକୁ—ନାଁ ? ଏତେ ପରିହାସ ଖେଳ ଅଟେ ସ୍ୱାର୍ଥପର ପୁରୁଷଙ୍କୁ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ପରେଶଭାଇ ଷରମ ଛଡ଼ା ଭୁକ୍ଷ ସ୍ୱରରେ ଉତ୍ତର କଲେ—ସ୍ୱାର୍ଥ ପରାୟଣା ନାରୀ ଠାରୁ ଅବଶ୍ୟ କମ୍ । ଭାବଚନ୍ଦ୍ର ଘଟଣା ମୀମାଂସା କର ।

ବଉଳ ତା'ପର ରମେଶ ଭାଇଙ୍କି କହିଲା—ଭାଇ, ଏତେ କଥାରେ କଣ ଅଛି ? ତମେ ମାଜିଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ କୋର୍ଟରେ ଖୋରାକି ପୋଷାକି ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ମକଦ୍ଦମା ଦାଏର୍ କର । ମୁଁ କାନ ମୋଡ଼ି ସବୁ ଆଦାୟ କରିବି । ଏଇ ସୁଟ୍‌କେଶ୍ ଭିତରେ ମୁଁ ସବୁଚିଠି ସାଇତି ରଖିଛି ।

ରମେଶଭାଇ କହିଲେ—ଏ ଦୁଇଟି ପ୍ରଶ୍ନ ଭିତରୁ ଗୋଟିଏ ବାଛିନେ—ପରେଶ ।

ପରେଶଭାଇ କହି ଉଠିଲେ—ପରେଶ ଏତେ ଭୀରୁ କାପୁରୁଷ ନୁହେଁ ଯେ କାହାର ନାଲି ଆଖି ଦେଖି ସେ ଭୟ କରିଯିବ ।

ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦବାବୁ ଶୁଣି ଶୁଣି କହିଲେ—ଘଣ୍ଟାଏ କାଳ ଠିଆ ହୋଇ ମୁଁ ଆପଣମାନଙ୍କର କଥୋପ-କଥନ ଶୁଣୁଛି । ମୁଁ ପ୍ରଥମେ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ପଚାରେ—ଏ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ଆପଣଙ୍କର କେଉଁ ଭାବରେ ଭଉଣୀ ।

ରମେଶଭାଇ କହିଲେ—ମୋର ସହୋଦରା ।

ତା'ପରେ ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦବାବୁ କହିଲେ—ଦୟାକରି ଆପଣ ତେବେ ଶୁଣନ୍ତୁ । ଯା' ହେବାର ହୋଇ ଯାଇଛି, ଆଉ ଏହାଙ୍କ ସକାଶେ ଆପଣ ମୁଣ୍ଡରେ କଳଙ୍କ ପସରା ମୁଣ୍ଡାନ୍ତୁ ନାହିଁ । ଏ ପ୍ରକୃତରେ ଆପଣଙ୍କର କୁଳକଳଙ୍କିନୀ !

ରମେଶ ଭାଇ ଭୀଷଣ ଭାବରେ ରାଗି ଉଠିଲେ, କହିଲେ--ମୋ ଭଉଣୀର ଦୁର୍ନାମ ମୋ ସାମ୍ନାରେ ଆପଣ ବୟାନ୍ କରିବାକୁ ସାହାସ କରୁଛନ୍ତି ? ମୋ ଆଖି ଆଗରେ ମୋ ଭଉଣୀର ଅପମାନନା ?

ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦବାବୁ ହସି ହସି କହିଲେ—ସତ କଥା କହିବାକୁ ମୁଁ ଅଦୌ ଭୟ କରେ ନାହିଁ । ତା'ପରେ ଆପଣ ବହୁ କଥା କହି ଗଲେଣି । ପଦାକୁ ଗୋଡ଼ କାଢି ଶାନ୍ତି ନିକେତନରେ ଯାଇଁ ବିଦ୍ୟାର୍ଜନ କଲେ ସେଠି ଶିକ୍ଷା ବିଭାଗର ଭୁଲନୁହେଁ । ଭୁଲ ଯୁଆଁଙ୍କର ପରି କେତେ ଜଣ ଚରିତ୍ରହୀନାଙ୍କର । ଶିକ୍ଷାର ଦୁଆ ଦେଇ ଆପଣାର ଚରିତ୍ର ଦୂଷିତ କରି ଯେଉଁମାନେ ଶିକ୍ଷାର ଦୁର୍ନାମ ରଟନା କରୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ନିର୍ମମ ହୃଦୟଲେଶ ଗ୍ଭବୁକ ଦରକାର । ଏମାନଙ୍କୁ ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ଫାସିଖୁଣ୍ଟରେ ଝୁଲାଇବା ଉଚିତ । ନର୍ସ, ମାଷ୍ଟ୍ରାଣୀ ପ୍ରଭୃତି ବିଶେଷତଃ ଏଇ ସୁଯୋଗ ପାଇ ଅପସ୍ମାର ଚରିତ୍ର ନଷ୍ଟ କରି ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପଥରେ ଅବହେଳା କରୁଛନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କର ଚରିତ୍ର ସଂଶୋଧନ ନ ହେଲେ ଦେଶ କେବେହେଲେ ଆଗେଇବ ନାହିଁ ।

ରମେଶଭାଇ ଗର୍ଜି ଉଠି କହିଲେ—ଏ'ଟା ବଳୁଡ଼ା ପେଣ୍ଡ୍ରାଲ୍ ନୁହେଁ । ମୋତେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରମାଣ ଦେଖାଇ ପାରିବେ ?

ତା'ପର ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦବାବୁ କହିଲେ—ଖାଲି ଗୋଟାଏ କାହିଁକି, ଆହୁରି ଦଶ ପାଞ୍ଚଟା ଦେଖାଇ ପାରିବି ।

ତା'ପର ସେ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କୁ ଇସାରା ଦେଲେ । ପରେଶଭାଇ ଘର ଭିତରୁ ସବୁ ଫଟୋଯାକ ନେଇଗଲେ ।

ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦବାବୁ କହିଲେ—ରମେଶବାବୁ, ଠିକଏ ଯେବେ ଅନୁମତି ଦେବେ, ଆପଣଙ୍କ ଭଉଣୀ ସହିତ ମୁଁ ଦ'ଗୁଟିପଦ କଥାଭାଷା ହେବି ।

ରମେଶଭାଇ ନିରୁତ୍ତର ହେଲେ ।

ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦବାବୁ ତା'ପର ବଉଳକୁ ଅନାଇ କହିଲେ—ଆପଣ ମୋତେ ଚିହ୍ନି ପାରୁଛନ୍ତି ?

ବଉଳ କହିଲା—ପ୍ରାୟ କଲିକତାରେ ଦେଖିଲା ପରି ଲାଗୁଛି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

କେତେଥର ଦେଖିଛନ୍ତି ମୋତେ ?

ବଉଲ କହିଲା—ଥରେ ଅଧେ ।

ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦବାବୁ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ହାତରୁ ଫଟୋ ଗୁଡିକ ନେଇ ରମେଶଭାଇଙ୍କ ସାମନାରେ ବଉଲକୁ ଦେଖାଇଲେ । କହିଲେ—ଚିହ୍ନନ୍ତୁ ଏ ଫଟୋ ଗୁଡ଼ିକ । ଏ ଗୁଡିକ ଆପଣଙ୍କର ନା ଆଉ କାହାର ? ଏ ଭଦ୍ରଲୋକ ଗୁଡିକ କିଏ ? ତ୍ରୀବେଣୀ, କାଳିଘାଟ, ତାରକେଶ୍ବର, ଗଙ୍ଗାକୂଳ, ପାର୍କ ସବୁଯାଗାର ଫଟୋ ଗୁଡିକ ସାଇତା ହୋଇ ରହିଛି ।

ବଉଲ ଚଉ ଉଠି କହିଲା—ଏ ସବୁ ମୋର ନୁହେଁ । ଆପଣ ଏ ସବୁ କୁଆଡୁ ଆଣିଲେ । ଆପଣ ଦୁଷ୍ଟଚରିତ୍ର, ଆପଣ ବଡ଼ ଅଭଦ୍ର । ଏ ଫଟୋ ଗୁଡ଼ିକ ଆପଣ ଶୀଘ୍ର ନଷ୍ଟ କରନ୍ତୁ ।

ବଉଲ କହୁ କହୁ କାନ୍ଦି ପକାଇଲା ।

ତା'ପରେ ରମେଶ ଭାଇଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦବାବୁ ଫଟୋ ଗୁଡିକୁ ଚିହ୍ନାଇ ଦେଉଥିଲେ, କହୁଥିଲେ—ଦେଖନ୍ତୁ, କପରି ମଉଜରେ ବମ୍ବେ କଲିକତା ସହରରେ ଅନ୍ୟ ଧ୍ବଂସ କରି ଭଉଣୀ ଆପଣଙ୍କର ଫଟୋ ନେଇଛନ୍ତି । ଆପଣ ପୁଣି ଯୋଗ୍ୟ । ଭଉଣୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏତେ଼ କାତର ହୋଇ ପଡୁଛନ୍ତି । ଏ ଭଳି ନାରୀଙ୍କୁ ଶୀଘ୍ର ସମାଜରୁ ବହିଷ୍କୃତ କରିବା ଦରକାର ।

ବଉଲ ତା'ପର ରମେଶ ଭାଇଙ୍କୁ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି କହିଲା—ଭାଇ, ଶୀଘ୍ର ଆପଣ ଚାଲି ଆସନ୍ତୁ । ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ନାଁରେ କୋର୍ଟରେ ଶୀଘ୍ର ମକଦ୍ଦମା ଦାଏରେ କରନ୍ତୁ । ସାରା ଜୀବନ ଏଇ ମୋର ଖୋରାକ ପୋଷାକ ପାଇଁ ପୂରା ଦାୟୀ ।

ରମେଶଭାଇଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ଯେମିତି ଟେଟୁଳିଆ ବଜ୍ର କାମୁଡୁଥିଲା । ସେ କଦା ଅପମାନରେ ଆଉ ମୁହଁ ଦେଖାଇବାକୁ କୁଣ୍ଠା ବୋଧ

http://oaob.nitrkl.ac.in

କରୁଥିଲେ । ସେ ରାଗ ଡମ ଡମ ହୋଇ ବଉଳକୁ କହି ପଠାଇଲେ, କଳଙ୍କଣୀ ? ତାଙ୍କ ଓଠ ଥରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ସେ ଝଡ଼ପରି ଦାଣ୍ଡରୁ ପଳାଇ ଗଲେ । ସିପାହୀମାନେ ହସାହସି ହୋଇ ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଚାଲିଗଲେ ।

ବଉଳ ଅଧା ପାଗଳୀ ପରି କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ସେଠୁ କୁଆଡ଼େ ଖସି ଚାଲିଗଲା ।

ତା'ପର ମୁଁ ଦାଣ୍ଡକୁ ଯାଇ ଅନାଇଲି, ପଦେ ଦିପଦ ତା ସହିତ କୋଉଠି ଠିକଏ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବ ବୋଲି । କିନ୍ତୁ ତାର ଚିହ୍ନବର୍ଣ୍ଣ କୋଉଠି ଦେଖିଲି ନାହିଁ । ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟା ଏକୁଟିଆ କୁଆଡ଼େ ପାଗଳୀ ପରି ରାତି ଅଧରେ ପଳାଇଲାଣି । କୋଉଠି ଯାଇଁ ବଉଳରେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରି ଦେବକି କଣ ? ଏଠି କୋଉଠି ମୁଣ୍ଡ ଗୁଞ୍ଜି ରହିଯାନ୍ତା । ଖଟନ୍ତା ଖାଆନ୍ତା, ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ମୁଣ୍ଡପାତି ରହି ଅଶ୍ରମ ଜୀବନ ଗଢ଼ନ୍ତା । ଅହା, କାହିଁକି ତାକୁ ଏ ପାପବୁଦ୍ଧି ଦେଖା ହେଲା ।

ସୁଁ ସୁଁ ହୋଇ ମୁଁ କାନ୍ଦ ପକାଇଲି ।

ପରେଶ ଭାଇଙ୍କି ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦବାବୁ କହିଲେ—ପରେଶ, ଏ ଫଟୋ ଗୁଡ଼ିକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଯତ୍ନ କରି ରଖିବୁ । ତତେ କେତେବେଳେ ସେମାନେ ହୁଏତ ବିପଦରେ ପକାଇ ପାରନ୍ତି ।

ପରେଶଭାଇ କହିଲେ—ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ, ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ମୋର ଜୀବନର ବନ୍ଧୁ । ତୋ ଋଣ ବାସ୍ତବିକ ମୁଁ ଶୁଝି ପାରିବି ନାହିଁ ।

ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦବାବୁ ହସି ହସି କହିଲେ—ଦେଖ୍, ମୁଁ ଚାଲି ଯାଉଛି, ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ମୋ ପାଖକୁ ଟେଲିଗ୍ରାମ କରିବୁଟି ।

ପରେଶଭାଇ କହିଲେ—ସେଥିରେ ଆଉ ଭୁଲ କରୁଛି ଅଛି ! ଘଣ୍ଟାଏ ପରେ ସମସ୍ତେ ଶୋଇବା ପାଇଁ ଗଲେ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

କେଇଟା ଦିନ ଭିତରେ ଦୁନିଆ ବଦଳି ଗଲା । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସବୁ ଦିନ ପରି ସେମିତି କପୋତ ପରି ଝୁରି ହେଉଛି । କାହିଁ, କିଛି ତ ମୋର କୋଉଠି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉନାହିଁ ।

ଗଛତଳର ଶୀତଳ ଛାଇ, ପବନ ଆଧାର ଆଉ କଣ ଉମା ପୋଡ଼ା ଭାଗ୍ୟରେ ରହିଛି ।

ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦବାବୁ କଲିକତା ଚାଲି ଗଲେଣି, ପରେଶ ଭାଇ ସବୁଦିନ ପରି ଅଫିସ କାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ ।

ତା'ପରେ ଦିନେ ଝଣ୍ଟେ ମଉସାଙ୍କ ପାଖରୁ ପୁରୀରୁ ଚିଠି ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା । ଚିଠିରେ ଲେଖିଛନ୍ତି, ସବୁ କଥା ମୁଁ ଶୁଣିଲି । ହଉ, ସେ ସବୁ କଥା ବର୍ତ୍ତମାନ ଛାଡ଼ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତାଙ୍କର ମଉସା ମୋ ନିକଟ ଲେଖୁଛନ୍ତି—ନୀଳ ସହିତ ତା'ର ସମ୍ବନ୍ଧ ସ୍ଥାପନ ପାଇଁ । ଆମ ସମାଜରେ ଏ ସବୁ ଚଳବତ ? ଯଦି ମନକୁ ପାଏ, ତା'ହେଲେ ତାଙ୍କୁ ସେହିଦ୍ୱାରା ଜବାବ ଦେବ । ମୁଁ ଏଥିରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ମତ । ପରେଶଙ୍କୁ ଚଞ୍ଚଳ ମୁଁ ସଂସାରୀ ହେବାରେ ଦେଖିଲେ ଭାରି ଖୁସି ହେବ ।

ମାଉସୀ ବସି ଚିଠି ଶୁଣୁଥିଲା, ଉମା ତା' ପାଖରେ ବସି ଚିଠି ପଢୁଥିଲା । ପରେଶ ଭାଇ ଅଫିସକୁ ଯାଇଥିଲେ ।

ଚିଠି ପଢୁ ପଢୁ ଉମା ହସିଲା, କହିଲା—ବୋଉ, ଆଉ ସମ୍ବନ୍ଧ କଣ ଦରକାର ? ନୂଆବୋହୂ ପରି ଆମ ଘରେ ରହିଲାଣି ?

ତା'ପରେ ମୋତେ ଡାକିଲା—ନୂଆବୋହୂ ?

ମାଉସୀ ତା' ଉପରେ ଭାରି ଚିଡ଼ି ଉଠିଲେ ।

ଲୋକ ଦେଖାଣିଆକୁ ମୁଁ କାନ୍ଦି ପକାଇଲି, କହିଲି—ମାଉସୀ, ମୁଁ ଗାଁକୁ ଯାଆନ୍ତି ।

ମାଉସୀ—ହସିଲା ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଏଠି ରହି ବଡ଼ ଅପଦସ୍ତ ହେଲା ମଣିଷ । ମନେ ମନେ ମୁଁ ପ୍ରମାଦ ଗଣିଲି । ମନହେଲା, ଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ବାପା ଗାଁରୁ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ ତାଙ୍କ ସାଥିରେ ମୁଁ ପଳାଇଯାନ୍ତି ।

କାନ୍ଥ ଘଣ୍ଟାରେ ଠନ୍ ଠନ୍ ହୋଇ ଦୁଇଟା ବାଜିଲା । ପରେଶ ଭାଇ ଅଫିସରୁ ଫେରିଲେ । ଝାଳନାଳ ଆଣ୍ଠୁଆ ହୋଇଛନ୍ତି । ମନ ହେଉଥିଲା ବଞ୍ଚାରେ ଟିକିଏ ବିଞ୍ଚି ଦେବା ପାଇଁ । ସରମରେ ଆଉ ବଢ଼ିବାକୁ ଚଳି ନାହିଁ । ଉମା ହାତରେ ବଞ୍ଚାଟାକୁ ପଠାଇ ଦେଲି ।

ପରେଶ ଭାଇ ହସ ହସ ହୋଇ କହିଲେ—ବୋଉ, ତୁ ଅହେଁ କନ୍ଦାକଟା କରିବୁ ନାହିଁ । ତୋ ପାଖରୁ ମୁଁ ଦୁଇ ବର୍ଷ ପାଇଁ ଅନ୍ତର ହୋଇ ଯାଉଛି ।

ମାଉସୀ ଅତି ଆଗ୍ରହରେ ପଚାରିଲା—କୁଆଡ଼େ ତୋତେ ମୁଁ ମୁରୁଛି ରହିବ ରେ । ଏ ଆଖି ଦଇଟା ଫୁଟାଇ ଦେଇ କୁଆଡ଼େ ଯିବୁ ?

କହୁ କହୁ ସେ ଆପଣା ଲୁଗା କାନିରେ ତାଙ୍କର ମୁହଁ ପୋଛି ଦେଲା ।

ତା'ପରେ କହିଲେ—ମୁଁ ବିଲାତ ଯାଉଛି ।

ଉଲ୍ଲୁକି ଉଠିଲା ମୋର ମୁହଁ । ପରେଶ ଭାଇ ମୋର ବିଲାତ ଯିବେ ।

ମାଉସୀ ମୁହଁ ଶୁଖାଇ କହିଲା—କ'ଣ କହିଲୁ ? ବିଲାତ ଯିବୁ ? ମୋତେ ତା'ହେଲେ ମାଟି ଘୋଡ଼େଇ ଦେଇ ଯାଆ । ତୋ ଆସିଲା ବେଳକୁ ଜୀବନରେ ମୁଁ ଥିଲେ ହେଲା ।

କହୁ କହୁ ମାଉସୀ ଦୁଃଖରେ କାନ୍ଦ ପକାଇଲା ।

ମୁଁ ପାଖକୁ ଯାଇଁ ମାଉସୀର ଲୁହ ପୋଛି ଦେଲି ।

ଉମା କହିଲା—ବୋଉ, ତୁ ଏଡ଼େ ଓଲି ? କିଏ ବିଲାତ ଯିବା ପାଇଁ ଧନ ପାଉ ନାହିଁ, ପର ଟଙ୍କାରେ ଭାଇ ବିଲାତ ଯାଇଁ ବେଶୀ

http://oaob.nitrkl.ac.in

ପାଠ ପଢ଼ି ଫେରିବେ, ତୁ ତାଙ୍କୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସିନା କଲ୍ୟାଣ କର ତାଙ୍କର ଶୁଭ ମନାସନ୍ତୁ, ଆହୁରି କାନ୍ଦୁଛୁ ? ଛି—ଛି—ଛି ।

ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ କଥାରେ ସେହି ଡୁହା ଦେଲେ । ମାଉସୀ ତୁନି ହେଲା ।

ତା'ପରେ ପରେଶଭାଇ କହିଲେ—ଓଡ଼ିଆ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବ୍ୟବସାୟୀ ମାଧବ ପଟ୍ଟନାୟକ ବ୍ୟବସାୟ ପ୍ରସାର କରିବାରେ ଗୋଟାଏ ଭଲ ଟ୍ରେନିଂ ପାଇବା ପାଇଁ ମୋତେ ବିଲାତ ପଠାଉଛନ୍ତି । ଓଡ଼ିଶାରେ ତାଙ୍କର ଭଲ ସୁଖ୍ୟାତି ରହିଛି । ମୋର ତାଙ୍କ ସହିତ ଘନିଷ୍ଠତା ଯୋଗୁ ସେ ମୋତେ ବିଲାତ ପଠାଉଛନ୍ତି । ଦୁ ବରଷ ପରେ ମୁ ବିଲାତରୁ ଫେରିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ତାଙ୍କ ଫାର୍ମରେ ହଜାରଟଙ୍କା ବେତନ ପାଇବି ।

ଗର୍ବରେ ବୁକୁ ମୋର କୁଣ୍ଢେମୋଟ ହୋଇ ଯାଉ ଥାଏ । ସବୁଦିନ ଅପେକ୍ଷା ଆଜି ପରେଶଭାଇ ମୋତେ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଛନ୍ତି ।

ମାଉସୀ ତାଙ୍କ ମୁହଁକୁ ବଲବଲ କରି ଚାହିଁ ରହିଥାଏ ।

ଉମା କହିଲା—ତମେ ବିଲାତ ଯାଅ । ଏ ସୁଯୋଗ କେବେ ଛାଡ଼ନା । କିଏ ଖୋଜିଲେ ପାଉନାହିଁ, ଆମକୁ ମିଳୁଛି ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଛାଡ଼ିବା କାହିଁକି ?

ତା'ପରେ ପରେଶଭାଇ ହସି ହସି କହିଲେ—ମଉସାଙ୍କ ପାଖକୁ, ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ଟେଲିଗ୍ରାମ ଦୁଇଟା ପଠାଇ ଦେଇ ଆସିଛି । ସେମାନେ କାଲି ରାତିସୁଦ୍ଧା କଟକରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବେ । ତା'ପରେ ତମେ ସମସ୍ତେ ମୋ ସହିତ ବମ୍ବେ ଯାଇଁ ମୋତେ ଜାହାଜ ଚଢ଼ାଇ ଦେଇ ଆସିବ ।

ଉମା କହିଲା—ନୀଳ ଅପା, କାଲେ ଆସୁନୁ ଏଠିକି ? ସମସ୍ତେ ପରା ବମ୍ବେ ବାହାରିଲେଣି । ବମ୍ବେ ସହର ଦେଖି ଆସିବୁ ନାହିଁ ?

ମୁହଁରୁ ପାଣି ଛଡ଼େଇ ହସି ହସି କହିଲି—ତୁ ତ ଯିବୁ, ମୋ ଠି କଣ ଅଛି ? ତୋର ସିନା ଅଧିକାର ଅଛି, ମୋତେ କାହିଁକି କହୁଛୁ ?

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଏଡ଼େ ମାଜଣିଆ ଖୋକାଟା ସେ । ପରେଶଭାଇଙ୍କ ସାମନାରେ ମୋତେ ଚୁପି ଚୁପି କହିଲା—ନାହିଁ ମ, ମୋର ତ ଭାଇ ସହଜେ, ତୋ ଅଧିକାରଟା ହାତକୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ରହିଗଲାଣି ପରା ।

ପରେଶଭାଇ ବୁଝି ପାରିଲେ କି କଣ, ଖାଲି ହସୁଥିଲେ ।

ତା'ପରେ ଜମା କହିଲା—ଭାଇ, ଆମ ଯିବା ଆସିବା ଖର୍ଚ୍ଚଟା ?

ପରେଶଭାଇ କହିଲେ—ଟଙ୍କା ଯାହା କିଛି ମୋ ପାଖରେ ଅଛି । ବୋଉ ତା' ହାତ ପାଣ୍ଠିରୁ କିଛି କଣ ବାହାର କରିବ ନାହିଁ ?

ମାଉସୀ କହିଲେ—ଚାଲି ସମସ୍ତେ । ସମସ୍ତଙ୍କର ଖର୍ଚ୍ଚ ମୁଁ ତୁଲାଇବି ।

ତା'ପର ପରେଶଭାଇଙ୍କ ପାଇଁ ଭାତ ବଢ଼ା ହେଲା । ମାଉସୀ ପରେଶଭାଇଙ୍କି ଆପଣା ହାତରେ ଖୁଆଇ ଦେଲେ ।

ଆନନ୍ଦରେ ଲୁହ ଜକେଇ ଆସୁଥିଲା ସବୁରି ଆଖିରେ । ଦୁଆର ଅଧାରେ ଶୁଭ କାଉଟିଏ ବସି କା' କା' କରୁଥିଲା । ମନେ କଲି, ବାପା, ମଉସା ବୋଧେ ଆସି ପହଞ୍ଚିବେ କି କ'ଣ ।

ସଂସାର ମାୟାମମତା କାହାକୁ କାହାଠୁଁ ଅଲଗା କରି ପାରୁନାହିଁ । କ୍ଷଣିକ ବିରହ ବୁକୁତଳେ ବେଦନାର ଭୂମିକା ଝଙ୍କା ବୁହାଇ ଦେଉଛି । ହତାଶାର ମର୍ମଫଟା ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଅଳ୍ପ ସବୁରି ଛାତିତଳୁ ଘନ ଘନ ଉଠୁଛି ।

ମନତଳେ ଗଢ଼ି ଯାଉଥିଲା ମୋର ସେହି ଗୋଟିଏ ଚିନ୍ତାଧାରା । ପରେଶଭାଇ ବିଲାତ ଯିବେ । ଏଣିକି ମୋତେ ସେ ଦୂର ପ୍ରବାସୀ ପରି ଲାଗିବେ । ଆଖି ତଳେ ତଳେ ଲୁହ ଉଙ୍କୁଟି ଉଠୁଥିଲା, ମୁହଁରୁ ମୋର ଆଉ ଭାଷା ସ୍ଫୁରୁ ନ ଥିଲା । ପେଟକୁ ମୋର ଆଉ ଦାନା ଗଲା ନାହିଁ ସେଦିନ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ସେହିଦିନ ନିଶୂନ ଗମ୍ଭୀର ରାତି । ଆକାଶ ମଝାରେ ରୂପା ଟିକିଲି ପରି ଜହ୍ନ ଉଇଁଛି । ଚୁରଆଡ଼ ନୀରବ, ନିସ୍ତବ୍ଧ ।

ରାତିରେ ଜମା ମୋତେ ନିଦ ପଡୁନାହିଁ, ମନ ମୋର ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇ ଉଠୁଛି । ଏ ଘର ଲୋକଙ୍କରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗଭୀର ନିଦ ଘାରି ଗଲାଣି ।

ଦୁଆର ଅଟଣାରେ ଅଧରାତିରେ ଯାଇଁ ଠିଆ ହେଲି ମାହିଲି । ମନ ଗହନରେ ତଳେ ମୋର ଧୀରେ ଧୀରେ ଉଇଁ ଆସୁଥିଲା ପରେଶ ଭାଇଙ୍କର ସେହି ସବୁଗ ସ୍ମୃତି ।

ଘଡ଼ିକ ପରେ ପରେଶ ଭାଇ ଉଠି ଆସିଲେ ବାହାରକୁ । ମତେ ଅନାଇ ବଡ଼ ଧୀର ଗଳାରେ କହିଲେ—କିଏ ?

ଠିଆ ହୋଇ ତଳକୁ ମୁହଁ ପୋତି କହିଲି—ମୀଳ ।

ଅଧରାତିରେ ଉତ୍ତେଜନାରେ ଦେହ ମୋର ଶୀତେଇ ଉଠୁଥାଏ । ତା'ପର ସେ କଳ କଳ ହୋଇ ଧୀରେ ଧୀରେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସି ମୋ ହାତଟିକୁ ଧରି ନେଲେ । ସହସା ଦେହରେ ମୋର ଯେମିତି ବିଜୁଳି ଖେଳିଗଲା । ଭୟରେ ଛାତି ମୋର ଦମ୍ ଦମ୍ ପଡୁଥାଏ ।

ତା'ପରେ ଧରେହିଁ ଯାଇ ତାଙ୍କ ବିଛଣାରେ ବସିଲି । ଜୋଛନା ଆଲୁଅ ଝଲକାଏ ବାଙ୍କ ହୋଇ ପଡ଼ୁଥାଏ ଆମ ଦୁହିଙ୍କ ମୁହଁ ଉପରକୁ ।

ମୀରବଳାରେ ଆଖିରୁ ମୋର ଲୁହଧାର ଗଡୁଥାଏ । ତାଙ୍କ କୋଳରେ ମୁଁ ଶୋଇ ଚୁହିଁ ରହୁଥାଏ ତାଙ୍କର ପ୍ରେମ-ତୃଷିତ ନୟନ ଯୁଗଳକୁ । ତା'ପରେ ତାଙ୍କର ଗାଢ଼ ବାହୁ-ପାଶ ମଧ୍ୟରେ ବନ୍ଦିନୀ ହୋଇ ମୁଁ ଜୀବନର ସୁନାର ସ୍ୱପ୍ନ ଗଢୁଥିଲି ।

ଗମ୍ଭୀର ରାତର ଝିଁଙ୍କାରି ଧ୍ୱନି ମୁଖରିତ କରୁଥିଲା ନିର୍ଜନ କୋଠରୀଟିକୁ । ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ଉଠୁଥିଲା ମୋର ସବୁ ଅଙ୍ଗ ଲତାଟି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ତା'ପରେ ମିତେ ସେ ବୁଝାଇଲେ-ନୀଳ, ମୋ ପୂର୍ବ ଅପରାଧ ପାଇଁ ତୋଠୁଁ ମୁଁ କ୍ଷମା ମାଗି ନେଉଛି ।

ଆନନ୍ଦ ଅଶ୍ରୁସିକ୍ତ ଆଖିବାଲା ଗୁଡ଼ିକ ମୋର ଗୋଟି ଗୋଟି ହୋଇ ଯାଉଥିଲା । ମନ ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ତାଙ୍କ ଆଦରବୋଳା କଥା କେଇପଦ ଶୁଣୁଥିଲି ।

ତାଙ୍କର ଓଠ ଟିକୁ ଧରି ପକାଇ କରୁଣ କଣ୍ଠରେ ପଚାରିଲି— କେବେ ବିଲାତରୁ ଫେରିବ ?

ପରେଶ ଭାଇ ମୋ ଲୁହ ପୋଛିଲେ । କହିଲେ—ବ୍ୟସ୍ତ ହୋନା ନୀଳ । ଅନନ୍ତ ଅନନ୍ତ ବର୍ଷ ଦୁଇଟା କୁଆଡ଼େ ପାଣି ପରି ବୋହିଯିବ । ଯେତେଦୂର ମୁଁ କାର୍ତ୍ତିକ ନଟିଆ ବେଳକୁ ତମମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଫୁରୁ-ଫୁରୁରେ ଫେରି ଆସିବ ।

ପଚାରିଲି—ସତେ ଆଉ ମତେ ଭୁଲିବ ନାହିଁ ? ମୋ ଦେହ ଛୁଇଁଲ ?

ପରେଶ ଭାଇ ମୋ ଓଠଟିକୁ ଧରି ଚୁମ୍ବନ ଦେଲେ । କହିଲେ— ଝରଡ଼ା ପଥରୁ ମୁଁ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇ ଆସିଛି, ମୋର ଜୀବନ-ନାୟିକା ମୁଁ ବାଛିନେଇ ସାରିଲଣି । ଏଥିପାଇଁ ଯଦି ପୁଣି ସମାଜର ବିପ୍ଳବ ହୁଏ, ତା'ହେଲେ ନିଶ୍ଚୟ ମୁଁ ତାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବି । ନିଶ୍ଚୟ ତତେ ମୁଁ ଜୀବନରେ ମୋର ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗିନୀ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିବି । ଏହା ମୋର ଧ୍ରୁବ ସତ୍ୟ ।

ବସି ବସି କହିଲି—ମୁଁ ଶୁଣିଛି, ବିଲାତରେ ମେମମାନେ କୁଆଡ଼େ ଭାରତୀୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଆକୃଷ୍ଟ । ଚପ୍, କଟ୍‌ଲେଟ୍, ଟି ତାଙ୍କ ସାଥିରେ ଏକା ଟେବୁଲ୍‌ରେ ଖାଇ, ଡ୍ୟାନ୍‌ସିଙ୍ଗ୍ ହଲରେ ତାଙ୍କ ସହିତ ନୃତ୍ୟ ମଉଜ କରି ଆଉ କାହାରି ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ ତ ?

http://oaob.nitrkl.ac.in

ପରେଶ ଭାଇ ମୋ କଥା ଶୁଣି ହସିଲେ, କହିଲେ—ନୀଳ, ପରେଶ ଆଉ ସେ ପୂର୍ବ ପରେଶ ହୋଇ ନାହିଁ । ତୋ ଚେଷ୍ଟାରୁ ଆଜି ସେ ପ୍ରକୃତ ପରଶମଣି ହୋଇ ପାରିଲଣି । ତୁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କର, ସେ ଖାଲି କୁଶଳରେ କେମିତି ବିଲାତରୁ ଫେରି ଆସୁ ।

ତାଙ୍କ ମୁହଁ ଖୋଲି କହିଲି—ତମପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ସୁମରଣା କରିବି ନାହିଁ ତ ଆଉ ମୁଁ କାହାପାଇଁ ସୁମରଣା କରିବି । ଏ ଜୀବନର ଦେବତା ତୁମେ । ବିଲାତ ଯାଉଛ, ହୁସିଆର ହୋଇ ରହିବ, ଦେହ ମୁଣ୍ଡର ଯତ୍ନ ନେବ ଭଲ କରି ।

ଧୀରେ ଧୀରେ ସେ ମୋର ବେଣୀଟିକୁ ସାଉଁଳୁ ଥାନ୍ତି ।

ମନ ଭିତରେ ମୋର ଚହଟି ଆସୁଥାଏ ଆସନ୍ନା ଭବିଷ୍ୟତର ପୁନେଇଁ ହସର ଧୋବ ଫର ଫର ଜୋଛନା ଆଲୁଅ । କାର୍ତ୍ତିକ ପୁନେଇଁର ଶୁଭ-ଆଗମନୀ ଉଷା ଗୋଧୂଳି ।

ଆଜି ମୁଁ ତାଙ୍କ ସହିତ ବମ୍ବେ ଯାଇଁ ଯାହାଜ ଚଢ଼ାଇ ଦେଇ ଆସିବି, କିନ୍ତୁ ଆସିଲା ବେଳକୁ ହୁଏତ ମୁଁ ଯାଇଁ ମୋର ସେହି ସୁଦୂର ପାହାଡ଼ୀ ପଲ୍ଲୀଗାରେ କୋଉ ଅନ୍ଧାରୁଆ କୁଟୀର ତଳେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇଥିବି ।

ସେଦିନ ଯେବେ କାର୍ତ୍ତିକ ପୁନେଇଁ ପଡ଼ିଥିବ, ମୁଁ ପୂତ ପବିତ୍ର ହୋଇ ମାଳୀନୀ ଶତଧୋପଲା ଜଳ ସୁଅରେ ଭସାଉଥିବି କଦଳୀ ପଟୁଆର ଛୁଆଁ ହୋଇ । ଘିଅ ଦୀପ ମୋର ଅଗ୍ନି ଶିଖା ଡୋଳି ଧୀରେ ଧୀରେ ତା' ଦେହରେ ଭାସି ଯାଉଥିବ ଲହରୀ ଧାରେ ଧାରେ ଦୂର ଦିଗ୍‌ବଳୟ ତଳେ ଆକାଶ ଚୁମ୍ବୀ ପର୍ବତ ମାଳା ନୀଳ ଲହରୀ ପରି ଦିଶୁଥିବ ଆକାଶ ମନ୍ଦିରେ । ଦୀପ ଜାଳି ଦେଇ ବନ୍ଦାପନା କରୁଥିବି ବିଲାତ ଫେରନ୍ତା ପରେଶ ଭାଇଙ୍କି । ମୁଁ ସେହି ଓଡ଼ିଆ ସାଧବ ଘରର ଝିଅ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଏବେନ ପରା ଧନରତ୍ନ ବୋଇତରେ ନଦୀ ଯାଭା, ସୁମତ୍ରା, ବାଲି ଦ୍ୱୀପରୁ ପଢ଼ ତାର ଫେରି ଆସିଲା ବେଳେ ସାଧବ ବୋହୂ ହସି ହସି ତୋଳି ଦେଉଥିଲା ଆଗେ ପୂଜାଅର୍ଘ୍ୟ । ଆଜି ଓଡ଼ିଆ ସାଧବ କଲିକତା କଳ କାରଖାନାରେ, ଆସାମ ଚା ବଗିଚାରେ କୁଲି ପାଲଟିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବଞ୍ଚି ରହିଛନ୍ତି ସାଧବାଣୀର ସେହି ବୋଇତ ସ୍ମୃତି ଯୁଗ ଯୁଗ ପାଇଁ ।

ମୁଁ ଓଡ଼ିଆ ସାଧବ ଘରର ଝିଅ । ବୋହୂ ହେବା ପାଇଁ ମନରେ ପ୍ରବଳ ବାସନା ଜାଗେ ଗୃହକର୍ମୀ ପରି ଗୃହୁଁ ରହିଛନ୍ତି । ପୂର୍ବେ ସାଧବ ମାନେ ଧନରତ୍ନ, ଟଙ୍କା ପଇସା ବୋଇତରେ ବୋହି ଆଣୁଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଏବେ ମୋ ଭାଇ ମୋର ବିଲାତରୁ ବିଦ୍ୟା ଧନ ବୋହି ଆଣିବେ । ଏଇ କାର୍ତ୍ତିକ ମାସରେ ଦାଣ୍ଡରେ ଆମର ଆକାଶ-ଦୀପ ମୁକ୍ତାଶୀ ରୂପେ ଲୁହା ହୋଇଥିବ । ମୁଁ ଖଟେଇ ପୂଜାରେ ଚାଲୁକା ପୂଜା ଭସାଉଥିବି ତାଙ୍କରି ପାଇଁ ବୋଇତ ।

ଆଜିର ଏ ନିର୍ଜନ ରାତିଟି ପରି ବିବାହ ପରେ ବିତି ଯିବ ଆମର ଅଗଣିତ ମଧୁମୟ ଯାମିନୀ । ଏମିତି ଆକାଶରେ ଦେଖୁଥିବି ଭରା ଚାନ୍ଦ ରୂପେଲି ରାତି—ମନରେ ଏମିତି ପରଶି ଦେଉଥିବ ଶୀତଳ ଶିହରଣ ।

ମୋ ବୋଲମାଲ ଦୁନିଆ ଲୋକେ ଦେଖି କେତେ କିଏ ଖୁସି ହେଉଥିବେ । କେତେକଙ୍କର ବି ଦେହ ସହିବ ନାହିଁ, ନାକ ଟେକିବେ ।

ରାତି ଖୁବ୍ ଗଭୀର ହେଲାଣି । ଅନାଇଲି, ଗୁରୁଙ୍କର ଛୋଟ ଆକାଶ ଦୁଆରକୁ ଉଠିଛନ୍ତି ।

ଇଚ୍ଛା ନ ଥିଲା ତାଙ୍କ ପାଖରୁ ଅନ୍ତର ହେବାପାଇଁ—କିନ୍ତୁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟର ବାଧ୍ୟବାଧକତାରେ ଉଠି ଆସିଲି ବିଛଣାରୁ ।

ମାତ୍ର ତାଙ୍କର ଛାଡ଼ ନ ଥିଲା ମୋତେ, ତାଙ୍କ ଆକୁଳ ଆଖି ଦୁଇଟି ଅଶ୍ରୁ ଛଳ ଛଳ ହୋଇ ଯାଉଥିଲା । ବାଷ୍ପ ଗଦଗଦ କଣ୍ଠରେ ଡାକିଲି ନାଁ ଧରି । ଘଡ଼ିଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେହ ସାଥିରେ ଦେହ ଯାବ ପଡ଼ିଗଲା ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ସେ ମୋ ଡ଼ାହାଣ ହାତ ପାପୁଲିଟିକୁ ସଧୀରେ ଆଉଁସୁ ଥିଲେ ।

ଧୀର ପଦକ୍ଷେପରେ ଚାଲି ଆସୁ ଆସୁ ପୁଣି ତାଙ୍କ ଓଠଟିକୁ ଧରି ପକାଇ କହିଲି—ଯାଉଛି ! ଏ ଜୀବନଟା ଜାଣି ତମରି ସାଥିରେ ଗଲା । ଖାଲି ମାଟି ପିଣ୍ଡଟା ଯାହା ପଡ଼ି ରହିଲା ଏଇଠି ।

ରାତି ପାହାନ୍ତା ହୋଇ ଆସୁଛି । ଛୁଆଁ ମୁଁ ବହୁତ ଡେଇ ପଡ଼ିଲି ।

ପାହାନ୍ତା ପହରର ଫିକା ଆଲୁଅ ଦୂରରେ ଝାପ୍‌ସା ଦିଶିଲାଣି । ରାସ୍ତା ଉପରେ ବଗୀ ଗାଡ଼ିଟା ଚାଲି ଯାଉଛି, ଘୋଡ଼ା ଟାପୁ ଘନ ଦ୍ୱାର କମ୍ପାଇ ଦେଉଛି । ବାହାରେ କାହାର ନିଦ ଭାଙ୍ଗି ଗଲାଣି, କାଶ ଛାଡୁଛି । ରାତି ପହାନ୍ତାରେ ଗଳାର ସ୍ୱର ଆର ଶୁଭୁଛି ଏ ଖଞ୍ଜା ମଝିକି ।

ଅଶ୍ରୁ ଛଳ ଛଳ ଆଖିରେ ତାଙ୍କୁ ବିଦାୟ ଦେଇ ଝଅଟ ଦୁଆରକୁ ମୁଁ ଚାଲିଆସିଲି ।

ତା'ପର ।

ଧୀରେ ଧୀରେ ଯାଇଁ ସୁନା ଟିଲାଟି ପରି ଜର୍ମା ପାଖରେ ଯାଇଁ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲି । ସେ କିନ୍ତୁ ଜାଣି ପାରି ନାହିଁ କିଛି ।

କ୍ରମେ ରାତି ପାହିଲା । ଦିଗ୍‌ବଳୟ ତଳେ ସିନ୍ଦୁର ଫାଟିଲା ।

ତା'ପର··· ?

\+ \+ \+

ବମ୍ବେ ସହର ଖୁବ୍ ଜନାକୀର୍ଣ୍ଣ; ନଭଶ୍ଚୁମ୍ବୀ ସୁରମ୍ୟ ପ୍ରାସାଦମାଳା ଚାରିଆଡ଼େ ଇନ୍ଦ୍ରଭୁବନ ପରି ଦିଶୁଛି । ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ସହିତ ସଭିଏଁ ଆସି ବମ୍ବେରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଆଦ୍ୟ ଆଷାଢ଼ର ପହିଲ ଝର ପିଟିଛି, ଅଟରେ ସୁବିସ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ଆରବ ସାଗର । ମୁକ୍ତୁଳା ସାଗରର ଅନନ୍ତ ନୀଳିମା ଆଡ଼େ ଦୃଷ୍ଟି ବୁଲାଇଲି । ଶୁଭ୍ରଆଡ଼େ ଫେନିଳ ଲହରୀମାଳା ବହୁ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଠି ବେଳାଭୂମିରେ ଲମ୍ଫ ଦେଉଥିଲା । ଦିବସର ଶେଷ ଅସ୍ତୋନ୍ମୁଖ ସୂର୍ଯ୍ୟର ବିଭାସ ଝରି ପଡ଼ୁଥିଲା ସାଗର କୋଳରେ ।

ସମ୍ମୁଖରେ ବମ୍ବେ ବନ୍ଦର । ଦୂରରେ ଜାହାଜ ନଙ୍ଗର ପକାଇଛି । ପରେଶ ଭାଇ ଜାହାଜରେ ବିଲାତ ଯାତ୍ରା କରିବେ ।

କ୍ରମେ ବର୍ଷା ବନ୍ଦ ହେଲା ।

ଆମେ ସବୁ ବେଳାଭୂମିରେ ବୁଲାଚଲା କରୁଥାଉ । ବାପା ମଉସାଙ୍କୁ କହିଲେ—ଈଶ୍ୱର ତାକୁ ଖୁବ୍ ଆନନ୍ଦରେ ବିଲାତରୁ ଫେରାଇ ଆଣନ୍ତୁ, ତା ପର··· ।

ମଉସା ବାପାଙ୍କ ତୁଣ୍ଡରୁ କଥା ନ ସରୁଣୁ କହିଲେ—ଆପଣ କିଛି ମନେ କରନ୍ତୁ ନାହିଁ, ନୀଳକୁ ମୁଁ ବୋହୂ ରୂପେ କେବେଠୁଁ ମନୋନୀତ କରିସାରିଛି । ପରେଶ ବିଲାତରୁ ଫେରିଲେ ମୋର ସେ ଇଚ୍ଛା ପୂରଣ ହେବ ।

ପରେଶ ଭାଇ ଯ୍ୱା’ ଭିତରେ ଡାକ୍ତର ମଇନା ହେଲେ । ତାଙ୍କ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ରିପୋର୍ଟ ଆଶାନୁରୂପ ବୋଲି ଜଣା ହେଲା ।

ତା ପରେ ତାଙ୍କୁ ବିଲାତ ଦିବାପାଇଁ ଟିକେଟ୍ ଖଣ୍ଡିଏ ମିଳିଲା । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଏକ ଲୟରେ ସେଠି ଛିଡ଼ା ହୋଇ ସବୁ ଦେଖୁଥାଉ ।

ବାପା, ମଉସା, ମାଉସୀ ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଆଶୀର୍ବାଦ କଲେ । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କଲେ । ମାଉସୀ ଜାହାଜ ପାଖରେ ଭୋ, ଭୋ, ହୋଇ ରଡ଼ି ଛାଡ଼ିଲେ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ତା' ପରେ ଉମା, ମୁ ଉଠେଁ ତାଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କଲୁ । ଲୁହ ଛଳ ଛଳ ଆଖିରେ ମୁଁ ତଳକୁ ମୁହଁ ପୋତି ଛିଡ଼ା ହେଲି ।

ପରେଶ ଭାଇ କ'ଣ ମନକୁ ପାଇ କହିଲେ—ବାପା, ଉମା ବାହାଘର ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ସାଥୀରେ ହେବ, ତା'ର ସେଥିରେ ସମ୍ମତ ଅଛି । ଆପଣ ତା ପାଖକୁ ଚିଠି ଲେଖିଦେ । ମୁଁ ବିଲାତରୁ ତା ପାଖକୁ ଲେଖିବି । ଗଲାବେଳେ ତା' ସହିତ ମୋର ଦେଖା ହୋଇ ପାରିଲା ନାହିଁ ।

ଦୂରରେ ସମୁଦ୍ରର ଭୀଷଣ ଗର୍ଜନ ଶୁଭୁଥାଏ ।

ତା ପରେ ପରେଶ ଭାଇ ମାଉସୀଙ୍କୁ କହିଲେ—ବୋଉ, କାନ୍ଦବୁ ନାହିଁ, ଚିଠି ବରାବର ଦବୁ । ବର୍ଷ ଦୁଇଟା କୁଆଡ଼େ ପାଣି ପରି ବହିଯିବ ।

ମାଉସୀ କିଛି ନ କହି ଝୁଁ ଝୁଁ ହୋଇ କାନ୍ଦୁଥାନ୍ତି ।

ତା ପରେ ପରେଶ ଭାଇଙ୍କର ବାପାଙ୍କ ଠେଇଁ ଆଖି ପଡ଼ିଲା । କହିଲେ—ଏଥର ବୋଧହୁଏ ନୀଳକୁ ଆପଣ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇଯିବେ । ମଝିରେ ମଝିରେ ଆମ ଘରକୁ ତାକୁ ପଠାଉଥିବେ । ନଇଲେ ବୋଉ ମନ ଭାରି ଦୁଃଖ ହେବ । ମୁଁ ମାଉସୀ ପାଖକୁ ପରେ ଚିଠି ଦେବି ।

ବାପା ତାଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କଲେ ।

ପରେଶ ଭାଇ ତା'ପର ଉମାକୁ ଅନାଇଲେ—ତା' ହାତରେ ଟଙ୍କା ତରିଶିଟି ଧରାଇ କହିଲେ—ଛି, କାନ୍ଦୁଛୁ ? ମୋ ସୁନାଭଉଣୀଟା ପରା ! ଚିଠି ଆଠ ଦିନେ ପଠଉଥିବୁ, ମୁଁ ଅଳ୍ପଦିନେ ଫେରି ଆସିବି ଯେ—

ଉମା ପିଲାଙ୍କ ପରି କଇଁ କଇଁ ହୋଇ କାନ୍ଦି ଉଠିଲା ।

ସବା ଶେଷକୁ ତାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଲା ମୋ ଆଡ଼େ । ମୋର ଧୈର୍ଯ୍ୟ ନ ଥିଲା ଆଦୌ । ମୁହଁରେ ରୁମାଲ୍‌ଟିକୁ ଦେଇ କଇଁ କଇଁ ହୋଇ ମୁଁ ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କ ପରି କାନ୍ଦି ଉଠୁଥାଏ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ସେ ମୋ ପାଖକୁ ଧୀରେ ପଦକ୍ଷେପରେ ଆସି ମତେ ଆଶ୍ବାସନା ଦେଲେ । ହାତରେ ମୋର ସେହି ଟଙ୍କା ଛଅଶିଟି ଧରଉ ଧରଉ କହିଲେ—ଗାଁକୁ ଗଲେ ମୋ ଚିଠି ପାଇବୁ । ଚିଠି ଦବୁଟି, ନାଇଁ ?

ସହାନୁଭୂତିରେ ମୁଣ୍ଡ ମୋର ତଳକୁ ନଇଁ ଆସିଲା । ଟଙ୍କା ତାଙ୍କୁ ଫେରାଇ ଦେଉଥିଲି କିନ୍ତୁ ସେ ମୋ ଠୁଁ ନେଲେ ନାହିଁ ।

କହିଲି—ନିଅ, ବାଟରେ ଟଙ୍କା ତମର ଅଭାବ ହେବ !

ସେ ଜମା ନେଲେ ନାହିଁ ।

ସେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଠୁଁ ବିଦାୟ ନେଇ ଯାଇଁ ଜାହାଜରେ ବସିଲେ । ଅନାଇଲି ତାଙ୍କ ଗୋରା ତକ ତକ ମୁହଁଟିକୁ, ମତେ ଅନାଇଁ ସେ ଗୋପନରେ ଅଶ୍ରୁ ଢ଼ାଳୁଛନ୍ତି ।

ତା’ ପରେ ଜାହାଜ ବନ୍ଦର ଛାଡ଼ିଲା ।

ବେଲାଭୂମିରେ ଠିଆ ହୋଇ ମୁଁ ଜାହାଜ ଭିତରେ ତାଙ୍କର ସ୍ନିଗ୍ଧ ଦୁଃଖକାନ୍ତିଟିକି ନିରେଖି ଦେଖୁଥାଏ । ଆରବସାଗରର ଫେନିଳ ତରଙ୍ଗମାଳା ମଧ୍ୟରେ ଜାହାଜ ଦୂରକୁ ଭାସି ଭାସି ଚାଲିଛି, ତା’ର ଭିତରେ ଲୁଚି ଯାଉଛନ୍ତି ମୋ ଜୀବନ-ଆକାଶର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଧ୍ରୁବ ତାରା । ସବୁ କୁଆଡ଼େ ଲୁଚି ଗଲାଣି, ଲୁଚି ଗଲାଣି ଜାହାଜ, ଲୁଚି ଗଲେଣି ପରେଶ ଭାଇଙ୍କର ମଧୁଭରା ବାଙ୍କ ଚାହାଣି । କେତେ ଦୂରେ, କେତେ ଦୂରରେ ଯାଇଁ ସେ ରହିଲେଣି, ଆଉ କି ସତେ ମୁଁ ତାଙ୍କର କମନୀୟ ମୁଖଶ୍ରୀ ଥରେ ଦେଖି ପାରିବି ନାହିଁ । ମୁଁ ଆଉ ଏ ଭଙ୍ଗା ଜୀବନ ନେଇ ବେଲାଭୂମିରେ କାହିଁକି ତେବେ ଛିଡ଼ା ହୋଇ ରହିଛି ? ଅଥଳ ଜଳରାଶି ଭିତରେ କୁଆଡ଼େ ହଜି ଗଲେଣି ମୋର ପରେଶ ଭାଇ ।

ଏଇଠୁ ମୁଁ ଫେରିଯିବି ମୋର ଜନ୍ମଭୂମି ସୁଦୂର ଓଡ଼ିଶାକୁ । ଦୂର ପାହାଡ଼ୀ ସଫସଲ ଗାଁର ସେହି ନଛୁଟିଆ କୁଟୀର ତଳେ ବସି ଦୀର୍ଘ ଦୁଇବରଷ କାଳ ତାଙ୍କ ରୂପ-ସ୍ମୃତି କା ଭଜନ କରୁଥିବି ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ହୃଦୟ ତଳର ଅକୁହା କୋହ ମତେ ବେଳୁବେଳ ଉନ୍ମାଦ କରୁଛି ? ଏ ଦୁନିଆ ମତେ ଫାପସା, କୁହେଳିକାମୟ ଦିଶୁଛି । ଦୁନିଆରେ ମତେ ଆଉ ଶାନ୍ତି କିଛି ଲାଗୁ ନାହିଁ ।

କେବେ ସେ ଦିନ ଆସିବ ! ପରେଶ ଭାଇଙ୍କ ସହିତ ମୋର ସୁନାର ସଂସାର ଗଢା ହେବ । ନୂଆ ଦୁନିଆର ନୂଆ ଆଶା-ଆଲୁଅରେ ହସି ଉଠିବ ଆମ ବିକଶିତ ଭରା ଯୌବନ । ରଙ୍ଗିନ୍ ସ୍ୱପ୍ନର ମହୁଆ ନିଶାରେ ଦୁହେଁ ଆତ୍ମହରା ହୋଇ ଚଳ ଚଳ ବୁକୁ ଭିତରେ ଆନନ୍ଦର ନିର୍ଝରିଣୀ ଖେଳାଇବୁ । ହସି ଉଠିବ ଆମ ସରସ ଦୁନିଆ, ପୁଲକିତ ହେବ ଯୁଗଳ ଜୀବନ ।

ବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ନବଯୁଗ-ଅରୁଣ ଆଲୋକରେ ସଂସ୍କୃତି ଆମର ହସି ଉଠିବ । ପାରମ୍ପରିକ ପୁରୁଣା ପ୍ରଥା ସବୁ ବଦଳି ଯିବ । ନବ-ପ୍ରେମରେ ବିଭୋର ହୋଇ ସମାଜ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଦୁହେଁ ବିହଙ୍ଗ ବିହଙ୍ଗିନୀ ପରି ସ୍ୱାଧୀନ ବସା ରଚନା କରି ରହିବୁ ।

ଜୀବନ ହେବ ସରସ ମୟ ।

ରଙ୍ଗିନ୍ ସ୍ୱପ୍ନ ସଫଳ ହେବ ।

କେବେ ଫେରିବ, ପ୍ରିୟ ! ଅଶ୍ରୁ ଛଳ ଛଳ ଆଖି ନେଇ ଆଜି ମୁଁ ଏଠୁଁ ସୁଦୂର ପଲ୍ଲୀ ଗାଁକୁ ଫେରି ଯାଉଛି । ଜୀବନର ଅଶେଷ ଝଡ଼ ଝଞ୍ଜା ଭିତରେ ନିନ୍ଦା ଅପମାନ ଭିତରେ ତୁମରି ମଧୁମୟ ନାଁ ଟିକୁ ମୁଁ ଏଣିକି ଅହରହ ଜପମାଳି କରୁଥିବି । ବାପା, ମଉସା, ମାଉସୀ, ଉମା ଆମେ ସମସ୍ତେ ଫେରୁଛୁ ଏଇଠୁ । ହୃଦୟର ଭଗ୍ନ-ବୀଣା ତାର ମୋର ଛିନ୍ନ କରି ଯାଉଛି । ମୁଁ ଫେରି ଯାଉଛି ଏଇଠୁ । ତମେ ନିଭିଗଲଣି ମୋ ଆଖି ଉଢ଼ାଳରୁ, ଆଉ ମୁଁ ଚାହିଁ ପାରୁ ନାହିଁ ଆରବ ସାଗରର ନୀଳଭରା ଜଳ ରାଶିକ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ହୃଦୟ ମୋର ଶତଧାରା ହୋଇ ଯାଉଛି, ଆଉ କି ମୁଁ ସତେ ଏଠୁ ଫେରି ଯାଇ ପାରିବି ନାହିଁ... !

ଜୀବନଟାକୁ ଛଡ଼ାଇ ନେଇଗଲ ସାଙ୍ଗରେ, ଖାଲି ଜଡ଼ ପିଣ୍ଡଟା ରହିଗଲା ପଛରେ ।

ଏ ଜୀବନରେ ଆଉ ମୁଁ ଆଶା ରଖି ନାହିଁ । ତଥାପି ତମ ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାତକାମୀ ପରି ଚାହିଁ ରହିଥିବି ଘନ ଗଛ ମଳ ବଣୁଆ ପଲ୍ଲୀ ଗାଁ ଧାରେ । ସେଇଠି ନିତ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଇଁବ, ଚନ୍ଦ୍ର ଉଇଁବ, ତାରା ଦଳ ଦଳ ଫୁଟି ଉଠିବ ଗୋଟି ଗୋଟି ହୋଇ । ସ୍ୱପ୍ନର କୁହେଳି ଭିତରେ ତମର ଛବି ନିତ ନିତ ମୋ ମନ ଗହନ ତଳେ ରୂପାୟିତ ହେଉଥିବ । ଏ ଅଶ୍ରୁଳ ଆଖିରେ ମୁଁ ଦେଖି ଦେଖି ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କରୁଥିବି ।

ସତେ ଫେରିବ ପରେଶ ଭାଇ ?

ରୂପ-ଦୀପାଳି ଜାଳି ଯୁଗ ଯୁଗ ପାଇଁ ତମର ଆଶା-ପଥ ମୁଁ ଚାହିଁ ରହିଛି । ତମର ପ୍ରୀତି କଥା ଶୁଣି ଏ କର୍ଣ୍ଣ ମୋର ପବିତ୍ର ହେବ ! ସତେ ମୋର ବିଦାୟ ବେଳେ ତମର ମୁରଲୀ ଧ୍ୱନି ଶୁଣି ଏ ଅଢ଼ାଇ ଦୁନିଆ ମଣିଷ ଜୀବନ ମୋର ସାର୍ଥକ ହେବ !

ଆରବ ସାଗରର ବେଳା ଭୂମିରୁ ବିଦାୟ ନେଇ ଫେରି ଆସିଲି ମୋର ଜନ୍ମ ଭୂମିକୁ !

\+ + + +

ତା'ପର ଏକ ସୁନେଲି ଉଷା ଗୋଧୂଳି ।

ଆମ ଘର ଦରଜା ମୁହଁରେ ବନ୍ଧ ଧରି ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିଲି । ଲୁହ ଛଳ ଛଳ ଆଖି ତଳେ ଦିଶି ଯାଉଥିଲା ପରେଶ ଭାଇଙ୍କର ହସ ହସ ମୁହଁ । ପଣତ ଧରି ଲୁହ ପୋଛିବାକୁ ଆଜି ମୋର ହାତ ଉଠୁନାହିଁ ।

http://oaob.nitrkl.ac.in

ଚକଚକ ସୁନେଲି ଉଷା ଆଲୋକରେ ଶୁଭ୍ର କାଉଟିଏ ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ଆସି ବସିଲା ଆମ ଛପରଁ ଘରରଁ ମଥାନ ଉପରେ ।

ଘର ଭିତରୁ ଗୁଡ଼ଲ ଗଣ୍ଡିଏ ଆଣି ଦୁଆର ଅଧାରେ ଥୋଇ-ଦେଇ କାଉଟିକୁ ବାରମ୍ବାର ଅନାଇ ରହିଲି ।

ପୁଲକଭରା ପ୍ରାଣରେ ଶୁଭ୍ର କାଉଟି ମତେ ଅନାଇ ମୁଣ୍ଡ ନୁଙ୍ଗାଉ ଥିଲା ।

ଅସଂଯତ ଓଢଣୀଟି ମୋର ଅଧା ମୁଣ୍ଡରୁ କେତେବେଳେ ଖସି ଆସିଲାଣି...... ।

ଶାନ୍ତ, ସ୍ନିଗ୍ଧ ବାଉଳା ସମୀରଣ ଡାଳେ ଡାଳେ ବହି ଆସୁଥିଲା ଦୂର ଦିଗ୍‌ବଳୟ ଭିତରୁ । ମୋ ମନ-ଗଗନର ତଳେ ତଳେ ଉଷା ସୁନ୍ଦର ଉଦୟ ହୋଇଛି ଏଇ ସବୁଜ ବଣୁଆ ପଲ୍ଲୀ ଗାଁ ଧାରେ ।

—ଶ୍ୱେତା

http://oaob.nitrkl.ac.in